

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 73 / III Legislatura / Sisè període

Dimecres, 26 de setembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 55

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de deu del matí i onze minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Posició dels grups

Posició de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3579).*

Resposta: *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3582).*

Rèplica: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3585).*

Posició de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3587).*

Resposta: *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3590).*

Rèplica: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 3592).*

El M. H. Sr. President de la Generalitat i l'I. Sr. Sánchez Ramos (M) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 3593).

Posició del G. Mixt: *I. Sr. Ayguadé (p. 3594), I. Sr. Ródenas (p. 3595), I. Sr. Pere (p. 3596) i H. Sr. Hortalà (p. 3598).*

Resposta conjunta: *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3601).*

Rèplica: *I. Sr. Ayguadé (p. 3604), I. Sr. Ródenas (p. 3605) i I. Sr. Pere (p. 3606).*

Contrarèplica: *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 0000).*

Rèplica: *H. Sr. Hortalà (p. 3606).*

Posició del G. p. Popular: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3607).*

Resposta: *M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3611).*

Intervé per al·lusions l'I. Sr. Colomines (CiU) (p. 3614).

Rèplica: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3614).

Contrarèplica: M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3616).

La sessió se suspèn a tres quarts de tres del migdia i deu minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i dotze minuts.

Posició del G. p. d'Iniciativa per Catalunya: I. Sr. Ribó (IC) (p. 3617).

Resposta: M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3622).

Rèplica: I. Sr. Ribó (IC) (p. 3627).

Posició del G. Socialista: I. Sr. Obiols (S) (p. 3629).

Resposta: M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3633).

Rèplica: I. Sr. Obiols (S) (p. 3636).

Posició del G. p. de Convergència i Unió: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3637).

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 55.2

La sessió es reprèn a tres quarts de deu del matí i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris i de les agrupacions parlamentàries. El temps serà de trenta minuts per als grups parlamentaris i de vint-i-dos minuts i mig per a les agrupacions; l'ordre d'intervenció serà de menor a major.

Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, l'any passat començàvem la nostra intervenció en aquest debat de política general felicitant tots els ciutadans dels països de l'Est de l'Europa pels esdeveniments que s'hi estaven produint, alhora que desitjàvem que el procés que s'acabava d'iniciar portés indefectiblement a la consolidació de la llibertat i de la democràcia en aquests països. Els canvis que des d'aleshores s'han operat a l'Europa de l'Est, i molt significativament la unificació alemanya, han accelerat el procés d'integració europea. Si ja abans de la iniciació del procés d'obertura dels països de l'Est eren molts els que suspiraven pel fet que la Comunitat Europea fos una veritable unió política per sobre, en conseqüència, del pur Mercat Únic i de la unió econòmica i monetària, les revolucions pacífiques de l'altra part, fins ara, d'Europa han provocat un apropament vers la col·laboració i, indubtablement, aquest procés influeix de manera important en la construcció comunitària.

Certament, la reforma de les economies dels països de l'Est és un fet tan transcendental com imprevisible en els seus paràmetres, tant per la gran incertesa que envolta els programes de reestructuració econòmica de cadascun dels països, com per l'escassa informació que a occident tenim sobre la seva veritable situació.

Senyores diputades, senyors diputats, hem volgut deliberadament començar la nostra intervenció amb aquesta referència, aquest procés d'integració, justament per tal d'evitar que altres esdeveniments més propers en el temps, com ara el mateix del golf Pèrsic, ens facin perdre de vista els que han de ser els nostres veritables objectius de futur, objectius que, a curt termini, no són altres que l'Europa de l'1 de gener del 93. La incògnita, a hores d'ara, no és altra que cap a quina Europa caminem, decidir quina serà l'Europa de la nostra destinació. Des d'aquesta perspectiva, senyor President, ja li anuncio que estem disposats, o estem plenament d'acord, amb la proposta que ens feia ahir de celebrar un debat monogràfic sobre aquest tema del procés d'adequació a Europa i a la Comunitat, i si això, naturalment, se substanciés en una proposta de resolució per part seva —no és necessari, naturalment—, això comptaria amb el nostre suport.

Parlem ara, molt breument, des de quina situació econòmica, espanyola i catalana, afrontem —durant el dia d'avui— aquest procés d'integració.

Al llarg dels darrers anys s'ha produït en l'economia espanyola un període de creixement ràpid i de profundes transformacions. S'ha generat una taxa d'inversió —vostè ja hi feia referència— superior a la de la major part dels països industrialitzats. Segurament, molt probablement, la mateixa velocitat del procés ha generat tensions que podrien comprometre part dels èxits assolits fins ara, tensions que es manifesten molt significativament en el ressorgiment de la taxa d'inflació i en el deteriorament de la nostra balança comercial. Ja s'ha produït una desacceleració en el ritme de creixement de la nostra economia, que va assolir una taxa extraordinàriament elevada l'any passat —5,8%—, i ara ja estem parlant de taxes d'economia —abans de les previsions del golf Pèrsic— del voltant del 4,1%.

El manteniment d'un creixement sostenible de la producció i de l'ocupació fa imprescindible assolir un creixement socialment equilibrat, respectuós amb el medi ambient, i també assolir una reduïda taxa d'inflació i un clima econòmic estable —de tot això, o de part de tot això, després en parlarem.

La lluita contra la inflació està encara lluny d'encaminar-se cap a la recta final. És més, podríem parlar de l'estancament de la taxa d'inflació entorn a percentatges del 6-8%. Efectivament, en dades del mes de juny d'enguany, la taxa interanual estatal es fixava en el 5,6%, lluny, molt lluny, en conseqüència, de les prognòs inicals governamentals. A Catalunya, en aquest cas, les coses van pitjor, de forma que l'índex de preus del consum juny 89-juny 90 ha crescut el 7,6%, un 1,1% més que la mitjana espanyola, essent la nostra comunitat autònoma on més han crescut els preus, de tot Espanya, al llarg del darrer any. La comparació d'aquestes taxes amb els països de l'OCDE i amb els països de la Comunitat Econòmica Europea no ens deixen, precisament, en bon lloc: estem un parell de punts per sobre de la mitjana d'inflació d'aquests països.

Pel que fa a les nostres operacions amb l'exterior, les importacions han crescut el 7,9%, mentre que les exportacions creixien el 8,3%. De tota manera, atesa la diferent dimensió de cadascuna de les quantitats, el nostre dèficit comercial va pujar el 7,4%, i la nostra taxa de cobertures, percentatges importacions-exportacions, continua estancada en el 61%.

Les nostres relacions comercials amb els països de la Comunitat Econòmica Europea, els nostres socis més propers, han empitjorat molt sensiblement al llarg del 1990: les importacions d'aquests països han crescut el 14%, mentre que les nostres exportacions només creixien el 10,6%, resultant un increment del nostre dèficit comercial amb aquests països del 24,7%.

La desacceleració de l'activitat econòmica abans comentada també ha produït, lògicament, una desacceleració en el ritme de descens de l'atur, un ritme que era positiu, del qual vàrem parlar l'any passat, que el juny del 89 a nivell estatal era del 17,2%, que s'havia convertit el juny d'enguany en el 15,3% —és a dir, havíem baixat 2 punts—, i que a Catalunya teníem, afortunadament, una situació molt millor que a la resta de l'Estat: 5 punts per sota de la mitjana estatal, en la nostra taxa d'atur.

En aquestes circumstàncies, i amb independència de les mesures que s'hauran d'adoptar inevitablement, com a conseqüència del conflicte del golf Pèrsic —del qual després parlarem—, hem d'ajustar, inevitablement —s'haurien d'haver ja ajustat més—, els nostres paràmetres econòmics als dels nostres socis futurs de la Comunitat, i això implica i implicarà mesures no

només de política monetària, sinó també de política fiscal i de disciplina pressupostària, que portaran a la contracció de la despesa pública, bàsicament a la contracció de la despesa pública consultiva, sense deixar de banda la imprescindible atenció a la millora de les infraestructures i als serveis de l'educació, la sanitat, ensenyament i investigació.

Parlem ara, també molt breument —per imperatius del temps—, del conflicte del golf Pèrsic. Dins d'aquest context que acabem de descriure, es produeix el conflicte, fins ara prebèl·lic, del golf Pèrsic, com a conseqüència de la invasió de l'emirat de Kuwait per part de l'Iraq. Després de la seva intervenció d'ahir, Honorable President, nosaltres ens veiem obligats a fixar, tal com vostè ho va fer, la nostra posició respecte a la presència militar espanyola al golf Pèrsic. Estem d'acord, igual com vostè ho està, que Espanya ha d'actuar en coherència amb els seus compromisos internacionals, i en tal sentit ha de tenir presència militar al Golf. Però la composició de les dotacions personals que hem enviat, formades majoritàriament per soldats de lleva, ha posat de manifest, un cop més, la necessitat de disposar d'un model d'exèrcit ben diferent del que tenim, és a dir —diguem-ho clar—, la necessitat de donar les passes necessàries cap a un exèrcit professional. I això, senyor President, no és demagògia dir-ho, ni és demagògia, lògicament, que ho diguem nosaltres, que ja fa anys —com tothom coneix— que treballem per la modificació del model d'exèrcit que tenim, i —hem de dir-ho— no sempre, com sembla ara, comptant amb el suport del seu partit. En conseqüència, senyor President, senyors de la majoria, siguin vostès benvinguts a les nostres posicions sobre aquest tema.

Pel que fa a la resta de les consideracions sobre el particular, no cal dir que aquest esdeveniment ha convulsionat les economies occidentals. El preu del barril de petroli fa tres mesos se situava al voltant dels 16 dòlars; el dia de la invasió era de 22 dòlars, i l'últim preu conegut, doncs, en algunes ocasions ha ultrapassat els 40 dòlars. És a dir, en tres mesos, el preu s'ha multiplicat per més de 2,5. La primera conseqüència que es dedueix és un empobriment de les economies dels països industrialitzats com el nostre, derivat del creixement lògic dels dèficits exteriors com a conseqüència del major import de la seva factura petrolera.

La nova situació, evidentment, ha fet modificar inicialment les previsions macroeconòmiques del Govern central per a enguany, i per al 1991 les previsions d'inflació, doncs, han crescut un punt per a aquest any i un punt i mig per a l'any que ve; les previsions del dèficit exterior, mig punt per a aquest any, un punt i mig per a l'any que ve; la taxa de creixement s'ha rebaixat mig punt per a aquest any i un punt per a l'any que ve. Totes aquestes hipòtesis, naturalment, s'han fet comptant que el preu mitjà del barril de petroli d'enguany se situï al voltant dels 25 dòlars, i que se situï també en una banda dels 20-25 dòlars per al 1991. Sota aquestes hipòtesis —encara, naturalment, no confirmades per les inevitables incògnites que planegen sobre la qüestió—, el Govern central preveu una dràstica reducció de la despesa pública en el Projecte de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any que ve, que entrarà, pel que sembla, al Congrés dins d'aquesta mateixa setmana.

És evident que aquesta reducció tindrà una important repercussió a Catalunya, una repercussió que pot ser de tal transcendència que nosaltres estimem que fa necessària la celebració

d'un debat monogràfic sobre el particular, i, en aquest sentit, aquest és el moment de comunicar a la Cambra que la celebració d'aquest debat serà una de les propostes de resolució que demà sotmetrem a la consideració d'aquest Parlament.

Parlem ara de la crisi del sector turístic. El balanç de l'activitat del sector turístic naturalment és motiu de seriosa preocupació, atesa la gran importància que té aquest sector en el conjunt de l'activitat econòmica del nostre país. Emprant dades del mes de juny d'enguany, els ingressos bruts per turisme d'aquest mes —o sigui, del mes de juny— van caure el 22,5%; ahir el Ministre Barrionuevo ens aportava noves dades sobre el particular, segons les quals durant els vuit primers mesos d'enguany s'han perdut, a nivell estatal, o sigui, han vingut 1.400.000 visitants menys —que representa una disminució del 4% respecte al mateix període de l'any anterior—, i la disminució gener-agost d'ingressos per turisme, a nivell estatal, ha estat del 8,7%, la qual cosa representa en un any unes pèrdues..., uns ingressos, uns rendiments inferiors d'aproximadament els 100.000 milions de pessetes, i a Catalunya pot significar d'aproximadament 25.000 milions de pessetes.

No és aquest, naturalment, el moment d'analitzar la multiplicat de causes que provoquen la crisi en el sector turístic. Cal, però, esmentar-ne algunes: ens ha afectat la fortalesa de la peseta, la conjuntura econòmica desfavorable d'algun dels països que més visitants ens enviava —com ara el Regne Unit—, el nostre deteriorament ambiental, la inseguretat ciutadana de tot tipus —parlaríem de la inseguretat ciutadana al carrer, de la inseguretat ciutadana derivada de diversos esdeveniments a les comarques tarragonines—, la manca d'adequació de l'oferta, l'excés de l'oferta turística, l'especulació del sòl, l'encariment dels serveis, etcètera.

Els grans problemes, senyor President —i la crisi del sector turístic ho és—, demanen la intervenció del Govern de la Generalitat i demanen també la intervenció de totes les forces polítiques parlamentàries. És des d'aquesta perspectiva que entenem nosaltres que, mitjançant el diàleg i el consens, s'ha d'assolir el major nombre possible d'acords per solucionar el problema, per la qual cosa també anuncio que proposarem demà a la Cambra la celebració immediata d'un altre debat monogràfic sobre la crisi del sector turístic a Catalunya.

Ens agradaria dedicar uns minuts de la nostra intervenció a parlar de l'energia. El consum energètic a nivell estatal, durant el 1989, ha crescut per sobre de les previsions contingudes al Pla Energètic Nacional, encara vigent, el Pla Energètic del 1983. Aquest creixement, que es valora en el 4,9%, és el producte del creixement de les diferents fonts energètiques, i incideix molt significativament en les fonts energètiques derivades del petroli, que segons dades..., hi ha qui diu que la nostra dependència energètica dels derivats del petroli és del 54-55%; altres dades ho situen al voltant del 67%. Siguï com siguï, la nostra dependència energètica respecte al petroli ens situa 10 o 15 punts per sobre de la dependència mitjana europea, la qual cosa situa la nostra economia en una posició clarament més vulnerable respecte a la vulnerabilitat dels nostres socis comunitaris.

Disminuir la dependència energètica del petroli passa necessàriament —com no s'escapa a les senyores diputades i als senyors diputats— per un conjunt de mesures, i, en aquest sentit, s'ha d'augmentar la participació energètica del gas natural, que

a hores d'ara representa a casa nostra només el 6,6% del conjunt de les fonts de proveïment d'energia, en tant que la mitjana europea és del 18%. Una altra línia d'aprofundiment en la disminució de la dependència passa, necessàriament, per l'impuls de les energies renovables, per més que aquest conjunt d'energies representi, a hores d'ara, només el 3% del conjunt de les fonts de producció. Passa també per la cogeneració elèctrica de les mateixes indústries; a Suècia aquesta cogeneració elèctrica representa el 30% de les seves fonts energètiques.

La manca d'un model energètic global per a Catalunya impedeix el desenvolupament real d'aquestes energies, i és en aquest sentit que demà presentarem —i ho anticipem en aquest moment— una proposta de resolució per tal que aquest Parlament insti el Govern central a accelerar la revisió del Pla Energètic Nacional, sense que tampoc se'ns escapin les dificultats que ara mateix té per fer-ho. Però la dependència energètica del petroli no és l'únic problema energètic del nostre país, sinó que també ho és l'eficiència energètica, un dels grans reptes que encara estem lluny d'assolir. Si bé d'altres països varen aprofitar l'experiència negativa de la crisi de 1973 per apropar-se a l'òptim d'eficiència energètica en relació amb les unitats de producció, que s'obté amb una unitat d'energia, nosaltres vam perdre també aquesta oportunitat i continuem amb la mateixa despesa energètica per unitat de producció.

És cert —i no volem amagar-ho— que Catalunya presenta una certa millora en relació amb el consum de l'Estat, quant a l'eficiència energètica i quant a l'estalvi energètic. Però també pensem que és la iniciativa privada, tendent a l'«optimització» de recursos, i no la política energètica del seu Govern, senyor President, la responsable més important d'aquest estalvi. I en aquest sentit demà presentarem també una altra resolució instant l'Executiu a donar un major impuls a l'estalvi energètic —també en la seva administració—, alhora que un impuls a les energies netes.

Des que el Centre Democràtic i Social va accedir al Parlament de Catalunya, l'eix ecològic, la defensa del medi ambient, ha estat una constant en la nostra política i un eix de crítica permanent a la política del seu Govern. Perquè, senyor President —això no és nou, que jo ho digui aquí, ho he dit moltes vegades—, per a nosaltres, la política... o, més ben dit, l'absència d'una política ambiental clara i concreta ha estat un dels grans fracassos del seu Govern. I ens estranya la seva manca de perspectiva de futur quan ja no es pot dubtar, ningú no dubta al món, que la variable ambiental és un component bàsic a l'hora d'analitzar el creixement d'una societat, si hom desitja que aquest sigui realment sostenible, de qualitat.

Vostè, senyor President, ens deia ahir que cal fer un país de qualitat. És veritat. I també s'ha de fer un país solidari. En aquest sentit, el projecte de reducció —és un exemple—, del seu Govern, del nostre únic parc nacional, del Parc Nacional d'Aigüestortes i el llac de Sant Maurici, és força significatiu. Fa dos anys ens anunciava vostè, senyor President, en el debat de política general, la constitució de la Direcció General del Medi Ambient; més tard, la Direcció General de Política Forestal es va transformar en la Direcció del Medi Natural; com a conseqüència del proppassat debat de política territorial vostè ens anuncià la creació d'una agència del medi ambient. Des del Centre Democràtic i Social ens congratulem d'aquesta proposta, però la considerem insuficient. Per a nosaltres, és imprescindible

unificar totes les competències ambientals en un organisme únic, i és imprescindible també elevar al màxim el seu rang; en definitiva, proposarem —no ens en cansarem—, per quarta vegada en aquesta legislatura, en aquesta Cambra, la creació d'una conselleria del medi ambient, i ens agradaria que aquest fos un acord entre el Govern i tota l'oposició, Govern i tota l'oposició —menys nosaltres— que fins ara ha estat d'acord en la no-creació d'aquesta conselleria, doncs, ens agradaria que canviés la seva actitud. Estem convençuts que el conjunt de la societat catalana agrairia aquesta voluntat decidida de consens en un tema en què és fonamental la solidaritat i la participació de tots els ciutadans.

Malgrat que celebrem —per fi— que vostè, formalment, davant d'aquesta Cambra, ahir anunciés la retirada de l'anterior Pla de residus, creiem que una de les primeres tasques d'aquesta nova conselleria que ens agradaria que sortís d'aquest debat hauria de ser l'elaboració, de manera consensuada, d'un nou pla, atès que tots som conscients de la necessitat ineludible de resoldre el que és, probablement, el més greu dels problemes ambientals que tenim avui plantejats al nostre país. Perquè un nou pla per a la gestió dels residus industrials tingui credibilitat davant la població cal fer efectiu el gairebé nul control existent sobre la generació de residus i la contaminació ambiental per part de les empreses: l'aprovació de propostes del caire de les que també anunciem, com la creació d'un cos d'agents ecològics o la creació d'un síndic ecològic, que podria ser un adjunt del Síndic de Greuges, podrien ser una mostra del canvi de la seva política.

El nostre model autonòmic. Vostè ens parlava ahir del marc del nostre autogovern, i parlava vostè que, a hores d'ara, la nostra autonomia resta molt per sota del que hem reclamat sempre i del que entenem que és el nostre dret. Bàsicament, senyor President, hi estem d'acord.

A part, naturalment, de la llengua i la cultura pròpies, els conceptes de seguretat ciutadana i de sistema de finançament adequat són els elements bàsics per a la diferenciació —segons els nostres conceptes— entre el que és una veritable autonomia política i una simple descentralització administrativa. I ho hem de dir amb claredat: avui Catalunya té més elements de descentralització que no pas d'autonomia, de veritable autonomia política. Canviar les coses, acabar de canviar les coses, necessita un doble esforç: en la línia d'incrementar el paper polític de la Generalitat en matèria de seguretat ciutadana i també en la doble línia de proposar la desaparició dels governadors civils —figura obsoleta, anacrònica i inadaptada a la realitat política actual de Catalunya— i traspasar-ne les competències burocràtiques que avui tenen a la Delegació del Govern i, aquelles que tenen en matèria de seguretat ciutadana, bé a la Delegació del Govern a Catalunya, bé gradualment a la Generalitat, d'acord amb el ritme de desplegament dels mossos d'esquadra, procés de desplegament que s'hauria d'accelerar, d'acord amb una proposta de resolució que també anunciem ara que presentarem demà a la Cambra.

El finançament autonòmic no ha de ser abordat exclusivament des de la vessant purament administrativa, sinó des de la vessant d'una garantia de suficiència econòmica, perquè Catalunya pugui desenvolupar, a través de les seves institucions, aquelles competències que l'Estatut i la Constitució li atorguen. Després de deu anys d'Estatut, són poques les competències

que queden per transferir, en el paper, però som lluny de poder-les assumir des del punt de vista de la plena efectivitat en la seva execució.

L'experiència de deu anys d'Estatut, en la perspectiva d'una reforma fiscal a l'Estat espanyol i de l'acabament del període provisional de finançament el 31 de desembre de l'any que ve, fa obligatori el fet de plantejar-se seriosament un nou sistema de finançament autonòmic que permeti a Catalunya de desenvolupar les competències que li atorga l'Estatut i que en garanteixi els tres principis de suficiència econòmica, d'autonomia financera i de solidaritat amb la resta de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Ens agradaria —potser problemes de temps no ens ho permetran— deixar clars quins haurien de ser els principis que haurien de regir aquest nou sistema de finançament.

Pel que fa a la nostra autonomia, principi d'autonomia financera —tant pel que fa als ingressos com a les despeses—, principi de suficiència econòmica, principi de solidaritat i responsabilitat fiscal. A efectes del conjunt de l'Estat, això hauria de revertir en un no-increment de la pressió fiscal conjunta —excepció feta d'aquella que derivi d'una millora en la gestió recaptatòria—, una millor gestió dels tributs, amb una millor atenció al contribuent, una racionalització de l'administració tributària, evitant la duplictat d'estructures, un no-increment de les obligacions formals dels contribuents, una major eficiència i control en l'assignació de les despeses i un repartiment de competències i responsabilitats que permetin un millor control del govern autònom perquè manquin justificacions als posicionaments victimistes o a les interpretacions de caire centralista, tendents a disminuir el nivell de la nostra autonomia.

Ja per acabar, a nosaltres ens hauria agradat continuar parlant dels veritables problemes que té el ciutadà del carrer de Catalunya: ens hauria, naturalment, agradat parlar dels aspectes socials de la seva acció de govern, de la marginació a Catalunya, de la promoció de l'habitatge públic —avui, en la pràctica, impossibilitat que una parella jove pugui accedir pels seus propis mitjans a la propietat d'un habitatge, per modest que aquest sigui i per més plans anomenats «pujols» que es posin en marxa, sense cap tipus d'efectivitat—; ens hauria agradat haver parlat dels Jocs Olímpics, del nivell del compliment del Pla de Sanejament, del reequilibri territorial de Catalunya, del problema de l'aigua, i fins i tot fóra bo que haguéssim pogut parlar de l'important nivell de crispació existent en algunes comarques tarragonines. A nosaltres, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, ens hauria agradat haver parlat d'aquestes coses i més, però nosaltres no tenim la sort que té el senyor President, de poder utilitzar tot el temps que vulgui, i ens hem d'ajustar no només a les limitacions reglamentàries, sinó també a la permissivitat que avui, doncs, té el Molt Honorable President d'aquesta Cambra respecte a nosaltres.

Per això, finalment, dedicarem unes paraules al seu estil de governar. El darrer any, en aquest mateix debat —i amb una gran sorpresa d'aquesta Cambra—, vostè va anunciar que endegaria una política de consens entre totes les forces polítiques de la Cambra «per tal d'avançar» —literalment transcrit—, «per tal d'avançar en l'aprofundiment de l'autonomia de Catalunya». I en el seu discurs d'ahir va tornar a oferir la consolidació d'un clima de diàleg, i feia referència a aquest clima de diàleg, com a exemple, quan ens parlava dels «serrells» lingüístics. Bé

que ens agradaria, senyor President, donar-li la nostra confiança a les seves paraules, però l'experiència ens mostra que els seus oferiments de consens davant aquesta Cambra no s'han traduït mai en la realitat. Malgrat tot, des del Centre Democràtic i Social continuem alineats en una veritable voluntat de consens. Consens que fóra bo que es portés a terme, sobretot, en els grans temes de la política catalana...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Latorre...

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...perquè, a més, també se li acaba l'aigua, eh? (*Rialles.*)

El Sr. LATORRE: Home, de temps, suposo que no me'n donaran més, però jo crec que els serveis de la Cambra, una mica més d'aigua, sí que me'n donarien...

Dic que els grans temes de la política catalana que haurien d'envoltar el consens haurien de ser el nostre nivell d'autogovern, el finançament autonòmic, el model territorial, el pla de residus, etcètera.

En definitiva, es tracta que porti a terme, el Govern de Catalunya, el mateix clima més distès i dialogant que reclama al Govern central i al qual es va referir en el discurs d'ahir: un estil que demana on el seu partit és minoria, però que no posa vostè en pràctica on és majoria. Una manera de governar més dialogant, més oberta a acords entre el Govern i l'oposició, un estil, en definitiva, que, sens dubte, aportaria elements positius per a la seva tasca de govern i contribuiria, així mateix, a l'assoliment del clima polític que tanta falta ens fa als catalans, ara i en el futur. Un estil, finalment, que no només permeti assolir acords en aquest Parlament, sinó que és molt més important fer-los després realitat, perquè, ho hem de dir, són ja massa els acords i les resolucions que s'adopten en aquest Parlament que finalment no serveixen absolutament per a res, simplement perquè, senyor President, el seu Govern en passa.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor Latorre, jo no contestaré totes les coses que vostè ha plantejat, simplement perquè m'imagino que algunes d'elles tornaran a ser plantejades després i ja aniran sortint, però algunes sí, que les contestaré.

Pel que fa referència al debat que vostè proposa per veure quines seran les conseqüències que pugui tenir la crisi del golf Pèrsic sobre l'economia catalana, bé, en podem parlar, pensar-hi, d'aquí a demà, a veure si ho acceptem o no, però jo li vull fer notar que aquest debat es produirà amb tota seguretat amb motiu de la discussió del Pressupost, i la discussió del Pressupost es farà, precisament, durant la primera quinzena de novembre; és a dir, molt probablement aquest serà ja el debat, i a més ho serà d'una manera molt poc literària, perquè ho serà precisament, diguem-ne, centrat en dades concretes, partides, números, inversions que es podrien fer i que potser no es poden fer, etcètera. En fi, de tota manera, això és simplement un comentari.

Dels temes que vostè ha plantejat, n'hi ha un parell que aprofitaré per contestar-los ara amb una certa profunditat, i altres, com he dit, els deixaré per a més endavant.

Concretament, hi ha el tema del turisme, sobre el qual cele-

bro que últimament comença a introduir-se una manera de parlar-ne una mica més serena. Les mateixes declaracions ahir del Ministre Barrionuevo estaven en aquesta línia de posar les coses en el seu lloc: no pas de negar que el turisme ha reulat aquest any, però sí de situar-ho més en el seu lloc, sense aquest to una mica dramàtic, crispat, que en algun moment ha tingut, i exagerat, fins i tot, de vegades, una mica, diguem-ne, interessadament —i jo crec que equivocadament— exagerat. Aquells senyors que, per exemple, el mes de juliol van estar explicant que l'ocupació turística era del 40%, i quan tu els preguntaves si era veritat deien: «No, és del 65, però ho fem per pressionar», l'únic que feien era posar tots els nostres hotelers en mans dels *tour-operadors*, que els acabaven de cargolar. Aquest és un tipus de plantejament que s'ha d'anar molt amb compte quan es fa.

Bé, per tant, jo celebro, per exemple, que no solament el Ministre —que, per altra banda, sempre ha tingut una actitud serena davant d'això, ho hem de dir—, sinó que també els mateixos hotelers diguin ara coses com aquestes: no es pot parlar de crisi, hi ha una recessió; una recessió, sí, com hi és a tots els sectors econòmics, un moment o altre, una recessió.

Estem parlant d'un tema, aquest del turisme, en el qual, afortunadament, estem en uns nivells molt alts. Vostè sap quines són les cinc comarques de Catalunya, les cinc comarques de Catalunya que tenen una renda familiar disponible més alta; és allò, que les famílies poden gastar més... No dic que hi hagi més diners; diners, on n'hi ha més, és a Barcelona; és clar, això. Però allà on les famílies poden gastar més, la mitjana, doncs, mirin, són les següents, per aquest ordre: són la Vall d'Aran, número 1; el Baix Penedès, número 2; el Baix Empordà, número 3; la Cerdanya, número 4, i l'Alt Empordà, número 5. I evidentment, l'Alt Empordà, si és al número 5 no és per Darnius ni per Maçanet, ni pels pobles de dintre, de l'interior, no?, sinó que és per Roses i per Llançà, i pel Port de la Selva. I això es veu, després, quan aquest mateix estudi es fa per poblacions.

Saben quina és la població de Catalunya que té una renda familiar disponible —ja admeto que aquí hi pot haver errors, i que potser la primera, en realitat, hauria de ser la tercera, si s'afinessin més les coses, però és igual; com a ordre de magnituds és clar, això. Saben quina és la població de Catalunya que té una renda familiar disponible més alta?: és Calafell; concretament, Calafell. Per cert que Calafell és en aquestes comarques de Tarragona de les quals potser després, en algun moment, haurem de parlar respecte a aquesta insistent referència que es fa... —Calafell i el Baix Penedès són comarques tarragonines.

Bé, Jo penso, doncs, que aquest és el to que hem d'introduir, el to que hem d'introduir. Ara, sobre això, a més, a part això, deixin-me dir el següent. Diu: «S'hauria de fer, s'hauria de fer, s'hauria de fer...» Sí, s'haurien de fer moltes coses, segur; però de tota manera, deixin-me dir que una pila de coses s'estan fent, i amb resultat. I amb resultat. Per exemple, tot el tema de millora d'infraestructures s'està fent, la millora i la modernització de les ofertes s'està fent, la introducció de més professionalitat s'està fent... Catalunya és la zona de tot l'Estat en la qual aquesta tasca de creació d'escoles oficials de turisme i d'introduir, dintre de la formació professional, doncs, ensenyaments, concretament, directament orientats cap al turisme, es fa. Hi ha l'Escola Oficial de Turisme de Girona, que s'està fent, l'Escola d'Hoteleria de Girona..., una sèrie de qüestions d'aquest tipus. Tot això s'està treballant.

I, quant a l'oferta complementària de turisme, voldria dir que aquí s'ha treballat molt, i celebro que, a més, ara tothom ho reclami, perquè algunes de les iniciatives que ha pres el Govern de la Generalitat al seu moment van ser criticades. Per exemple, va ser criticat i va ser considerat que era «una manifestació més de la política elitista del Govern de Convergència i Unió» —que diuen alguns—, doncs, va ser, per exemple, l'estímul dels camps de golf, i és una sort que ara tothom digui que sí, que això dels camps de golf és molt important, i que... No ho diuen, però indirectament vénen a dir que ha estat oportú, positiu i encertat que el Govern de la Generalitat hagi estat estimul·lant, tant com ha pogut, la construcció de camps de golf a Catalunya.

O bé, per exemple, l'estímul... —que en aquest no hem tingut tant d'èxit, perquè tenim unes tremendes dificultats, de vegades amb alguns ajuntaments, de vegades amb les protestes de tipus col·lectiu que es plantegen, de vegades amb aquesta Llei de Costes, que realment és un camí d'espines en alguns aspectes, però, en fi... — és el tema, em refereixo, dels ports esportius. En aquest terreny s'està treballant, i algunes coses s'aconsegueixen. L'estímul, el suport als esports d'aventura, les rutes culturals, de les quals la més brillant —per dir-ho així— ha estat la ruta del Císter, organitzada per tres consells comarcals. O bé la política de la neu. Mirin, fa cinc anys —fa cinc anys, fa cinc anys—, aquest hivern passat hauria estat un desastre per a totes les comarques de muntanya. I ara no ho ha estat, perquè, si fa cinc anys... Perquè no ha nevat, senzillament. Malgrat que hagi nevat poc —que hagi nevat poc— hem pogut salvar, i d'una manera, en conjunt, bastant positiva, amb l'excepció —amb l'excepció, si em permeten l'expressió «excepcional», perquè no havia passat mai això a la Vall d'Aran— ..., però en totes les altres comarques —el Pallars, el Ripollès, etcètera—, malgrat que no ha nevat hem salvat i hem salvat bastant bé, francament bé, millor dit —si parlen amb molts hotelers els diran que francament bé, o molts botiguers, i fins i tot amb les mateixes estacions d'esquí—, la temporada d'hivern. Bé, perquè totes les instal·lacions: accessos, per una banda, i condicionament de les pistes, per l'altra, i de canons de producció artificial de neu, doncs, ha estat molt eficient.

Vet aquí, doncs, una sèrie de coses, però li posaré un altre exemple perquè vegi —i no m'hi allargaré gaire més, però sí que li posaré un altre exemple, que em sembla que és molt demostratiu que s'està fent molta feina. Molta. És el següent..., mirin, sempre diem —sempre dèiem, i diem— «és que hem de canviar el model de turisme, hem de canviar el model de turisme; no pot ser això que només tinguem un turisme d'espardenya i d'entrepà i de gent que es porta la coca-cola del seu país». Sempre estem dient això, no? Molt bé. Hem de millorar la qualitat. Totes aquestes coses que estem dient, el golf, els ports esportius, els esports d'aventura, etcètera, les rutes culturals, tot això en la línia de millorar la qualitat. Però això es nota molt clarament en les dades que ara li donaré, senyor Latorre.

Mirin, comparem la situació entre el 84 i el 89. Les places hoteleres a Catalunya, l'any 84, eren 220.000, 220.814. I el nombre d'establiments, 4.409. L'any 89 són 212.859, o sigui que n'hem perdut 8.000. I el nombre d'establiments, 3.156. O sigui, n'hem perdut 1.300 —1.250, més exactament. Ara mireu com es reparteixen aquestes places. L'any 84 les places hoteleres corresponents als hotels de dues a cinc estrelles —i vull fer

notar que, tant en els llocs de platja com en els llocs de muntanya, un hotel de dues estrelles es considera una oferta bona—era de 104.120 places, i en canvi, les fondes, cases d'hostes, hotels de primera, etcètera—de primera, vull dir, perdonin, d'una estrella—, eren 116.694. O sigui que la proporció entre les places bones i les no bones era de 47 les bones i 53 les dolentes.

L'any 89 la distribució és la següent: places, diguem-ne, bones, 125.990, 126.000. I de les altres, n'hi ha 86.700. Proporció: 59 de les bones, 41 de les dolentes. Aquesta és la transformació que hi ha hagut. Això és un fet. I per tant, estem pel bon camí, i ja s'hi està treballant, en tot això; tot això són fets, són realitats. Des dels camps de golf fins a la distribució de les places, fins a les rutes culturals, tot això és un fet. Ara, això no treu que, evidentment, puguem tenir problemes —i en tenim— per moltes coses; vostè n'ha dit algunes: el canvi de la pesseta... El canvi de la pesseta, del qual ahir parlàvem. Fixin-se que l'any 88 el dòlar estava a 140 i el marc a 65, i l'any 90, el dòlar està a 97 i el marc a 60. Això, evidentment, ha de tenir una molt forta repercussió. I com això, altres coses: falles nostres, també, dels nostres hotelers, també. És pot dir ben clarament i amb tota rotunditat, i els ho diem, que tenim falles, fins i tot, de vegades, de tracte humà.

És a dir, un dels esforços que ha de fer allò que dèiem, un país «de qualitat»...; un país de qualitat, entre altres coses, es manifesta perquè els seus serveis són bons, i «els seus serveis» vol dir acció personal. La indústria pot funcionar a base d'una màquina, i es pot ser malcarat, maleducat, es pot ser tot el que es vulgui darrere d'una màquina; la màquina no ho nota, si tu fas anar la màquina bé. Però en el servei, que vol dir el contacte de tu a tu, no es pot ser malcarat i maleducat. No s'ha de ser servil, però s'ha de ser professional. Si vostès van a algun d'aquests països als quals nosaltres ens volem acabar d'assemblar, veuran que la gent serveix molt millor que aquí, a casa nostra. No que siguin més servils; són més professionals. I la professionalitat vol dir que la persona que té la seva acció de servei directa a una altra, doncs, simplement ho fa com correspon per tal de servir bé aquella persona. Això és professionalitat; no és servilisme, és professionalitat. Doncs, bé, fins i tot aquestes coses..., jo estic d'acord que les hem d'anar corregint. Però, en fi, estem en aquesta línia.

Ara, aleshores, el que li vull dir és una cosa: és que, fins i tot aquest tema que demostra la nostra millora, necessàriament ha de tenir de vegades conseqüències negatives, si més no parcials. Perquè és clar, si hi ha un sector, si hi ha un sector del nostre turisme que s'ha especialitzat molt en el turisme molt barat, i resulta que ara nosaltres estem fent tota una acció per rebre turisme que no sigui tan barat, aquest sector, evidentment, patirà. De la mateixa manera que quan hem fet la reconversió tèxtil, i hem dit que havíem de passar al disseny, la gent que havia basat tota la seva indústria —i que no havia canviat— a fer, simplement, empesa, ha patit. Això és clar. La qual cosa no vol dir que tot el sector estigui mal orientat; el sector està ben orientat, i s'està orientant bé, el sector turístic. Però el que passa és que determinats subsectors, que no segueixen aquesta línia, segueixen encarats —o que no en poden sortir, perquè de vegades no se'n pot sortir, per més que es faci— a un condicionament respecte a un tipus de client o un tipus de turisme, això els pot tenir unes conseqüències negatives.

Però, en fi, de tota manera, en resum, jo, amb aquestes dades

que li he donat... Ah, i una altra cosa també li vull dir. Una de les coses que ha passat aquest estiu —i que està perfectament en la línia del que li estic dient— és que ha disminuït un tipus de turisme i n'ha augmentat un altre. Això que deia molt bé el Conseller Alegre fa uns dies: que vinguin menys estrangers, però que vingui més gent del país, això preocupa el senyor Solchaga, i, com a responsables amb el senyor Solchaga, nosaltres, també ens preocupa a nosaltres, que entrin menys divises; però des del punt de vista del que és el rendiment que ha tingut per a les instal·lacions turístiques, en moments determinats, d'amplis sectors de la nostra zona turística, de fet, que hagi vingut gent del país, o bé gent de la resta d'Espanya —que hagin vingut bascos, que hagin vingut aragonesos, que hagin vingut navarresos, que hagi vingut gent de la Rioja o gent de Madrid—, això no ha perjudicat; és més, aquesta gent gasta molt més que el turista britànic del *tour* operador. Molt més! Molt més, a nivell de botigues, o a nivell de determinades botigues, a nivell d'hotels, a nivell de lleure, etcètera.

Bé, per tant, només li dic tot això; el més fonamental, potser, són aquestes dades que li he donat, que són demostratives del canvi profund que s'està produint. Tot canvi produeix trasbals, tot canvi produeix un cert dolor, però em sembla que estem en la bona línia. El que sí que hi ha és que, evidentment, s'hi ha d'insistir més i més.

També li vull dir una altra cosa, perquè de vegades es fa una mica de literatura, sobre això, i en això em permetré de felicitar, i agrair també, però felicitar sobretot, els ajuntaments de Catalunya; en aquest cas, concretament, els ajuntaments turístics de la costa. També ho podria fer amb els de muntanya, que saben vostès que han treballat molt positivament durant els darrers anys, i ara comencen a treure'n els beneficis.

Això que les platges de Catalunya estan brutes no és veritat. No és veritat, per més que ho expliquin, de vegades, alguns diaris. No és veritat. I això és mèrit dels ajuntaments, no és mèrit de la Generalitat; en part també, però sobretot dels ajuntaments. Vostès passen a les nou del matí per totes les platges de Catalunya, i les veuran totes netíssimes, i a tot Catalunya, des de les Cases d'Alcanar fins a dalt de tot de Portbou, vostès veuran un reguitzell constant, a molt pocs metres de distància les unes de les altres, de papereres. Aquesta feina s'ha fet, i com aquesta, moltes altres. I sí que és veritat, en una altra cosa que ja no són les platges, que un dia es pot rebentar un col·lector, que un dia es pot rebentar..., d'acord; que un dia pot venir una tamborinada molt forta que ho embruti tot, d'acord. Però, en conjunt, aquest esforç, reconegut internacionalment... O, si no, per què ens donen tantes banderes blaves? Per què ens en donen? Aquest any ens n'han donat més que l'any passat! Per què ens donen banderes blaves, a la Comunitat Econòmica Europea, que no som nosaltres, evidentment? De tota manera —ho repeteixo—, només és per situar les coses en el seu lloc. No cal dir l'enorme importància que el tema té, i la necessitat de treballar-hi en la mateixa línia que estem fent, o potser amb alguns canvis, si cal, però de treballar-hi amb una creixent intensitat.

Un altre punt —i no n'hi contestaré cap més ja, els altres els deixaré per a altres intervencions—, home, vostè mateix després ho ha rectificat: jo crec que a Catalunya s'ha fet una feina molt important en el terreny de l'estalvi energètic, i vostè mateix ho ha dit després, és cert. I n'estem molt orgullosos. El Conseller ha dit —i és veritat— que s'ha estalviat, respecte al

que era la situació dels anys de la segona crisi energètica, o sigui, els començaments dels vuitanta..., que avui hi ha un estalvi energètic del 20%. És cert, i això no ho negaré pas, primer, perquè és una evidència i, segon, perquè lliga perfectament amb la meua filosofia política de defensa a ultrança de la societat civil, que aquí hi ha una part molt important de les empreses, però no deixa de ser cert també que això s'ha produït a Catalunya i no s'ha produït a la resta de l'Estat —no s'ha produït a la resta de l'Estat—, i que s'ha produït, a més, amb un suport econòmic molt clar, i també d'assessorament, sobretot d'assessorament de la Generalitat.

Vostè ha fet referència a aquest tema de la cogeneració —i té tota la raó—; ja va anunciar, va dir el Conseller Subirà que, per cogeneració sols, nosaltres podem arribar a estalviar aproximadament una tercera part del que era la producció de Vandellòs I, i s'hi està fent molt. Ara mateix, doncs, per dir dues empreses que aquests dies posen en marxa processos de cogeneració, hi ha la paperera de Flaçà i hi ha la SAFA de Blanes, per exemple, per dir-ne dues que aquests dies s'estan posant en marxa. I naturalment no ho fan perquè hi hagi crisi energètica, perquè posar en marxa un projecte de cogeneració requereix mesos i fins i tot anys de preparació.

La nostra preocupació, per exemple, pel tema del gas ha anat també exactament en aquesta mateixa línia. Jo li diré —com a satisfacció meua, petita vanitat, si m'ho permet— que aquests dies vostès saben que jo haig de fer un viatge a Portugal, i parlant amb representants portuguesos, una de les coses que ens han dit respecte a aquelles coses que podien tenir interès, de Catalunya, per als portuguesos, hem d'exterioritzar què podem, nosaltres, aportar a Portugal, que ens pot donar Portugal, i una de les coses que ens va cridar l'atenció és que ens van demanar a veure si els podíem, diguem-ne, orientar, assessorar, explicar la nostra influència, perquè la consideraven molt positiva, precisament és aquest tema de la política d'estalvi d'energia.

I l'últim punt que toco és el que fa referència —encara que el tocaré molt per sobre ara—...; evidentment, l'agència del medi ambient ha de recollir totes aquelles activitats que fan referència al medi ambient, és a dir no únicament les que en aquest moment estan adscrites a la Direcció General. Per exemple, hi hem de posar, posem per cas, la contaminació atmosfèrica, per dir una cosa, cosa que en aquests moments no pertany a aquesta Conselleria ni a aquesta Direcció General, sinó a la Conselleria d'Indústria.

Jo acabaré ara fent aquí una queixa d'una cosa que vostè ha dit, un comentari que seria sever contra vostè si no fos que m'imagino que ha estat un *lapsus*, però per si no hagués estat un *lapsus* —i estic segur que ha estat un *lapsus*—, però perquè no..., com en altres casos, en altres persones no és un *lapsus*. Vostè ha dit que nosaltres volíem reduir el Parc Nacional d'Aigüestortes; vostè sap que això no és veritat, i vostè té l'obligació de saber que no és veritat, i té l'obligació de no dir-ho, i té l'obligació, fins i tot, de dir que no és veritat que vulguem reduir el Parc Nacional d'Aigüestortes.

Sé que ha estat un *lapsus*..., no ho subratllo més. Però, vostès saben, tots, que el que es vol canviar —i si vostès volen dir «reduir» podríem dir «reduir»— és la zona de protecció del Parc Nacional d'Aigüestortes. **Bé, és que és molt diferent.**

El Sr. OBIOLS (de l'escó estant): No.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Sí que és di-

ferent, és totalment diferent. Ja ho explicarà quan intervingui vostè, senyor Obiols. És totalment diferent, perquè aleshores, aleshores resulta que el que es va difonent en els mitjans de comunicació és una falsedat i és que volem reduir el Parc Nacional, que no és veritat. És vol reduir una zona de protecció, que molts parcs nacionals espanyols no tenen, que nosaltres mateixos hem fet, que creiem que evidentment s'ha de modificar i que podem discutir si aquesta modificació de la zona de defensa és correcta o no.

Però en aquesta preocupació meua de mirar que els missatges que s'envien a la població siguin els que són —assumint tota la responsabilitat, sempre que calgui—, però siguin els que són, jo demano..., estic segur que vostè de fet volia dir això, que volíem reduir la zona de protecció i, per tant, no hi ha cap severitat, com he dit abans. N'hi hauria si pensés això altre. Pensem que és molt important que fem l'esforç de dir les coses exactament tal com són, pel seu nom.

Bé, i res més.

Moltes gràcies, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor President. El senyor Latorre té set minuts i mig per a rèplica.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, quan parlàvem de turisme, senyor President, tinc la percepció que aquí algú s'equivoca. Jo no sé si sóc jo, podria ser jo el qui s'ha equivocat de debat, o és que és que vostè no ha prestat massa atenció a allò que jo he dit quan parlava de turisme.

Jo en cap moment, en cap moment, senyor President, he dit el que s'havia de fer. He parlat de crisi, de recessió, anomenem-ho com vulguem; problemes, en definitiva. I tot el que hem fet ha estat posar una llista, davant de la Cambra, de possibles qüestions que incideixen en aquesta crisi-recessió, i el que hem fet ha estat demanar a la Cambra un debat monogràfic, que jo crec que agrairà tot el sector turístic català, en definitiva tota la societat catalana, perquè entre tots siguem capaços d'aportar solucions a aquest problema. No he fet res més.

No he fet res més, senyor President, que el que feien l'altre dia, que ens deien l'altre dia els diputats italians que varen visitar aquest Parlament quan se'ns anunciava que, davant el Parlament Europeu, ells també tenen el propòsit de plantejar a nivell europeu un debat sobre tota la problemàtica turística de tota la Mediterrània. He fet això i no he fet res més. I aleshores, quan faig això, em trobo que vostè, doncs, torna a escenificar-me una nova edició del «passem comptes», «hem fet i farem», «fem i farem» sense cap tipus d'utilitat pràctica en aquest moment, que jo sàpiga, i fent algunes manifestacions, una de les quals jo haig de rebatre, senyor Pujol.

Miri, vostè parlava de professionalitat, que és la que és, i parlava també de la qualitat de les instal·lacions hoteleres, que és la que és, però en el moment de parlar de qualificatius d'aquestes instal·lacions sí que li haig de dir que una habitació d'una estrella no té per què ser dolenta, i que moltes de quatre estrelles sí que ho són, i això jo crec que és un concepte que vostè hauria de matisar més.

En definitiva, pel que fa al turisme, senyor President, la seva intervenció, que jo lamento, perquè a mi el que m'hauria agradat és veure la seva disposició, que podia manifestar o no, sobre l'oportunitat d'aquest debat, doncs, m'ha semblat la resposta que donava un conegut humorista d'aquest país, que jo crec que

va fer molt per la llibertat, que és deia Álvaro de la Iglesia. Álvaro de la Iglesia, per si algú no ho sap, va ser director durant una època d'una revista humorística que es deia *La Codorniz*. Doncs, bé, aquest home, una vegada Televisió Espanyola li va encomanar un programa que tenia, doncs, una característica, una mena de consultori, i ell des de la seva perspectiva humorística deia: «vostès, senyores i senyors...», ho deia en castellà, «pregunten lo que quieran que yo, con todos mis respetos, les responderé lo que me dé la gana.» Això és el que ha fet vostè amb la qüestió turística que jo plantejava.

Quan parlàvem de l'estalvi energètic, jo molt modestament com sempre, senyor President, crec que no he rectificat. He donat unes dades referides al conjunt d'Espanya i he dit que la situació a Catalunya, afortunadament per a nosaltres, era millor. Això és una rectificació, senyor President? Jo crec que no. I m'he referit a algunes de les accions que s'estan portant a terme des de la Conselleria. Vostè es referia ara afortunadament al tema de la cogeneració, i de la mateixa línia informativa que vostè ha pres les dades, jo també en tinc unes que parlen que des de la Conselleria d'Indústria s'impulsaran tot un seguit d'estudis individualitzats per a les empreses, a través d'unes determinades firmes consultores —sis, concretament; només sis—, per tal que millorin els seus mecanismes de competitivitat en la Comunitat Econòmica Europea estalviant energia. I diuen: «aquestes subvencions es concediran a través del CIDEM, el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial dependent de la Conselleria».

Home, a mi se m'ha de reconèixer almenys una certa dedicació al tema pressupostari d'aquesta Cambra, i jo he tingut la paciència —una vegada més—, que tindrè per molt de temps, de mirar quines són les dotacions pressupostàries que té el CIDEM per a atendre aquesta qüestió, i m'he trobat amb la sorpresa —potser amb la ignorància— que no hi ha cap partida pressupostària destinada a subvencionar estudis d'aquestes característiques, per més hilaritat que això produeixi a l'Honorable Conseller d'Indústria.

I també dic, i també dic i manifesto que tot i essent encomiables algunes de les accions que s'emprenen des de la Direcció General d'Energia per tal de fomentar l'estalvi energètic a casa nostra, doncs, ens semblen absolutament escasses. També en la mateixa línia d'aplicació pressupostària veiem en els pressupostos que varen aprovar fa tres, quatre mesos —suposo que serveixen per a alguna cosa— que el capítol de transferències corrents, tant les que fan a les empreses públiques com a les corporacions locals, empreses privades i a famílies i institucions sense finalitat de lucre, és a dir, el conjunt de les subvencions, diguem-ho clar, que donarà la Direcció General d'Energia per a despesa corrent, dels estudis, és de 16 milions de pessetes aquest any; i el conjunt de totes les inversions en immobilitzat, que des de la mateixa Direcció General s'imposaran en accions derivades de l'estalvi energètic pujarà a 91 milions 250.000 pessetes.

Aquestes dades són les que són i a vostès molt possiblement els semblen suficients. I nosaltres tinc la sensació que tenim el dret a considerar-les insuficients. Discrepància de criteris que no va més enllà del que va.

No tornaré a insistir en el tema de l'agència del medi ambient i el tema de la Conselleria; demà quan presentem les propostes de resolució ho farem. I, evidentment, senyor Pujol, si jo

he dit que vostès volien reduir el Parc d'Aiguestortes, doncs, m'he equivocat: vostès volen reduir la zona de protecció d'Aiguestortes; altres partits no, altres partits no, concretament el nostre. Miri, ja li anuncio també la presentació davant d'aquesta Cambra, aquesta mateixa setmana, d'una proposició per tal de, justament, ampliar aquesta zona de protecció. També és qüestió de discrepància.

I finalment, vostè ha evitat respondre'm, suposo que no li devia interessar —vostè té tot el dret a fer-ho—, en la qüestió dels compliments de la resolució d'aquesta Cambra. Ja va bé posar-nos d'acord i arribar a acords, i dialogar, i finalment adoptar resolucions, consensuadament o no, si finalment aquestes resolucions tenen alguna finalitat, si finalment tenen algun nivell de compliment.

I sense anar més lluny, jo tinc aquí a mà les resolucions que es varen adoptar en aquest mateix Parlament en un debat que jo curiosament he posat com a model, com a model del que a mi m'agradaria que fos el tarannà d'entesa entre totes les forces polítiques d'aquesta Cambra; em refereixo al debat sobre política territorial que varem tenir el juny en aquest Parlament. I també, doncs, sense massa intensitat, però amb alguna dedicació, doncs, jo li faré mitja dotzena de referències de propostes de resolució, algunes fins i tot seves, altres d'altres grups, que es varen aprovar en aquesta Cambra de les quals no hem tingut la sort de tenir cap tipus de notícia.

Miri, aquí es parlava d'avançar en la construcció de l'eix transversal de Catalunya: una proposta; presentar en el termini més breu possible un estudi relatiu a les obres que en matèria de regadius es consideren prioritàries: no n'hem tingut cap notícia; elaborar un programa d'inversions suficients per enllestir les xarxes bàsiques de carreteres; redactar un pla d'emergència contra la sequera: no n'hem tingut cap notícia; posar en funcionament, en el termini de tres mesos —és a dir, va acabar la setmana passada—, l'ens d'abastament d'aigua a Barcelona: no en tenim cap notícia; enviar a la Comissió de Política Territorial del Parlament, en el termini de tres mesos, un informe sobre l'estat de realització actual del Pla de Sanejament: també ha transcorregut aquest termini i no n'hem tingut cap notícia; reformar la política de preservació de l'entorn amb l'aprovació immediata del PEIN: no n'hem tingut cap notícia...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, per favor.

El Sr. LATORRE: Ja acabo, ja acabo; elaborar en col·laboració amb les administracions locals un pla de promoció d'habitatge públic que vostè, doncs, utilitzant el seu dret, doncs, no m'ha respost, un pla de promoció de l'habitatge públic de caràcter plurianual, a fi d'atendre prioritàriament la demanda d'habitatge social existent, de manera que sigui assequible a les possibilitats econòmiques dels sectors populars.

Amb això, senyor President, acabo, tot insistint en totes aquestes propostes que hem fet en positiu. Nosaltres deliberadament no hem volgut fer un discurs polèmic; jo crec que ha estat un discurs conciliador, ha estat un discurs en la línia de l'oposició que volem fer, d'intentar que el màxim de les nostres propostes programàtiques tinguin efectivitat en l'acció de govern. Si ho hem aconseguit, millor, i si no, ho lamentem.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la

paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom. *(Pausa.)* Perdó, senyor President. *(Pausa.)* Senyor Colom, té la paraula.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyor President de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, com va dir ahir en el seu discurs no pretenia ser triomfalista ni polèmic, va ser un discurs —al nostre entendre— repetitiu en relació amb els anteriors debats de política general d'aquesta Cambra; un discurs, podríem dir, de tràmit quasi, fins i tot per imperatiu legal. Temps enrere encara esperàvem, quan baixàveu de Querolbs, President, alguna novetat, algunes aportacions de les vostres reflexions estiuenques.

Enguany havíeu creat una certa expectativa d'una ofensiva nacionalitzadora per tal de redreçar —dèieu— un suposat relaxament del nacionalisme a Catalunya, i ni tan sols això, senyor Pujol, entenem que hi havia ahir en el vostre discurs com a novetat.

Hem agrupat la posició d'Esquerra Republicana, la resposta d'Esquerra Republicana bàsicament en dos blocs: un, a l'entorn de la gestió socio-econòmica, i l'altre, a l'entorn del que vós vau anomenar ahir competitivitat com a poble, que nosaltres anomenaríem projecte de país; i, finalment, dues darreres consideracions. D'entrada ens vàreu facilitar ahir quatre dades econòmiques que donem per bones, que justifiquen la vostra creença que la dècada dels vuitanta ha estat globalment bona per a Catalunya. Ho afirmeu fins i tot cofoi, que l'evolució de Catalunya durant la dècada dels vuitanta, en conjunt, ha estat positiva. No neguem aquestes dades, com he dit, però oblideu —ens sembla— tres aspectes cabdals, objectivament negatius, en aquesta dècada per a Catalunya.

En primer lloc, la pèrdua de la personalitat econòmica de Catalunya; en definitiva, la pèrdua d'una banca pròpia al nostre país. En segon lloc, que les grans companyies elèctriques, en mans de qui estan, en aquests moments? En tercer lloc, la continuada i accelerada descapitalització de Catalunya, amb un augment de la depredació fiscal, que, segons alguns economistes, és aproximadament de més d'un bilió l'any i, fins i tot, hi ha economistes que parlen d'un bilió dos-cents mil milions l'any, de depredació fiscal, que voltarien els dos bilions si parléssim del conjunt de la nació, si parléssim de tots els Països Catalans. Fóra bo —entenem— de conèixer dades concretes i oficials —això són estimacions que han fet alguns economistes recentment—, però dades concretes i oficials per part de la Generalitat en relació amb la descapitalització creixent de Catalunya, senyor President. Segurament, això matisaria aquesta..., aquest cert cofoisme que la dècada dels vuitanta ha estat globalment positiva per a Catalunya. A més, quan ahir vàreu parlar d'inversió autòctona ens vàreu dir que no hi havia dades comparatives. Com és que el Govern no té aquestes dades? Fóra també important de tenir-les, aquestes dades, puix que ens donarien la mesura de confiança que té l'inversor català en el nostre propi país.

Vàreu resumir, potser fins i tot en un cert to massa alegre, la dècada dels vuitanta tot afirmant que Catalunya ha fet un gran progrés en aquesta dècada. President, què és per a vós Catalunya i de quin progrés parlem? És Catalunya i és progrés la situació dels pagesos de l'avellana i de l'ametlla? És Catalunya i és progrés la situació dels ramaders i de les cooperatives lleteres? És Catalunya i és progrés la situació dels pescadors que han de llençar tones diàries de peix blau a la mar perquè hi ha

una legislació arbitrària que ens ve de Madrid, en aquest cas? És Catalunya i és progrés la situació dels productors d'oli d'oli-va de les Garrigues o bé d'altres comarques veïnes? És Catalunya i és progrés, President, la situació de les petites i les mitjanes empreses que no tenen recursos, per exemple, per incorporar-se al carro de la competitivitat de què tant heu parlat? Vull posar l'exemple de botiguers arruïnats o quasi arruïnats per una política de grans àrees comercials, de petites i mitjanes empreses que ja han desaparegut del mapa industrial català per l'entrada indiscriminada i deslleial —i, segurament, gens competitiva— dels grans capitals estrangers al nostre país. És Catalunya i és progrés també la crisi ja crònica i estructural del sector tèxtil, que no té més remei que vendre als postors estrangers o, fins i tot, cremar? I, finalment, és Catalunya i és progrés, President, la situació de centenars de milers de ciutadans de les grans àrees urbanes, sobretot de Catalunya, aquells que, com vós heu dit, no poden seguir el progrés de Catalunya, el progrés general del país, que viuen en la marginació sense massa esperances ni de Catalunya ni de progrés.

La iniciativa que aquesta Cambra va aprovar i que el vostre Govern ha enfocat —i de què vàreu parlar ahir—, de la renda mínima d'inserció, és potser l'inici d'un cert camí positiu, però, malgrat tot, són centenars de milers de persones les que viuen en situació d'absoluta marginació social. Tots aquests sectors i molts altres —els quals no esmento per no allargar-me— entenem que no han progressat en la dècada dels vuitanta i tots aquests sectors també són Catalunya i haurien de ser progrés, i no ho són, en part, per la vostra política i també per la política del PSOE a Espanya, senyor President.

M'hauria agradat de poder repassar punt per punt la primera part del vostre discurs d'ahir, no dispo, però, de les vostres dues hores, com ja s'ha dit en una anterior intervenció, i, per tant, permeteu-me alguns *flashes* només d'aquest discurs. En el futur —vàreu dir— fareu tres autopistes noves —totes de peatge, naturalment—; d'això en vàreu dir posar proa cap a noves etapes. Si per entrar a Barcelona hem de pagar i a Madrid s'hi entra de franc, deixeu-m'ho dir a la catalana, senyor President: això és un mal negoci, això no és competitiu, això no és —entenem— posar proa, senyor Pujol, això és posar, en tot cas, popa al futur del nostre país. Vàreu, fins i tot, atrevir-vos, President, a preguntar si els pagesos fan tot el que han de fer —a sobre com si encara se'ls passés una part de la culpa. De moment, en molts casos, l'únic que poden fer és sobreviure i no pas, precisament, gràcies al suport institucional; pregunteu-ho, en tot cas, a la gent de les Garrigues on en moltes cases —i això ens consta— s'aguanten gràcies a les pensions de jubilació dels avis. O pregunteu-ho als avellaners del Morell, o als de la Selva del Camp o als de Riudoms o d'altres pobles de les contrades del Camp de Tarragona. Pregunteu-ho, també, als ramaders del meu poble —ja ho sabeu, jo sóc de Pruit i de Rupit, i entre Pruit, Rupit i Cantonigròs hi estic molt en contacte tant amb la meua família com amb els pagesos d'allà dalt—, pregunteu-los, a veure si, efectivament, encara se'ls ha de carregar una certa culpa, no?, quan han vist reduït de quinze pessetes el preu de la llet, justament en pocs mesos del començament d'enguany, havent fet fortes inversions per reconvertir les petites empreses familiars. Pregunteu-ho, en definitiva, a tots aquells que han estat beneficiats de l'oblit ministerial d'aquella realitat emergent que, segons vós, és Espanya; aquestes emergències, senyor Pu-

jol, ni ens interessien ni ens convenien ni —entenem— ens beneficien absolutament en res.

Vuit universitats per a l'any 2000; ens hi apuntem, ens hi apuntem. Però abans cal que es cobreixin —entenem— els enormes dèficits d'infraestructures que pateixen ara els centres de Tarragona-Reus, Girona, Lleida i Vic. I en el terreny de les necessitats, és que vós no creieu que necessitem també una universitat i un batxillerat a distància i en català, per exemple? Per temps no puc entrar en el tema d'ensenyament; de tota manera, sembla que hem començat força malament el curs, o, almenys, hi ha hagut crítiques importants des de sectors de pares, del professorat i d'escoles. Què hi ha de la reforma? Què hi ha del fracàs escolar? Què hi ha d'un model propi d'ensenyament? Deu anys després que el vostre Govern ha disposat de competències plenes en matèria d'ensenyament, el silenci que ha mantingut sobre aquestes qüestions és molt més que un oblit perillós. Proponem, senyor President, amb caràcter d'urgència, un debat monogràfic sobre ensenyament, properament en aquesta Cambra; ens sembla que és un tema prou important com perquè el Parlament ho debati i es posicioni.

En matèria de recerca i de potencial tecnològic veiem —veiem bé— que es vulgui que Catalunya sigui la desena potència europea amb capacitat de computació —com vàreu dir ahir—, o que s'intenti seguir els avenços en tecnologies punta en els terrenys de l'energia, de la investigació aplicada a l'automòbil, etcètera. On és però, senyor Pujol, l'acte de coratge per exigir ja el traspàs immediat de totes les competències en l'àmbit de recerca de què, en aquests moments, no disposem?

Com vàreu veure..., vàrem veure, perdó, nosaltres, una perillositat ambigua —toco un altre tema— en el tema del finançament, sobretot quan vàreu parlar-nos de les vostres idees sobre el canvi en el model de finançament. Les ambigüitats van donar pas al que jo en diria una certa «autoloapització», per part del vostre Govern, en acceptar estrictes engrunes —estrictes engrunes, estem parlant—, i a sobre concertades amb la majoria de les comunitats autònomes, en la gestió dels principals impostos —l'IRPF o l'IVA, bàsicament. Per aquí no anem enlloc, President. Vós sabeu que l'única possibilitat per disposar dels recursos que es generen a Catalunya, i, per tant, per tenir una certa sobirania fiscal és l'anomenat concert econòmic o un conveni tributari entre Catalunya i Espanya similar a la que els bascos ja van aconseguir en la primera negociació de l'Estatut. Per a nosaltres, aquest concert econòmic seria, en tot cas, la pedra angular d'una revisió global de l'Estatut de Catalunya.

Silenci absolut i ni una sola paraula ahir sobre la Policia Autònoma, sobre el desplegament de la Policia Autònoma. Hi ha vegades que els silencis són molt significatius i ho són també quan no es parla de la província única, tema en el qual hi ha un incompliment entenem que flagrant de la llei per part del Govern que vós presideu. No parlaré ni del medi ambient, atès que la nostra posició va quedar clara en el passat debat sobre política territorial, ni tampoc dels residus industrials —tindrem ocasió en el debat de la llei de parlar-ne properament.

I, a més a més, com que tinc el temps limitat passaré al segon bloc del que seria la nostra resposta d'avui, que és el de..., el projecte de país —vós en parlàveu—, de competitivitat com a poble. En tot cas..., o identitat. Quan vàreu parlar d'un nou concepte de nació europea, de què parlàveu, President? Parlàveu de Baden-Württemberg, parlàveu de Llombardia, del Midi-

Pyrénées, de Rhône-Alpes? Quan parlàveu de nou concepte o de nova nació europea? Això, són, segons vós, les noves nacions europees capaces —dèieu— de viure en unitats més grans o bé parleu de Lituània, d'Escòcia, d'Eslovènia, de Flandes... Molt ens temem que parleu de les primeres, estrictes regions econòmiques, en tot cas. Perquè en aquest mateix Parlament la vostra majoria ens ha impedit per dues vegades —i això ho heu de conèixer—, ens ha impedit per dues vegades ser solidaris amb Lituània i amb el seu procés democràtic cap a la independència. I vostès, en canvi, n'han parlat a Madrid i n'han parlat a Brussel·les on sabien que no hi hauria cap perill que aquestes propostes poguessin prosperar, perquè aquí en el Parlament de Catalunya dues propostes, proposicions no de Llei que va presentar la nostra Agrupació ni tan sols van ser admeses a tràmit.

Ahir ens vàreu..., us vàreu treure un especialista de prospectiva, el senyor Naisbitt, per tal de fer-li dir allò que semblava que us convenia; us emboliqueu, entenc, buscant equilibris entre individualitat i nacionalitat, quan el més senzill és això, l'Estatut mateix, no cal que anem pas més lluny. L'Estatut mateix de Catalunya, senyor President, defineix prou bé que, com a individus i com a nacionalitat, som catalans i prou: l'equilibri més perfecte; no cal anar buscar un especialista en prospectiva que ens expliqui no sé quins jocs malabars sobre la individualitat i la nacionalitat. I de quin conjunt col·lectiu parleu, quan parleu del conjunt col·lectiu? És del conjunt col·lectiu Espanya, aquell que no ens permet, per exemple, fer festa quan són les nostres festes? O és del conjunt col·lectiu Europa, aquell en el qual sempre els catalans ens hem sentit i ens volem sentir com a tals? Per què tants revolts, President? Catalunya, la gran Catalunya que deia el President Macià, o els Països Catalans que diem ara, és una nació encara sense Estat que, segons aquest Parlament, la Resolució 98/III, en aquesta Legislatura, no renuncia al dret a l'autodeterminació, i, per tant, no renuncia a tornar a ser un dia —esperem que no massa llunyà— Estat independent en el marc de l'Europa unida, tolerant, solidària i sense fronteres, però que aspira a tornar ser Estat independent. No tants revolts, no cal buscar tants revolts al nostre tema, a la nostra individualitat i a la nostra nacionalitat, President. Ja veieu que amb poques paraules n'hi ha prou per definir el nostre país quan hom és un ciutadà entenem que conseqüent.

President, si us plau, prou d'ambigüitats, prou de claudicacions, almenys en el terreny de la realitat i almenys en el terreny dels objectius nacionals. Aquesta sí que entenc que és una idea força engrescadora, aquesta és una idea-força —per agafar la vostra paraula— engrescadora per a Catalunya, i per al futur de Catalunya, no pas l'embolic d'ambigüitats que vós anome-neu idees força en el discurs d'ahir.

No puc aturar-me com voldria en la política lingüística. Hi vàreu dedicar un ampli espai ahir. Només dir-vos que coincidim en part amb el diagnòstic que fèieu, la part quasi textual del discurs que feia el Portaveu del nostre Grup parlamentari, Josep Lluís Carod-Rovira, en el discurs de commemoració dels deu anys de l'Estatut, en aquesta Cambra, sobretot quan deia ell —i vós també, ahir— que en alguns àmbits el català no ha superat encara la fase de despenalització. Dissentim, però, del vostre optimisme quant al fet que es progressi en l'ús social del català; hi ha enquestes prou clares: els joves, com més joves, més —això és veritat—, més entenen el català, però menys el parlen.

Aquestes enquestes són algunes, fins i tot, recents: més l'entenen, però menys el parlen. I aquest fet, en sociolingüística, se'n diu —vós ho sabeu prou bé— «substitució lingüística», o, en tot cas, jo en diria —com ho he dit en aquesta Cambra alguna altra vegada— un procés, un anunciat procés de llatinització.

En el tema de la política lingüística proposaríem —i demà ho farem amb les resolucions— un segon debat monogràfic d'aquesta Cambra entorn d'aquest tema; entenem que és molt important; vós, a més, hi vau dedicar una bona part en el vostre discurs d'ahir i, per tant, entenc també que el Govern hi dona una prioritat important. Vàreu anunciar —continuant amb el mateix tema— «alguna dosi de territorialitat», i una tímida intenció de millora de l'actual Llei de Normalització Lingüística: dos bons inicis, President. Permeteu-me que us preguntí: com es menja, de totes maneres, això? Millorarem —per tant, reformarem— l'actual Llei de Normalització Lingüística? Quan? I en el tema de la territorialitat, quina dosi? Com mesurarem aquesta dosi? Qui mesurarà, en tot cas, aquesta dosi? Ironies a part, sabeu, President, que en aquest tema farem pinya, des d'Esquerra Republicana, si anem pel camí de la normalitat en tots els terrenys de la llengua catalana. Tingueu clar, emperò, que sense sobirania i canvi de l'actual normativa, el català, entenem, no avançarà, President.

Vau parlar molt de presència internacional de Catalunya. Hem de dir que l'hem vist força interessant, aquesta projecció internacional vostra. En tot cas, no hi sabem veure una idea global. La nostra Agrupació parlamentària ha entrat en aquesta Cambra cinc proposicions no de llei que sí que indiquen un cert camí en la projecció internacional. No sé si encara les coneixeu: es tracta d'instituir delegacions generals de Catalunya, que agrupin tots els serveis a l'exterior de l'Administració de la Generalitat, a les principals ciutats del món; la creació d'una ràdio exterior de Catalunya; la creació d'un institut Llull de projecció internacional de la llengua i de la cultura catalanes, etcètera.

Un altre oblit greu: no creieu, President, que fóra bo, per a la projecció internacional de Catalunya, el suport clar, explícit, de la Generalitat al Comitè Olímpic de Catalunya? Recentment, quan una delegació de la província canadenca d'Ontario va visitar Catalunya, en el si de la delegació hi havia una representació del comitè olímpic que també ells reclamen per a Ontario: Ontario, President. I Catalunya? Hi ha més projecció internacional que una selecció catalana competint, el 92, al costat de les grans potències i davant dels ulls de tot el món? Per què hi ha silenci en aquest tema? Per què no se'n parla en l'acció de govern, en l'orientació de la política de govern?

No ens heu donat una orientació, entenem, sobre el vostre projecte de govern, i menys un projecte de futur, un projecte de país, i, modestament, l'Esquerra Republicana de Catalunya sí que té un projecte de país, i prepara, almenys, les bases per a un projecte alternatiu de govern a Catalunya. L'Estatut actual —segons va manifestar la coalició que dona suport al vostre Govern, en el debat del 13 de desembre de 1989, el de commemoració del desè aniversari de l'Estatut— està fortament oscat: no és una eina útil per a encarar el creixement social i nacional de Catalunya. Ja també sabeu —hi he fet referència abans— que la meua família és de pagès, i encara recordo —jo era molt petit— quan se segava, a casa, i quan una eina era oscada, normalment, si era fortament oscada, no l'esmolàvem pas: la canviàvem per una eina nova; era una mica la saviesa del pagès,

President, la saviesa del pagès que em penso que ens caldria a l'hora d'enfocar també, a Catalunya, un nou marc estatutari. Una eina nova, un nou Estatut que permeti fer un salt qualitatiu endavant i fer avançar Catalunya —com he dit en altres ocasions— propiciant una nova negociació i un nou pacte entre Catalunya i Espanya.

Recordeu, President, que ja us vau comprometre, en el debat d'investidura de 1980, en aquest tema: fa deu anys que incompliu sistemàticament aquesta promesa feta davant la Cambra, i feta explícitament al nostre partit, Esquerra Republicana de Catalunya. Ja sabem que possiblement no s'obtidria la majoria dels dos terços necessària per a aprovar la revisió global de l'Estatut, però entenem que el que cal és plantejar la iniciativa, iniciar una nova negociació —com he dit— amb l'Estat espanyol. I som conscients que caldrà mobilitzar altre cop, com el 1977 —aquella gran mobilització de més d'un milió, un milió i mig de catalans—, per tant, caldrà tornar a mobilitzar el nostre poble perquè doni suport al nou Estatut. El problema rau que, per demanar la revisió de l'Estatut, cal tenir autoritat moral per fer-ho, i el vostre Govern ja n'ha perdut molta, d'autoritat moral, en aquests anys de govern: per la mala gestió de les competències que administreu i a base de claudicacions.

President, permeteu-me que us demani fins quan continuareu esperant que hi hagi una lectura millor, per part del Govern espanyol, de l'Estatut d'Autonomia? Dels famosos dotze punts de la Resolució 106/II, del 13 de febrer de 1987, què se n'ha complert? Vós hi fèieu referència: poca cosa, molt poca cosa, fins ara. Per tant, fins quan esperareu una resposta a saber les intencions del Govern central en relació amb el que va ser el pacte estatutari del 79?

Pràcticament he dit que no s'ha complert res, i la lectura, en tot cas —l'ha feta el Tribunal Constitucional—, no pas, globalment, favorablement per als nostres interessos, per als interessos nacionals de Catalunya.

No vau parlar per a res de la transició. La transició, entenem, està acabada de fa temps. Qui s'aprofita de la dependència de Catalunya en tot aquest temps —preguntem? Ja és hora de substituir el nacionalisme «de peatge» per un nacionalisme lliure de peatge —afirmem. Quan us convé, President, feu un discurs, diguem-ne, nacionalista —no ho sé, el de l'Onze de Setembre passat, per entendre'ns—, i quan us convé us proclameu, ai las!, lleial espanyol. S'ha acabat la transició; s'han acabat —entenc— les pors que hi havia, potser, a l'època de la transició. S'ha d'acabar amb les ambigüitats i els dobles llenguatges. Cal un augment de sobirania, gent nova no cremada per anys de compromisos inherents al govern; cal el que nosaltres anomenem la represa nacional de Catalunya, que és el model que, modestament però amb fermesa, l'Esquerra Republicana proposa als ciutadans d'aquest país. A curt termini ja he exposat la necessitat de la revisió global del marc estatutari; a mitjà termini, forçar la reforma de la Constitució, incloure-hi el dret a l'autodeterminació de les nacionalitats i iniciar un procés cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya. L'objectiu: l'encaix propi, independent del nostre país a Europa.

I, per acabar, dues consideracions finals —com he dit que faria—: vós en vau fer una sobre la crisi del Golf, i em sembla que també és obligat que jo hi faci una consideració, en aquest tema. És una consideració que dissenteix radicalment de les

vostres posicions, senyor Pujol. Sobre aquest tema a Catalunya hi ha hagut massa provincianisme; a més, a Catalunya, en el si de la societat civil no hi ha, com vàreu dir, poca sensibilitat per la qüestió internacional, per les qüestions internacionals; pel que hi ha, en tot cas, poca sensibilitat és pels temes bèl·lics, però no pas per les qüestions internacionals. Senyor Pujol, per això els catalans vàrem votar majoritàriament contra l'OTAN i contra els seus compromisos, i, si cal ser solidaris, cal ser-ho, amb l'acord majoritari, democràticament expressat a Catalunya en aquell referèndum, pel poble català, que va dir «no» a les servituds militars. Agraïu als joves mariners catalans i a les seves famílies el servei que, deieu, fan al país; a quin país fan un servei? En tot cas al nostre, no, eh?, al nostre, no! I quin servei? Planyem aquests joves i compartim l'angoixa de tants pares i mares del nostre país. Fidels a la tradició pacifista de Catalunya, cridem els joves catalans a l'objecció de consciència multitudinària a l'exèrcit espanyol i, com deia l'Estatut de Núria, exigim que els joves catalans siguin lliures de l'esclavatge del servei militar —va ser un Estatut referendat, ho sabeu, per la immensa majoria del nostre poble el 31.

I, finalment, molt breu, només recordar-vos la carta oberta que em vaig permetre enviar-vos, el dia 3 d'agost d'enguany, a Queralbs —potser molestant-vos en les vostres reflexions. Per eixir del suposat relaxament del nacionalisme, demanàveu propostes; en nom del meu partit, en aquella carta oberta us vaig traslladar tot un seguit de propostes fetes en sentit estrictament constructiu i positivista. En el debat d'ahir, ni una resposta. A l'últim paràgraf de la carta oberta us deia que gosava esperar, President, una resposta positiva, i parlàvem de la possibilitat que fos en el marc del debat de política general. Totes les reflexions que hi fèiem tenen molt a veure, entenc, amb un debat de política general; ens agradaria, senyor President, rebre una resposta.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President; gràcies, senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat, per contestar. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, quan es fa una afirmació, no només en el cas de Catalunya, sinó sempre, dir «hi ha progrés», evidentment no vol dir que tothom progressi. Això, m'atipo de dir-ho sempre, me'n canso. Escoltin, que Catalunya vagi endavant no vol dir que tothom vagi endavant; això m'ho han sentit dir moltes vegades, i ho vaig dir, i vaig parlar que això s'ha de tenir en compte, que no ens en podem oblidar, tot allò de la flota que navega a la velocitat del seu vaixell més lent, o bé que, de vegades, ha obligat a traslladar gent d'un vaixell a un altre, però que, en tot cas, no abandona la gent. Tot això ho he dit moltes vegades. Ara, que a Catalunya hi ha un progrés important, molt important, això és indubtable i, es miri per on es miri, es veu —estic parlant ara, evidentment, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista d'equips, des del punt de vista, diguem-ne, del nivell social, etcètera—, vull dir, això és evident.

Naturalment, si vostè, senyor Colom, o qui sigui, vol anar enumerant: «miri, doncs, aquí hi ha un problema, aquí n'hi ha un altre, aquí n'hi ha un altre...», jo en puc afegir, per exemple,

per exemple, vostè se n'ha descuidat, se n'ha descuidat una pila, una pila de problemes: per exemple, hi podria haver afegit el problema de la mineria del Berguedà, per exemple; hi podria haver afegit el problema de la mineria de Cardona, per exemple, no?; hi podria haver afegit el problema de molts barris de les grans ciutats catalanes, que van des de problemes de tota mena —per exemple, el problema de la droga, que aquests dies en els diaris surt constantment, i que els mateixos barris es mobilitzen contra la droga—; podria haver afegit moltes coses. Però, de tota manera, de tota manera, tot això no oculta el fet —a part que alguns dels sectors que vostè ha dit que tenen problema, hauríem de discutir d'algun d'ells, però és igual: admesos, aquests i d'altres—, això no treu que el progrés sigui una realitat. I és una realitat que es dona —per exemple, en aquells estudis que els deia sobre la renda familiar disponible— a totes les comarques de Catalunya, a totes, cosa que no vol dir que, per altra banda —això sí—, hi hagi, per dir-ho així, una diferència entre el progrés d'unes i d'altres —això és cert—, n'hi ha algunes que van a una velocitat tremenda, que crea, doncs, una imatge fins i tot, diguem-ne, de greuge comparatiu, no pas perquè no hi hagi un progrés objectiu i real a totes i cadascuna de les comarques, sinó perquè unes progressen més que altres, o ciutats que progressen més que altres. El progrés és general: això em sembla a mi que és innegable.

Evidentment vostè té raó en una cosa: durant aquests deu anys hem perdut alguns elements de poder econòmic molt important, i vostè sap que, probablement, no hi ha en aquesta Cambra ningú a qui això dolgui tant com a mi, i no pas únicament per raons personals, sinó perquè sempre, des que era molt jove i escrivia coses sobre el que a mi em semblava que havia de ser Catalunya, entre les coses que entenia que havia de tenir Catalunya era poder econòmic. I, en aquest sentit, no hem progressat. Una recuperació que s'havia fet en diversos aspectes, no únicament en el bancari, en alguns aspectes, durant algunes dècades anteriors, després això en aquest terreny s'ha arreglat. La qual cosa no vol dir, no vol dir que s'hagi arreglat a un nivell econòmic; és un altre tema, evidentment, el nivell econòmic és diferent que el poder econòmic. Això potser ens permetria —en fi, agafant-ho potser una mica pels cabells— explicar per què —bé, «en fi», no, surt bastant a to, vull dir, bastant lògic que en parli ara, precisament— el Govern de la Generalitat ha vist amb bons ulls la fusió de les dues caixes, de la Caixa de Barcelona i de la Caixa de Pensions, per exemple. Ja sé que una caixa no és un banc; en certs aspectes una caixa no pot fer el mateix que fa un banc, ni té exactament, ni ha de tenir la mateixa mentalitat, i, per altra banda, sempre, sempre, sempre una gran institució, la que sigui, industrial, financera, etcètera, també farà més o menys al servei del país segons que la gent que la porta vulgui fer més o menys al servei del país, naturalment. Vull dir, un instrument en si mateix és neutre, però que ja és important tenir un instrument financer molt i molt important, i esperem que realment aquest instrument, com en altres ocasions ja ha fet —fins i tot abans de la fusió de les dues caixes que s'han fusionat—, doncs, facin actuacions importants al servei de l'economia de Catalunya.

Ara mateix n'hi ha hagut una, d'aquestes actuacions; una actuació la qual, segons com es miri, pot ser objecte de crítica, no per part del Govern de la Generalitat, en aquest cas, sinó per part de les entitats que hi estaven més directament involucra-

des. El Govern de la Generalitat, evidentment, hi ha intervingut, i, fins i tot, hi ha intervingut molt decisivament, i, si ho volen, després, doncs, puc explicar el perquè d'aquesta intervenció i com s'ha produït, en quina direcció i amb quin resultat; però, per exemple, concretament, que en la creació de la Companyia General de Gas, Catalunya hi tingui un paper molt important, que això ha de tenir determinades repercussions, una de les quals és que s'acabi això que ja hem començat i que no havia començat ningú més a nivell d'Estat, que és la gasificació de Catalunya, bé, això, doncs, és un fet positiu que, dintre d'aquest balanç, que vostè, en el terreny financer i en el terreny d'algunes de les grans empreses, per exemple, les elèctriques, posa com a negatiu dels deu anys, i que jo no li ho nego, però que, en part, si més no, ho compensa. En canvi, durant aquests deu anys s'ha produït un altre fet molt positiu, que jo no considero que invalidi l'anterior, que el compensi, jo, personalment, però que, en canvi, hi ha molts economistes —molts economistes no necessàriament catalans, per altra banda, ni espanyols, sinó economistes de tot el món— que consideren que és més important que no pas tenir determinats poders econòmics del tipus, per exemple, del tipus elèctriques, sobretot, i —potser amb menys intensitat ho diuen— del tipus bancari... El que s'ha produït durant aquests anys, molt més que no pas s'havia produït en els anys anteriors, és que nosaltres en aquest moment tenim a Catalunya una sèrie d'empreses mig grosses, és a dir, que per a nosaltres són grosses i que a nivell internacional són mig grosses, d'una gran projecció internacional; tenim unes quantes petites —petites— multinacionals, cosa que no teníem abans —cosa que no teníem abans. Alguns economistes —ho repeteixo— consideren que això, des del punt de vista del que és la real activitat econòmica d'un país, és més important que no tenir segons quins instruments que, a l'hora de la veritat, van molt condicionats. Jo no en participo totalment, però li dic —i, en tot cas, sí que és cert— que en aquest camp hem millorat moltíssim. De tota manera, li admeto aquesta qüestió que s'han perdut unes determinades posicions, i se n'han guanyat unes altres.

Una cosa sí que li vull dir: l'inversor català sí que té confiança en Catalunya. L'inversor estranger, evidentment, en té, i aquí tinc les xifres, no?, de l'evolució que hi ha hagut: 306.000 milions de pessetes d'inversió global l'any 89, de les quals 187.000 són en inversió industrial, que representa més del 40% de la inversió industrial estrangera a Espanya. A això quin valor se li ha de donar? Home!, com a mínim se li ha de donar un valor, i és que hi ha una gent que decideix les seves inversions a base de posar unes dades dintre d'un computador, d'un ordinador, i l'ordinador respon objectivament, amb neutralitat, on es pot fer una determinada inversió. I, aleshores, en tot cas, molt sovint surt Catalunya, una de les que surt és Catalunya, després l'opció definitiva ja és molt més, diguem-ne, personalitzada. Això és un fet positiu. Però l'inversor català, de molt, és l'inversor més important que tenim a Catalunya, no són ni els japonesos, ni els alemanys, ni els francesos ni els italians els que inverteixen més a Catalunya; de molt, de molt, de molt, tres o quatre vegades més, és la inversió del català, el que passa és que això no es nota, perquè són inversions més petites, i algunes vegades quan són inversions grans també passa una mica desapercibuda, perquè ja se sap: el de casa mai no «frapa» tant.

De fet —i això també lliga una mica amb el que ha dit vostè dels pagesos de Pruit—, un dels problemes que ara tenim —que

ja vam tenir, que ja vam tenir, i en termes molt dolorosos— a nivell d'empresa petita i mitjana i de les nostres grans empreses a començament dels vuitanta, de fet, el que ens passa és que l'inversor català hi creu molt en Catalunya. Home!, no diré que hi cregui massa, perquè això no s'ha de dir, i, a més, no és veritat, però en un sentit hi creu massa, fixin-se el que vull dir: l'inversor català, si algun problema podem tenir ara —i també passa amb els pagesos— és que ha cregut tant en Catalunya que ha tomat a fer, en part, el que sempre fa el català; normalment es diu que el català és un home, doncs, cohibit, que no es llança..., això no és veritat, el català, de fet, és un home que es llança molt sovint més enllà de les seves possibilitats. I el fet que teníem, per exemple, en algun sector de pagesia no és tant —ja no dic si és l'avellana o si és la llet o si és la carn i quin sector de la carn, o en algun sector de la pesca—..., però, evidentment que tenim, en molts sectors industrials, i que en el moment de la crisi varem tenir en algunes d'aquestes empreses grans que dèiem abans —evidentment, per exemple, amb les elèctriques—, és que, de fet, moguts per la voluntat d'aprofitar una conjuntura i molt convençuts de les seves pròpies possibilitats i de les possibilitats del país, van anar més enllà potser del que podien anar, o, en tot cas, més enllà del que podien anar si en un moment determinat es produïa un moment de crisi. El que en aquests moments preocupa, per exemple, en certs sectors de pagesia no és tant que els ingressos no siguin suficients per tirar endavant, sinó que els ingressos no són suficients per pagar els crèdits forts que han contret, perquè els ha semblat en un moment determinat que realment les coses anaven molt de cara. Això passa en certs sectors de la vinya, passa en certs sectors de la llet, ha passat fins i tot en el sector de l'avellana, etcètera..., i en el sector industrial.

L'inversor, cregui'm, l'inversor hi creu. Miri, ahir, després del discurs que vaig fer aquí, vaig anar a la Generalitat i vaig tenir un dinar amb cinquanta-set, em sembla que eren, empresaris catalans que m'acompanyen en aquest viatge que ara vaig a fer a Portugal; molts d'aquests empresaris eren allò que aquí a Catalunya en diem «empresaris mitjans», que a nivell internacional vol dir «petits», i alguns eren, a Catalunya, netament petits, però són exportadors, gent que inverteix allà, etcètera, gent que de vegades posa fàbriques allà per després exportar cap aquí, que és una cosa que cada vegada passa més a tot el món, però que demostra una capacitat d'adaptació al que són les exigències del mercat d'avui. Aquesta gent, senyor Colom, creu molt en Catalunya, molt, hi inverteix i hi ha invertit molt, i això els bancs li sabran dir.

Bé, continuem endavant..., bé, només un petit comentari: escolti!, no es paga per entrar a autopistes a Madrid perquè no n'hi ha d'autopistes a Madrid, sap?, no n'hi ha i, per tant, no es paga. Però, per entrar a París, sí, eh!, i jo prefereixo assemblar-me a París que a Madrid en això, i en alguna altra cosa també. (*Remor de veus.*) Però, vull dir, vull dir... No, no, amb tot el respecte per Madrid, perquè vostès ja saben que no m'agrada, diguem-ne, tampoc fer cap mena de «farolada» en aquestes coses, però que quedi clar: prefereixo molt més la situació de París, on paguen per entrar, que no pas la de Madrid, on no paguen per entrar perquè estan pagant, pagant la irracionalitat, no del Govern actual —també una mica—, però, a més, de molts governs anteriors, que, de fet, no se sap ben bé per què, han convertit Madrid —i Lisboa, perquè Lisboa ha de passar

per Madrid, perquè, si no, no tindrien aquest problema— en l'única capital europea que, evidentment, no està connectada amb Europa a través d'una autopista. O sigui que no paguen. Nosaltres paguem i n'hem tret un benefici immens, que des dels anys seixanta nosaltres tinguem autopistes de pagament, que van fer les empreses del país amb un esforç que després ho van pagar durament, per exemple en el terreny bancari, perquè van fer un gran servei al país, però que, evidentment, les va posar en una situació de fragilitat en altres aspectes; podríem avui tenir banca i no tenir autopistes, per exemple, podria ser que passés. Què seria millor per al país? No hi entro, no hi entro. Però podria haver passat això, perfectament, podríem no tenir energia i no tenir gas i tenir banca, en canvi, podria ser això, podria haver estat això, era un altre model. Quin hauria estat millor? No hi entro. Però, en tot cas, el que sí que queda és que tenim autopistes. I, escolti, no s'amoïni si s'ha de pagar a les autopistes, al final resulta que aquestes coses que es paguen el que fan moltes vegades, doncs, també generen un altre tipus, diguem-ne, de benefici. Els diners avui no van únicament, doncs, a base..., com allò d'anar a un «colmado» que, vull dir, entra i es posa en el ganxo... Doncs, no, no, escolti, els diners entren i surten per totes bandes, no se sap per on entren ni per on surten, costa molt seguir-los, i a vegades resulta que pagar a les autopistes et dona uns beneficis immensos; realment, a Catalunya ens ha donat uns beneficis immensos. Jo li asseguro que si aquestes autopistes que paguem —i les que pagarem!, perquè ja he anunciat que en tindrem tres més, d'autopistes, i no em fa cap angúnia dir-ho, perquè sempre he dit que serien autopistes, en això no hi ha hagut cap canvi d'opinió ni cap engany per part del Govern de la Generalitat—, doncs, bé, sense aquestes autopistes nosaltres avui estaríem, en el terreny econòmic, molt per sota, evidentment, del que estem.

Bé, escoltin, ja ho vaig dir ahir —i vostè suposo que ha escoltat també el meu discurs— que no volem ser la Llombardia, ho vaig dir textualment: mirin, la Llombardia, no; a la Llombardia són més rics, a la Llombardia són més progressius, són més tot el que vostè vulgui que nosaltres, però no són una nació. Ho vaig dir: «No és el nostre model, la Llombardia». Evidentment està molt més en la línia que vostè deia d'Escòcia, tot i que nosaltres estem molt millor que Escòcia; no és el nostre model, Escòcia, eh?, no és el nostre model, Escòcia; nosaltres estem molt millor que Escòcia i, per tant, no ens hem de comparar amb Escòcia, però molt millor que Escòcia. Però, en fi, en tot cas, ja, com que vostè suposo que anava en la línia del que són les nacions..., per tant amb fet diferencial clar, estem en la línia, evidentment, d'Escòcia, de Flandes, del País Basc, etcètera..., de Lituània. (*Remor de veus.*)

Vostè té tota la raó. Ei!, perdoni, té tota la raó, no sé si tota la raó. Jo, personalment, estic d'acord amb vostè, que no vol dir que tingui la raó. Però, a mi m'hauria agradat que aquest Parlament s'hagués pronunciat a favor de Lituània, sí, m'hauria agradat que s'hagués pronunciat a favor de Lituània. (*Remor de veus.*) Bé, no cal que li digui res més. Si això ho dic a l'ambaixador soviètic també ho podia dir al públic aquí, no?, si aquesta és la posició que tinc quan em visita l'ambaixador soviètic, imagini's si em seria més fàcil dir aquí, doncs, en el Parlament de Catalunya, que jo crec que Lituània té tota la raó, tota, tota la raó —a més, ho he dit públicament algunes vegades i d'una manera molt contundent i radical i absoluta—, i bé, per tant,

m'hauria agradat que s'hi hagués pronunciat. I també li diré que a mi també m'agradaria tenir el Comitè Olímpic Català, a mi m'agradaria, és clar que m'agradaria tenir el Comitè Olímpic Català, és que en dubta? Però, de tota manera, també li dic, amb tota rotunditat, que crec que el Govern de la Generalitat no l'ha de demanar. Dirà que això és una contradicció? No, en tot cas és aquesta contradicció clàssica, constant que va sempre amb una acció de govern. Nosaltres no hem de demanar el Comitè Olímpic Català.

Bé, i gairebé que no li puc dir res més, em sembla. Miri, jo, les cartes, no les contesto en el Parlament, entén? Jo, si de cas, li contestaré un dia per correu (*rialles*), però al Parlament no, les cartes no les contesto al Parlament. Vostè, el que m'hagi de dir m'ho diu aquí, i aleshores jo li contestaré; ja li he contestat unes quantes de les coses que vostè m'ha dit, però la carta, si de cas —si de cas, perquè tampoc no sé si l'he de contestar d'aquesta manera—, la contestaré o per correu o de paraula, o en una altra instància, la que sigui, però no des de la tribuna del Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor President. Pot fer rèplica durant set minuts el senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor President de la Generalitat, deixi'm, permeti'm començar, allò, molt breument, en relació amb la carta: jo no li demanava pas explícitament que me la respongués aquí. Vostè, jo només recordo que així, em sembla que no tan sols, fa menys de quinze dies, quan vam tenir aquella breu entrevista per parlar del tema del Golf, al seu despatx, en sortir em va dir, quan li vaig dir: «Em respondrà aquesta carta?»..., perquè és una carta que va intentar ser, més que una carta al President, una sèrie de propostes, vostè demanava reflexió als diferents polítics, als diferents partits. Quan se'n va anar a estiuajar a Queralbs, merescudament, vam fer aquesta reflexió, li demanàvem una resposta, vostè em va dir que ho faria al Parlament, i ara em diu que no, que no ho respon al Parlament. No, no, molt bé, escolti'm, si la vol respondre, perfecte, me la respon per carta i li ho agrairé moltíssim; si no la vol respondre, doncs, en definitiva, és la seva responsabilitat; jo, en nom del meu partit, ja li he comunicat totes les nostres propostes, des de la revisió de l'Estatut, necessària, un procés institucional de vertebració del nostre país, propostes d'àmbit internacional, propostes d'àmbit popular, tot això hi ha —em sembla que són unes quinze o setze propostes— en aquesta carta oberta que algun mitjà va reproduir prou bé i altres no tant. De tota manera, acabat el tema de la carta.

Miri, d'acord que vostè no pogués, en el tema del progrés, no pogués fer sortir, quan deia que Catalunya havia progressat molt, que no pogués fer sortir tots els sectors que no han progressat a Catalunya. Jo n'he dit uns quants: ja era conscient que em deixava la mineria del Berguedà, i altres molts temes que també vostè s'ha deixat, però és que no tinc tant temps com vostè, per dir-ho, i per fer aquelles llargues llistes del que són les realitzacions o els «passem comptes» del Govern de la Generalitat, que ens ho fan per anunci, amb encartaments en els diaris i, a sobre, aquí al Parlament; tres vegades, sentim els «passem comptes», xifra per xifra, any rere any.

Escolteu... A veure, l'inversor català i, sobretot, el pagès català: heu dit que... Us hem demanat xifres: no me n'heu donat.

Em vau dir que no en teníeu: jo us demano que en tinguem, de xifres; ens agradaria conèixer les xifres de la inversió autòctona a Catalunya. Heu dit que n'hi ha molta, que hi ha una gran confiança... No volem pas no creure-ho, però demanem xifres, eh? Jo només us recordo això.

I, quant que l'inversor català, doncs, es llança, que el català es llança, el pagès es llança, a invertir, jo també hi estic d'acord. I tant, que es llança! Sovint, enredat. I, en el terreny de la pagesia, molts pagesos a Catalunya s'han llançat a invertir, enredats, en tot cas, per la seva Administració. Perquè en un cert moment se'ls va dir, als ramaders —que és el cas que coneix més de prop, a casa, o als meus veïns—, se'ls va dir, en un cert moment, «per ser competitius a la Comunitat Europea» —fa anys, ja, d'això— «les vaques, doncs, s'han de canviar, s'han de sacrificar totes, s'ha de sanejar sanitàriament...» —cosa que era un fet absolutament imprescindible—, pràcticament amb molt pocs ajuts. Tots els pagesos ho van fer: van matar totes les vaques, van anar a Alemanya o a qualsevol altre país i van portar vaques noves, van començar de zero altra vegada, van esperar a fer una inversió més tard en tecnologia per continuar essent competitius, han fet la inversió més tard... Sempre des de l'Administració se'ls ha promès ajuts, se'ls ha promès que s'aniria en una determinada línia, i després s'han trobat penjats, President. I qui diu els ramaders..., parlem dels pagesos a les Garrigues, o a altres terres de Ponent, o a la Terra Alta, o a altres comarques del país. O els de l'avellana. O altres sectors.

A veure: a les Comunitats Europees..., nosaltres no podem competir amb la Comunitat Europea a nivell de pagès, en aquests moments. Però no pas per culpa del pagès, entenc jo: no ho fan pas millor els pagesos holandesos que els pagesos catalans; qui ho fa millor és l'Administració, l'Administració holandesa que l'Administració catalana, que és molt diferent. Per tant, entenc que evidentment hauríem de poder competir, però en tot cas és un esforç que li pertoca a l'Administració; no ho carregui altra vegada als pagesos o als sectors catalans, que són tan llançats i inverteixen, doncs, amb tant de cor, i amb tant d'amor pel país, i que després en reben les conseqüències.

En el tema de les autopistes... Escolti'm, a mi també m'agrada més..., ja ho sap, prefereixo més París que Madrid —això, sense cap problema, eh? Però fins i tot també preferiria, en el tema de les autopistes, més Alemanya que París, per exemple, on ni per entrar ni per sortir has de pagar: són gratuïtes, no? Aleshores... (*Remor de veus.*) En bona part. Aleshores, a Madrid..., jo... A veure, parlem d'una cosa: autopistes i autovies, autopistes i autovies, són la mateixa cosa, entenc jo. Aquí en diem autopistes i són de peatge, però a Madrid, o a Andalusia, o a Saragossa, entrades i sortides són gratuïtes. En diuen autovies, però és el mateix que una autopista, President. Enteneu? (*Remor de veus.*) Home, sí, a nivell d'entrada i de rapidesa, i de facilitat, i de seguretat, és pràcticament el mateix. No entraré ara en autopista o autovia; en tot cas, allà són gratuïtes i aquí les paguem. I aquí sembla ser que les continuarem pagant, President: vostè n'anuncia tres de noves..., totes de peatge, i el Govern espanyol volia fer una autovia al Maresme, vol fer una autovia al Maresme, i també, a més a més, diu que és de peatge —que ja veurem com acabarà aquesta història, eh? O sigui que, realment, aquí pagarem per tot arreu.

Sobre el tema de normalització —que no me n'ha dit absolutament res, en la seva resposta—, jo..., és clar, de les seves pa-

raules es desprèn que l'avenç de la normalització lingüística depèn bàsicament dels ciutadans, pel que va dir ahir, en bona part. Si això és així, deuen ser els sectors socials més propers a la seva majoria els més sensibles a aquest projecte de normalització, dic jo, diem nosaltres: si això és així, no sabem veure en què afavoreix la normalització —la del català— la propera edició —o en què afavorirà la normalització del català—, la propera edició d'un altre diari en espanyol a Barcelona, promogut per sectors no pas allunyats de l'àmbit on vostès són majoritaris. Si depèn dels ciutadans, els ciutadans propers a la seva majoria que ocupen llocs destacats a la indústria alimentària, per exemple, n'han donat fins ara ben pocs exemples, de capacitat de normalització lingüística; aquests industrials continuen fent-ho quasi tot en castellà: tot l'etiquetatge, tota la seva xarxa comercial, és tot en castellà. Si depèn de la població..., escolti, un esforç en aquest sentit, un esforç intern dels sectors que poden ser propers a la seva majoria...

Depèn dels ciutadans —d'acord—, depèn del Govern, bàsicament: els ciutadans, evidentment, seguiran el procés del Govern. Però això, President, tregui-s'ho del cap, que depèn dels ciutadans: depèn del Govern impulsar un bon procés de normalització lingüística. La normalització, la Generalitat, entenc que ha de finançar-la, ha de ser la primera a donar exemple i ha d'impulsar-la. O és que es pensa, senyor President, que, si Espanya és una realitat emergent, com vostè torna a dir, o va dir altra vegada ahir, no ho és gràcies, precisament, als Pressupostos Generals de l'Estat, que paguem entre tots —parlàvem de depredació fiscal, anteriorment.

I una última cosa —que veig que se m'acaba el temps— en relació amb el tema de Lituània. M'agrada saber, em plau, ens plau, al nostre Grup parlamentari, a la nostra Agrupació, de saber que vostè comparteix els dos intents que hem fet que el Parlament de Catalunya es pronunciés positivament sobre Lituània; en tot cas, ja veiem bé que parli amb l'Ambaixador d'aquest tema, però possiblement n'hauria d'haver parlat també amb el seu Portaveu, perquè, en aquest cas, aquestes dues proposicions no van ser admeses a tràmit al Parlament. Li agrairé aquesta mostra ben clara de suport a Lituània... i amb això acabo la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: No era per contestar el senyor Colom ara, sinó simplement perquè volia advertir d'una cosa, no? Vull dir, ara vénen els oradors del Grup Mixt, que crec que són quatre, i jo volia anunciar simplement que els contestaré en bloc.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre senyor...

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, el Grup Mixt, que és una majoria emergent al Parlament de Catalunya, en el nombre i en la seva pluralitat, farà quatre intervencions: parlarà primer el senyor Pere Ayguadé, Diputat independent, després el senyor Armando Ródenas, del Centre Radical de Catalunya, després el senyor Marià Pere, del Partit dels Comunistes de Catalunya, i després el senyor Joan Hortalà, d'Esquerra Catalana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats... Des de l'emergència del Grup Mixt, no des de la convergència en el Grup Mixt: per això intervindrem segurament quatre persones, encara que amb una brevetat bastant considerable.

Vaig escoltar el dia 11 de setembre el President de la Generalitat, el vaig escoltar ahir, i el President de la Generalitat repetia moltes de les paraules que repeteix també el President del Govern de l'Estat, el senyor Felipe González. Sembla ser que des d'un cim de la perfecció, de la puresa de les idees, se'ns demani a tots els ciutadans del país, de Catalunya, de l'Estat espanyol, grandesa patriòtica, grandesa política, grandesa democràtica, grandesa de servei, grandesa moral. La veritat és que els fets són uns altres.

Grandesa moral. Cada cinc minuts qualsevol ciutadà de Catalunya o de l'Estat espanyol pot escoltar com, des dels governs, o amb propaganda institucional, des dels governs de la Generalitat i de l'Estat, se'ls incita a guanyar diners sense treballar, d'una manera fàcil, amb un acte immoral, que és jugar a la loteria.

Grandesa de servei. Vostè, senyor Pujol, com el senyor Felipe González, va a visitar molt sovint grans personalitats en els hospitals: les van a visitar quasi sempre en hospitals privats, quasi sempre. Com se'ls demana després al conjunt dels ciutadans que facin i tinguin grandesa de servei i hagin d'anar a la Seguretat Social? Però resulta que la pregunta també és a la inversa: com se'ls pot demanar als grans professionals de la Seguretat Social, de la medicina, que actuïn d'aquesta manera quan veuen perfectament que aquells que poden, aquells que tenen el poder, no els utilitzen, donant exemple? Com es pot demanar grandesa de servei a aquests mateixos professionals de la medicina quan en la gran majoria dels casos treballen per una misèria, fent un acte de servei i de donació als malalts, treballant més del que els pertoca, quan veuen treballar a la seva vora metges absolutament impresentables que maltracten aquells a qui haurien de servir, i des de les administracions públiques —des de l'Estat o des de la Generalitat— no es fa res per apartar aquesta minoria, que és també una minoria en el conjunt de les administracions —a les administracions de l'agricultura i de qualsevol altre àmbit?

I grandesa democràtica se'ls demana, al conjunt dels ciutadans, quan tots han pogut veure que tenim un Estatut i una Constitució i han pogut també veure com des de fa uns mesos, quan es va dir clarament que Catalunya necessitava revisar el conjunt dels traspassos i el seu finançament, des del Govern de l'Estat es saltaven totes les mesures institucionals, totes les idees d'un estat de dret, i es deia: «Escolti, perquè vostè tingui diners, perquè vostè tingui serveis, s'ha d'entendre amb els nostres homòlegs del Partit dels Socialistes de Catalunya». Ningú ho ha desmentit, això. Però si aquesta és la democràcia, que vingui Déu i ho vegi, senyor President. Perquè aquest Parlament és un parlament elegit pel poble, i vostè, ens agradi o no, és el President de la Generalitat de Catalunya, com, ens agradi o no, el senyor Felipe González és el President de l'Estat espanyol i té l'obligació i el dret d'entendre's amb vostè sense cap condició política.

En aquests últims dies jo he vist un cert debat que, amb fran-

quesa —i em perdonaran la paraula—, m'ha allucinat. Sobre els fiscals. Si es demana la dimissió o no es demana la dimissió del senyor Villarejo. El senyor Villarejo és un gran professional, un gran fiscal, segurament —no n'hi ha cap dubte—, però jo tinc la seguretat que quan va ser nomenat no va ser nomenat, senyores i senyors diputats, perquè rebés les ordres del Govern de l'Estat —no les acceptaria, n'estic convençut—, però també estic segur que quan se'l va nomenar es pensava que tenia una sèrie de manies. N'estic convençut. Com estic convençut que, aquells a qui es nomena políticament, jutges dels alts tribunals, fiscals, políticament se'ls pot demanar la dimissió. Per tant, d'àrbitres, res; d'àrbitres d'un estat de dret, no ho són. I només cal llegir algunes sentències que depenen i són del color polític... no en què militen, perquè no militen, però sí del color polític en què pensen. I, per tant, no són servidors de la llei, sinó servidors de les seves idees, i, per tant, no poden ni són servidors de la democràcia ni d'un estat de dret. El conjunt dels ciutadans no ens podem sentir segurs, senyor President, amb la justícia que tenim.

I grandesa nacional i patriòtica. Cal fer la Llei Electoral de Catalunya en aquest Parlament, que permeti que els ciutadans siguin corresponsables i copartíips de la política, que es voti en llistes obertes, que puguin triar i que puguin exigir als seus diputats, ben a prop, el que votin i defensin en aquest Parlament. És, de fet, una cosa que es va prometre i que se'n va parlar moltíssim, fa uns anys, i segurament, quan es va aconseguir que Catalunya tingués el seu Estatut i aquesta democràcia de què gaudim, pensaven realment que a Catalunya hi hauria d'haver un altre procés democràtic.

I vostè, senyor President de la Generalitat, quan en les eleccions generals de fa pocs mesos des d'algun partit se li deia: «Ens estem venent Catalunya, perquè s'està deixant que les multinacionals es colloquin en el nostre país pràcticament sense condicions»... És molt important, que inverteixin, és molt important, que es colloquin a Catalunya, no en un altre lloc..., però vostè va fer una contesta que a mi em va deixar sorprès —també em va agradar, la contesta, li seré franc. Vostè va dir: «Miri, escolti, l'important és que vinguin, perquè creen treball, donen riquesa, omplen el país». Però, sense condicions, no, eh?, sense condicions, no. Perquè vostè està llançant un segon missatge. Vostè també està dient als habitants de Vila-seca i Salou que els límits de la pàtria acaben en els límits del seu poble. I és més: diu a tots els catalans que els límits de la pàtria acaben en els límits de casa seva. I, això, senyor President, a mi em va agradar molt quan vostè ahir parlava i deia: «Fem tots una autocrítica, fem un debat més endavant, i parlem de què és el que deixem de fer cada un de nosaltres».

Deixi'm fer una petita referència al tema del golf Pèrsic, sobretot a utilitzar soldats de lleva per enviar-los al Golf. Miri, jo li seré molt franc. Ahir vostè va fer una afirmació, que va dir: «A mi em toca de fer-ho; sé que no és electoralment vendible, etcètera, però ho faig. No hi havia cap més remei que enviar soldats de lleva.» Jo estic convençut que això no és cert. Si vostè vol fer un afegitó, li ho entendre; no hi havia cap més remei que enviar soldats de lleva al golf Pèrsic per tenir contents els militars que van ser educats en les acadèmies militars del franquisme, però no és veritat que no es pogués fer d'una altra manera, i molt menys que se'ls desitgés sort des dels mateixos llocs de vacances, des del Rei a qualsevol dels altres polítics,

perquè això el país no ho pot entendre. Jo tampoc no sóc ningú per dir-los que jo penso d'una altra manera; jo, igual que vostès.

I grandesa política... Com demanem, senyores i senyors diputats, grandesa política, per exemple, a un sector com són els pagesos de Catalunya? Vostè n'ha parlat. Els pagesos de Catalunya inverteixen més que mai; és més, inverteixen més del que poden, és veritat, més del que seria racional de fer; però perquè des de fa anys se'ls ha dit —i jo hi vaig col·laborar, i jo hi vaig col·laborar— que calia modernitzar-se per adequar les seves estructures a les de la Comunitat Econòmica Europea, i se'ls va dir: «amb cinquanta vaques no en teniu prou, n'heu de posar cent i heu de comprar una muniadora, i heu de fer això, i heu de fer allò, i heu de fer allò altre...», i es van gastar els seus estalvis, els seus estalvis, entre fer que els seus fills s'eduquessin a la universitat per marxar de l'agricultura, o s'eduquessin per ser els continuadors de l'explotació familiar agrària, i gastant-se els seus diners per modernitzar les seves explotacions es van endeutar fins a les cel·les i continuen endeutant-se, perquè, a més, se'ls deia: «et donarem un 25% a fons perdut, et donarem subvencions». I ara, quan han estat endeutats, quan ja no els queda cap més remei que continuar endeutant-se ampliant les seves explotacions, fent la bola grossa, se'ls diu: «No, ara tampoc». Perquè ara resulta que l'avellana l'hem de comprar als turcs, la fruita a Sud-amèrica, productes carnis als països de l'Est perquè els hem d'ajudar, i, a més a més, se'ls deia: «Els holandesos treballen més bé que vosaltres»; no és veritat: ni els holandesos, ni els anglesos ni els francesos. Un crèdit, en aquests moments, en molts països d'Europa és, de mitjana, del 4%; aquí, més del 13%, el crèdit oficial. A un pagès, per demanar un crèdit de 10 milions —oficial, de la línia 977—, li demanen i l'obliguen que l'avalin amb més de dotze vegades el valor d'aquest crèdit: 120 milions de pessetes ha d'avaluar perquè li deixin un crèdit de 10 milions de pessetes.

Senyores i senyors diputats, un pagès català, per poder fer la reforma de les seves estructures per competir amb els de la Comunitat Econòmica Europea, pot invertir, per a tota l'explotació, en la línia 977, en la Directriu 977, com a màxim, 10 milions; qualsevol pagès d'Europa, 20 milions. Per unitat de treball, a Espanya, 6 milions; Comunitat Econòmica Europea, més de 10 milions. Vol que continuï donant-li exemples? Li'n donaria tants com volgués.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. El senyor Ródenas té la paraula també per set minuts i mig.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, sempre que pujo a aquesta tribuna és per a mi un honor dirigir-me a tots vostès i, en aquest cas concret, al President de la Generalitat. I en aquest cas, a més a més, afegiria que és una responsabilitat molt recent, des del moment que represento un nou partit polític català: el Centre Radical de Catalunya, com ha dit el meu Portaveu anteriorment, el Portaveu del Grup Mixt.

Nosaltres pensem que tot aquest debat de política general, d'orientació sobre la política general del Consell Executiu que vostè presideix, s'hauria de basar, en principi, en el discurs que vostè fa a aquesta Cambra. Nosaltres creiem que això hauria de ser l'eix fonamental del que és el discurs.

En aquest temps de què dispo —evidentment poquíssim,

però reglamentat, en tot cas—, és difícil tractar tots els temes que es van exposar ahir per part del President de la Generalitat i que fins i tot avui han anat sortint, però, en principi, jo crec que caldria qualificar el que significa aquest discurs des de tres punts concrets: primer, a qui es dirigeix el discurs, el missatge; quin és el contingut global d'aquest discurs, i després, una qüestió que a mi em crida l'atenció, que és l'omissió —jo crec que intencionada— de determinats problemes generals, encara que al final del seu discurs va dir que avui sortien.

Jo, li ho dic sincerament, amb tot el respecte del que sóc capaç, jo crec que el discurs, en molta gran part, semblava una classe pedagògica de nacionalisme a les joventuts nacionalistes d'una escola d'estiu. Jo li dic això perquè no crec que hagin avançat en l'aprofundiment general del concepte del que és autonomia o, més clar, autogovern. Jo crec que ens perdríem en unes discussions o dicotomies filosòfiques que..., encara que siguin bones i que són correctes per poder fonamentar les nostres activitats polítiques, no en tenim prou amb aquestes, sobretot si encara no podem definir exactament quin és el model exacte que volem per a Catalunya. Jo sé que és difícil, jo sé que és complicat; ha estat al·ludit per oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula en aquest sentit, però hem de fer-ho.

Una altra qüestió —després entrarem en aquesta qüestió— és quina és exactament l'orientació d'aquesta política general del Consell Executiu. Jo no ho sé encara. Hem parlat de competitivitat, està molt bé; hem parlat de la identitat nacional, correcte; hem parlat del sentir comunitari, també correcte, i hem parlat de la projecció de Catalunya. Tot això és correcte, però tot això són paraules, en principi.

Nosaltres creiem també, com hem dit abans, que s'han omès intencionadament una sèrie de qüestions, qüestions que afecten una gran quantitat de ciutadans d'aquest país; qüestions puntuals del carrer, que són —hi podríem passar—, des dels programes socials, de la pobresa, de la creixent marginació, de moltes discriminacions, fins als abocadors, als residus, a la sanitat, a moltes qüestions. Això anirà sortint, i va sortint, però, evidentment, el que no podem dir, encara que vostè hagi contestat abans al senyor Colom que el concepte de progrés, d'avanç és molt genèric —que hi estem d'acord—, però no hem d'oblidar que no tothom avança ni progressa, i Catalunya no només són els que avancen i els que progressen, sinó que som tots: «som sis milions», segons el famós anunci o eslògan de la Generalitat. Jo crec, sincerament, que no progressem al ritme que ho hauríem de fer, perquè té mig Catalunya en peu de guerra, vostè ho sap personalment, a més, i literalment podríem dir que és així. Llavors, no podem dir, almenys amb aquesta asseveració, amb aquesta rotunditat, que realment avancem en aquest sentit.

És cert aquest equilibri territorial que vostè planteja, que fins i tot es va plantejar en l'últim debat de política territorial? Jo crec que no, que Catalunya és un país molt important. Jo crec que hem d'estar orgullosos dels progressos generals de pertànyer a aquesta comunitat, a aquest país; però, evidentment, hi ha uns desequilibris que depèn, fonamentalment, del mateix Govern arribar a reduir-los. Nosaltres ja dèiem que no en tenim prou de parlar d'aquestes qüestions de competitivitat, d'identitat, de signes comunitaris, fins i tot de la projecció, ni en tenim prou de parlar de xifres, xifres «farragoses» de realitzacions que sí, que s'han fet, i això, només caldria que no es fessin; lò-

gicament, hi ha uns pressupostos concrets, i s'han de fer coses, però una altra qüestió és que els diversos grups o els partits «prioritzin» la despesa o la inversió o la realització concreta, ni es tracta, crec jo, de donar classes de nacionalisme. Tothom té un sentit molt complet, molt personal del que és i del que representa un nacionalisme. Nosaltres, expressament, no ens hem definit com a nacionalistes: som catalans, amb això en tenim prou, perquè el nostre senyal d'identitat personal és ser catalans. Amb això ho ompliríem tot.

Vostè va fer uns jocs metafòrics, interessants, i jo aprofitaré, en aquest sentit, per donar peu a les dues següents asseveracions. D'una banda, diu, vostè: «Ara, que ja tenim parets, el que cal és omplir-les de contingut». Bé, jo tinc els meus dubtes que tinguem les parets completament edificades, i, en tot cas, el meu dubte seria: aquestes parets són per a tots o només per a uns?

Segon punt, després tindríem una altra possibilitat respecte al fet d'omplir això —per utilitzar els termes mobiliaris o decoratius—: cadascú ho decorarà des del seu punt de vista, però serà el global, el que interessa Catalunya, o el que interessa els seus partits i la seva coalició? Evidentment, jo crec que encara hem de tancar finestres, i jo crec que fins i tot pintar.

Un altre joc metafòric que vostè utilitzava —i em permet, a mi, també utilitzar-lo—: vostè deia que Catalunya té bones cartes en el moment actual, i jo hi estic d'acord, hi estic d'acord en general. Però bé, jo no sóc jugador i no hi entenc molt, de cartes, però el que tinc clar és que no es poden jugar tots els jocs amb les mateixes cartes, però sí que amb les mateixes cartes ens poden fer més jocs; a bon entenedor, poques paraules.

En qualsevol cas, jo crec que estem desaprofitant... S'ha parlat aquí, ho han dit oradors, demanant debats sectorials de turisme, debats sectorials molt, molt, molt ilustratius de qüestions molt concretes. Jo crec que ara és el moment, ara que començarà la negociació del concert —bé, concert..., que nosaltres voldríem que fos un concert econòmic una mica de l'estil del País Basc— del finançament, seria bo fer un pacte renovador per a Catalunya, un pacte global de les forces polítiques aquí representades, perquè no en tenim prou amb el fet que Convergència i Unió tinguin ara una més bona relació amb el PSOE, que és correcte i això és bo, però jo crec que és millor que nosaltres tinguem aquí un acord entre nosaltres per plantejar totes les revisions, totes les reformes, totes les renovacions de qualsevol possibilitat respecte a l'Estatut, no només el finançament.

Nosaltres creiem que l'Estatut va néixer en un moment donat, amb una conjuntura històrico-política molt determinada... Hem evolucionat, tenim una perspectiva històrica, volem tenir un futur concret. Per què no aprofitem ara, tots plegats, aquí...? És clar, això comporta, òbviament, oblidar-se una mica d'aquesta majoria absoluta que té Convergència i Unió —majoria absoluta aritmètica, en funció de qüestions artificials, evidentment, perquè no és la majoria de tots els catalans; això no es pot oblidar—, i entrem en aquest debat. Aquest és el debat que jo crec que avui s'hauria de dir.

Evidentment, el Govern de la Generalitat té el suport de dos partits i fa el que l'interessa des del seu punt de vista, però hem d'aclarir que no és aquest el punt de vista global de la Generalitat. I, evidentment, no podria —ni vull— allargar-me massa, però jo crec que, des d'aquesta introducció que vostè va fer en el nacionalisme, és des d'on s'han de plantejar les qüestions.

Nosaltres —i ho dic obertament— no anem cap a una independència de l'Estat o de Catalunya, en aquest sentit, però sí que anem a omplir de contingut real, efectiu, econòmic i polític, el que representa això. I, en això, jo crec que Catalunya té el seu pes polític específic, cultural, econòmic i, en general, com a país, per poder tractar, sempre amb una solidaritat que s'ha demanat respecte a Madrid, però negociant, negociant globalment el que representa i és Catalunya i, sobretot, el que volem que sigui, no només des del punt de vista «ara farem policies, ara farem sanitat, ara farem qüestions...», perquè hem de tenir en compte —i això ho dic amb molta sinceritat també— que moltes qüestions no funcionaven amb el Govern..., quan depeníem del Govern del PSOE, però és que tampoc funcionen ara amb el Govern de la Generalitat; això s'ha de tenir en compte. Ahir parlava vostè de la sanitat, i per exemple, això és evident.

I, per últim, una referència, si m'ho permet el senyor President, a la qüestió del Golf, perquè és de rabiosa actualitat i tothom en diu alguna cosa.

Jo estic d'acord amb els plantejaments que vostè va fer. La Generalitat com a tal no es pot pronunciar, diguéssim..., es pot pronunciar, el que no pot fer és res especial en una matèria que és d'exclusiva competència de l'Estat; hi estem d'acord. Si Espanya, l'Estat espanyol té uns pactes, una aliança amb l'OTAN, és evident que s'ha de complir, perquè, si no, quedaríem com a mals pagadors, i això promouria la desconfiança general respecte al país; hi estem d'acord també.

Amb el que ja no estic d'acord —i li ho dic amb total sinceritat— és que vostè digui que, bé, que per plantejar els problemes derivats del servei militar obligatori o de la possibilitat de pertànyer a l'OTAN o de no pertànyer-hi, això s'ha d'acabar, hem d'esperar que acabi el conflicte del Golf. I si això dura vint anys? Hem de tenir aquest esglaó? És absurd. Això s'ha de pactar, perquè hi ha gent del carrer preocupada, i hi vol participar i està legitimada per dir coses, perquè el pare que té el fill allà suposo que no estarà molt content, i aquí jo crec que el tindríem d'una altra manera. Però els partits també —ara faig una referència concreta a Izquierda Unida— han plantejat una qüestió. La gent diu que és extemporània; no, senyor! És una qüestió que és al carrer, que són els nostres joves! I jo crec que s'ha de plantejar valentament, encara que nosaltres no en tenim les competències. El que passa és que per a això és necessari un canvi d'actitud molt radical de Convergència i Unió, aquí i a Madrid. Aquí fan un joc —les coses com siguin—, fan una instància concreta, i a Madrid formen part del famós «bloque constitucional». Això jo no ho acabo d'entendre gaire; és una política de partit que jo respecto, però que, en qualsevol cas, no comparteixo. En definitiva, crec que hem de canviar moltes qüestions i ara tenim un moment concret per fer-ho.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President de la Generalitat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ródenas. Pel Grup Mixt, també, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marià Pere.

El Sr. PERE: Senyores i senyors diputats, senyor President, President Pujol, al nostre entendre el seu discurs és l'expressió d'un conjunt d'idees d'un projecte més adequat per a la definició ideològica de Convergència i Unió en el seu congrés —més aviat de Convergència en el seu congrés—, que per a un debat de política general, un debat de política general sobre la base d'un programa de treball per a l'any que ve, que permeti apun-

tar problemes i solucions, que permeti a aquest Parlament fer exercici legislatiu, fiscalitzador o impulsor. Jo diria que és un discurs que limita aquest Parlament. És un discurs que està bé que el facin a casa seva, però aquí hem de discutir el programa d'aquest any. Jo diria que és un discurs més aviat per animar la seva gent, que intenta animar la seva gent i busca una redefinició nacionalista per justificar els seus interessos conservadors. Un discurs que intenta animar, amb bones paraules filosòfiques, la seva base social, que es troba en contradicció amb les activitats del Consell Executiu. Un discurs de doble llenguatge, que amaga els problemes i les contradiccions que pateix Catalunya en el marc d'un fre del creixement econòmic; que amaga les contradiccions de l'ingrés al Mercat Únic Europeu, la Comunitat Econòmica Europea, l'Europa emergent; que amaga l'estat de desestructuració de la nostra economia a causa de l'entrada dels monopolis sense condicions; que amaga que la recessió econòmica que patirem —i que la viurem— la pagaran els mateixos de sempre, i els mateixos de sempre són els treballadors, amb la contenció de salaris, amb un augment de la carestia de la vida, amb la flexibilització de la contractació, amb el retall de les prestacions socials i amb el retall dels crèdits. Que la pagarà la joventut que, amb les mesures econòmiques, veurem de quina manera podrà treballar; que la pagarà el desequilibri territorial, que ho pagarà la dilapidació de la nostra terra, com són els problemes dels residus i els problemes de les aigües que estem patint; que ho pagaran, i ho estan pagant, a través de la reestructuració salvatge que es fa en relació amb els botiguers, en relació amb el sector turístic i, fonamentalment, en relació amb el sector dels camperols, com molt bé ha expressat el company Ayguadé. Però que es pagarà, també, a través d'una desvertebració social que amaga..., un discurs que amaga la dependència tecnològica i cultural d'aquest país. Senyor President, és un discurs que amaga el seu atlantisme i la seva subordinació als americans.

Ens ha fet un discurs i una proposta d'una Catalunya dependent i més regió econòmica que d'una Catalunya nació; n'estic convençut, cada vegada més, conforme va, vostè, explicant les coses. Nosaltres no compartim aquest projecte, i volem que en aquest Parlament es discuteixin els problemes que pateix Catalunya ara i com es resolen, i què fem enguany; què fem enguany. Que aquest Parlament legisli, fiscalitzi, i no se li negui la capacitat de fiscalitzar, perquè amb aquest doble llenguatge després vostès faran el que vulguin aquest any, i aquest Parlament veu limitada la seva capacitat.

He de dir-li cortesament, senyor President, que vostè és un bon *torero*, i això que aquest no és un ofici a casa nostra, perquè avui la qüestió important era discutir les contradiccions que té Catalunya amb la integració en el Mercat Únic i, en canvi, vostè ha dit «això ho discutirem el desembre». *Estupendo*, molt bé. Anem a discutir-ho el desembre; ho farem, però espero que el desembre parlarem d'aquest tema en concret, no parlarem de la batalla de Waterloo i altres filosofies: en concret.

Parlant de la Mediterrània, senyor President, la Mediterrània emergent, no hem vist cap solució per a aquest any en relació amb la recuperació ecològica de la Mediterrània. Quina és l'aportació nostra al conjunt dels pobles del Mediterrani? Quines propostes per a aquest any? Quina reflexió sobre el model de creixement? Quina reflexió dels factors de creixement? Quina reflexió sobre els canvis del model de desenvolupament es

poden introduir aquest any per poder resoldre tota la situació ecològica?

En relació amb la Mediterrània emergent, cap solució per a la pau. No és solució, senyor President, no és solució, senyor Pujol, fer la guerra. No és solució enviar tropes al Golf; no és un problema de model d'exèrcit, no desviem l'atenció! És a dir, nosaltres no estem d'acord amb la intervenció d'Iraq sobre Kuwait, però tampoc és cap solució la intervenció de guerra dels americans, i menys l'ocupació dels americans en part de les nacions àrabs. Aquesta tampoc no és la solució. Tampoc això, la intervenció d'Iraq sobre Kuwait, pot justificar una operació d'hegemonia dels americans, que es quedaran al Golf per sempre. És a dir, això no justifica que nosaltres els donem suport.

La solució, avui, ha de ser pacífica, de diàleg, i entre els àrabs. Ha de ser una solució àrab, i no enviar tropes allà, en una conferència internacional. És a dir, aquí tenim un desacord molt important: la pau a la Mediterrània o una altra cosa; la pau a la Mediterrània o fer la guerra. Nosaltres creiem que els nostres joves haurien de tornar a casa; allà no hi fan res. Han de tornar a casa. És a dir, no voldríem que es comencés a parlar, un dia d'aquests, dels catalans igual com es parla dels *marines* ianquis, que anem pel món i se'ns comenci a considerar com a *marines* ianquis.

No voldríem que hi hagués una contradicció amb el que aquest poble va votar: «no» en el referèndum de l'ingrés a l'OTAN. I mireu on ens ha portat l'ingrés a l'OTAN: a intervenir i a enviar tropes al Golf, quan resulta que aquest país fa cent anys que no ho havia fet, això. Per aquest camí, senyor Pujol, no. Per aquest camí sí que és cert que ens subordinem als americans.

No hem parlat de quines són les conseqüències concretes que té la recessió per al nostre poble; abans he dit que les conseqüències seran retall de salaris, flexibilitat de contractació, retall de serveis socials, carestia de la vida, disminució de treball per als joves. No s'ha parlat en concret de model energètic. Es diu, es deixa la frase, es deixa el nom, i aquí queda, però no parlem del què passarà amb les fusions de les elèctriques i en mans de qui quedaran, les elèctriques de Catalunya. No parlem de què farem amb Vandellòs, tema tan important.

Però, i el camp? L'Ayguadé n'ha parlat. Però, i la llet? Què passa amb la llet? I aquí no se'n parla; s'està discutint al carrer, hi ha uns problemes, i aquí no se'n parla, en aquest Parlament, en aquest discurs!

Hem parlat una miqueta de turisme, però no es parla de quines vides pot resoldre el que ja es veu que és una capa caiguda de futur.

Però, i la drogodependència? És que es pot parlar de la drogodependència com ha fet el President Pujol, així, «no, no és un tema»? Aneu a parlar-ne als de la Mina, aneu a parlar-ne als de Sant Cosme, de Sant Josep de Tarragona, i a d'altres barris! Un tema tan important... És que aquest Parlament no pot parlar de quines mesures prendrà l'any que ve sobre aquest tema? És que no ho hem de discutir? Què fiscalitzarem, què discutirem, quines filosofies discutirem? Aquests són els temes en què nosaltres hem d'entrar.

En relació amb l'habitatge, vull dir-li que, pel camí que va vostè, no controlarem l'especulació, sinó que l'augmentarem. Pel camí que va vostè, els habitatges que està fent no són assequibles a la joventut, fills dels treballadors dels barris perifèrics,

i dir —apunti-s'ho— mentre que nosaltres tenim el 4% d'habitatge públic, Holanda en té el 40% i Itàlia el 20%. Aquestes són reflexions concretes.

I, sobre el racisme, quines mesures pensem proposar aquest any que ve sobre el racisme? Sabem que està augmentant i, en canvi, no se'n parla en concret, sobre el racisme. Racisme que, per cert, amb aquesta última operació està augmentant, el racisme, ara. I prestem-hi atenció, perquè aquest poble ha estat un poble de trànsit, un poble obert, i aquí està creixent el racisme. I no se'n parla.

I parlem d'escola. Parlem d'escola amb un discurs de formació. Sí, discursos molt macos, però aquest any 7.000 alumnes sense inscriure. 3.000 al Vallès Oriental. Com ho pensem resoldre? Com pensem resoldre el fracàs escolar? I vull dir que nosaltres no estem d'acord amb la privatització, però com pensem resoldre aquest any, per exemple, que a Tarragona no beguin aigua salada? O a la Costa Brava, com s'està bevent aigua salada a l'estiu? O és que no ho pensem resoldre? Això és el que interessa discutir aquí: què farem aquest any en relació amb aquests temes?

I en relació amb el medi ambient? No hem parlat de la situació desastrosa, aparició de casos de càncer a Tarragona, perquè hi ha SO₂ que s'està lliurant. La situació caòtica de Tarragona, i ja no parlem del debat dels residus! Quan se'n parlarà? Quines propostes concretes? De la situació dels quaranta municipis del Besòs, que contaminen el Besòs, què es fa amb el cànon? Què es fa amb el cànon? A què es dedica el cànon, que no s'estan fent infraestructures hidràuliques de sanejament? A què es dedica, senyor President, aquest cànon? Per a què el fan servir? Per què no es fan infraestructures hidràuliques? Per què no es discuteix això? Per què no s'ha fet una avaluació ecològica de la situació de Catalunya? Aquest és l'interès.

I, parlant d'indústries, parlant de competitivitat, per què no parlem del tèxtil, de la química, de SEAT, de Motor Ibérica, de Pegaso, dels Laboratoris Andreu, que desapareixen per una implantació no condicionada de les multinacionals?

En relació amb el tema de la normalització lingüística, senyor President, jo voldria dir que nosaltres, que estem per la normalització lingüística, no compartim la solució territorialista. És una solució impositiva. Compartim més aviat la solució de la persona. Nosaltres pensem que la normalització lingüística ve a través del camí de la integració social. Sense integració social no apareixerà normalització lingüística. Mentre hi hagi ghettos a Catalunya, mentre fomentin vostès els ghettos, hi haurà divisió entre catalanoparlants i castellanoparlants. Mentre no hi hagi feina per a la joventut, hi haurà aquesta divisió; mentre no hi hagi més accés a la cultura hi haurà aquesta divisió. És un problema d'integració, és un problema de cohesió nacional i d'integració social, no d'imposició. És de recursos escolars i extraescolars, de lluita contra la marginació, d'infraestructures. No hem de ser discriminadors a través de la imposició. La normalització és una conquesta amb una voluntat del conjunt del poble, és una batalla a guanyar, però no a imposar.

Senyor President, nosaltres estem per la modificació de l'Estatut. Ha passat el temps, estem en una Espanya democràtica, en un nou context europeu; aquest Estatut està descol·locat en relació amb Europa i en relació amb Espanya; cal discutir-lo, i cal discutir-lo en concret, però propostes concretes, propostes concretes.

Voldria acabar dient: senyor Pujol, no m'imagino que, als pagesos de Lleida —que estan en reestructuració salvatge—, els convenci que se'ls digui «competitivitat, identitat, sentit comunitari i projecció». Li diran: «Solucions!» No ens convenç que a la gent de la Mina se'ls vagi a dir, per resoldre el tema de la droga, «competitivitat, identitat, sentit comunitari i projecció». Li diran: «Solucions concretes». No ens convenç que als treballadors —que tindran limitació dels seus salaris, que augmentarà la carestia de vida, que se'ls limita els serveis socials— se'ls digui «competitivitat, identitat, sentit comunitari, projecció». Com tampoc convencerem la gent de Montblanc ni la gent de la Bisbal amb el tema dels residus dient «competitivitat, identitat, sentit comunitari, projecció». Són paraules buides, que tenen un doble fil, que depèn de com s'hi jugui poden fer molt de mal a aquest país, si no es parla en concret, programes concrets i que aquest Parlament pugui, i sigui, i no sigui aquest Parlament un fòrum de debat, un club de debat, de confrontació entre diverses ideologies, d'ideologització. Imaginin vostès si ara comencés jo a parlar de les raons del socialisme... Nosaltres hem fet un debat complementari, i estem fent, aquests 3 i 4 d'octubre hi haurà un debat en el qual hi ha participació internacional sobre les raons del socialisme.

Aquí hem de discutir programes concrets. Quina solució donem enguany, perquè aquest Parlament pugui fer el paper que li correspon?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pere. Té la paraula l'Honorable Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana, adscrits per imperatiu reglamentari al Grup Mixt, li diré, senyor President de la Generalitat, que en el seu discurs d'ahir nosaltres vàrem veure uns nivells de concreció superiors als d'altres vegades.

Amb això no vull pas dir que vostè hagués presentat un projecte global de Govern com sovint li reclamem, però el seu discurs, al nostre entendre, permet fer excursions per camins més ben establerts.

En aquest sentit, d'entrada, coincideixo amb vostè que el país durant aquests anys ha prosperat econòmicament en termes generals; això és objectiu, és així. Però, atenció, senyor President, que un procés de creixement d'aquest tipus, amb fortunes ràpides i amb concentracions molt evidents pot tenir els seus costos socials. Perquè ara que declinen alguns aspectes del socialisme científic, i potser tornarà a despertar el socialisme utòpic, permeti'm de dir-li, amb Proudhon, que la riquesa acompanyada de misèria és opulència, i un creixement d'aquesta mena no seria en cap cas recomanable, sobretot, des de les exigències morals que vostè reclama, perquè llavors sí que «primarien» les satisfaccions consumistes sobre els comportaments cívics.

Però la prosperitat actual, senyor President, és història i el que interessa per orientar la política de futur, segons el nostre criteri, és tot allò que s'hauria pogut fer i que no s'ha fet, i que s'ha de fer. Així, doncs, des d'aquest escenari, em referiré a alguns dels temes que vostè va tractar ahir.

En primer lloc, el sistema de finançament, encara que només sigui per allò de *Primum vivere, deinde philosophare*. En aquest punt, nosaltres creiem que, des de fa més de deu anys, s'hauria pogut anar caminant sobre bases sòlides en la construc-

ció d'una hisenda pública pròpia; s'ha construït una hisenda pública, però no pròpia. Això, ha de convenir amb mi que és un fet per motius diversos, però no s'ha construït aquesta identitat amb el que significa la gestió, la recaptació, l'administració i la inspecció tributària, i aquest és un fet al qual el nacionalisme ben entès no pot renunciar, tant per criteris d'identitat com per criteris de competitivitat com ahir vostè assenyalava.

Perquè el que ens va explicar sobre el que pensa fer amb vista a la revisió del 91 deixa una porta oberta; va quedar clar el contingut del seu missatge, però al nostre entendre no va quedar clar l'abast de la proposta. És a dir, no va quedar clar si vostè continua defensant, amb totes les millores que vulgui, el sistema comú de finançament o, al contrari, el que ara proposa és un primer pas per aconseguir un règim de concert gradual, tímid, però, al cap i a la fi, al seu dia, un règim de concert.

Per això a nosaltres ens preocupa i li demanem si vostè, el seu Govern, el seu partit continuen creient, malgrat el fet diferencial de Catalunya —de què vostè tant parla i que a mi tant m'agrada d'escoltar—, que malgrat el fet diferencial de Catalunya, si el finançament ha de seguir pel règim comú o, al contrari, s'ha d'instrumentar des de la perspectiva del concert. I, si fos així, quin programa i quin horitzó té previst per aconseguir-ho?

Ara entraré en el tema relatiu a l'economia i a la societat. Ahir vaig observar una diferència en el seu..., ja no parlava d'economia i societat a l'estil maxweberià, el *Wirtschaft und Gesellschaft*, sinó que parlava del *Wirtschaft und Kultur*, és una altra, és una inclinació cap a Rickert, en qualsevol cas.

El seu missatge, senyor President, sobre aquest tema, en síntesi és el següent: no només s'ha de fer país, sinó que s'ha de fer un país de qualitat; totalment d'acord. I va fonamentar aquest propòsit amb una implicació acadèmica lligada al *Development Design Model*, de la Universitat d'Oxford, programa que pretén, com va explicar, una interrelació seqüencial entre comunicacions, enfortir la transferència tecnològica des de la perspectiva del capital humà per arribar a una societat creativa i innovadora.

Evidentment, aquest és un programa que pot donar resultats. El que passa, senyor Pujol, és que per aconseguir-ho fan falta, bàsicament, recursos i competències; vostè va fixar els objectius, però no va parlar dels mitjans. I l'enumeració dels mitjans és bàsica per a la implementació del model, perquè, com vostè sap, aquest model, entre altres, ha estat subjecte a dues crítiques importants: una fa referència als factors de localització, que ara afecten Catalunya, perquè com a conseqüència del que ha passat als països de l'Est, el pes de gravitació i d'atracció que significava Catalunya geogràficament dins l'Europa comunitària s'ha desplaçat cap a Alemanya. Per tant, Catalunya perd, objectivament, pes d'atracció pel que fa als nivells d'activitat i d'inversió, des d'un punt de vista «locacional», és allò de la circumferència: els 1.500 quilòmetres al voltant de Catalunya, com a conseqüència del que passa als països de l'Est, es desplacen cap al centre europeu.

Si es vol mantenir, com a conseqüència d'aquesta pèrdua objectiva de pes gravitatori i «locacional», l'atractiu de Catalunya s'hauran d'augmentar els impulsos, malgrat la xarxa de comunicacions i les possibilitats pròpies de transferència tecnològica, la qual cosa obligarà a incentius addicionals a què tan sols més recursos i més competències d'autogovern podran donar sortida.

Fent un parèntesi, li he de dir que, parlant d'això, ens va sorprendre que no fes referència a demanar aquelles competències estatutàries sobre recerca que estan taxades com a exclusives en l'Estatut i que, malgrat tot, el punt 15 de l'article 149 de la Constitució no desmereix el que podria ser la instrumentació d'una recerca pròpia.

L'altre aspecte de reconducció del model d'Oxford fa referència al fet que la seqüència de comunicacions, tecnologia i creativitat resta incompleta, senyor President, si al mateix temps no es disposa, dins del territori nacional, de centres amb capacitat pròpia de decisió. I en aquest punt haurà de convenir amb mi que la pèrdua de decisions, de capacitat decisòria, des de Catalunya i per Catalunya ha disminuït sensiblement; abans, en alguns aspectes, avui s'hi ha referit, a això.

Miri, el sector elèctric és un cas significatiu i rellevant dins l'actual conjuntura. De les tres grans empreses amb seu a Catalunya: HIDRUÑA depèn d'HIDROLA; ENHER depèn d'ENDESA, i FECSA està en un procés de reestructuració on la banca espanyola, per un costat, i les empreses elèctriques espanyoles, per l'altre, en tenen una gran participació.

En el món de les nuclears, com a conseqüència d'aquesta reestructuració, ENDESA controla Vandellòs II; Ascó I està dominada per ENDESA i per HIDROLA, i pel sistema d'ampliació de capital la majoria relativa de FECSA i d'Hidroelèctrica del Segre, que és el mateix dins d'Ascó II, també es troben en aquest procés de dominació.

Un sector clau de l'economia com és l'energètic no té presa de decisió des de Catalunya, i si, a això, s'hi suma que l'aportació del carbó està en crisi, com a conseqüència dels problemes de Cercs i encara, el que és més greu, que una empresa del país que hauria pogut ser un raig d'esperança en aquesta situació acaba de ser —com és Catalana de Gas—, acaba de ser participada per REPSOL, hem de concloure que el retrocés, en aquest aspecte, és evident.

Per tant, a nosaltres ens sorprèn que no mencionés en aquest punt, encara que fos compensatòriament, aquella competència estatutària —l'article 53— que, si més no, ens permetria la presència —demanar-la de nou; ja s'ha demanat a cada legislatura; tornem-hi!—, ens permetés la presència de la Generalitat a les institucions financeres i a les empreses públiques de l'Estat amb activitat a Catalunya.

Des de la consolidació de l'economia nacional, feta per centres de decisió catalana, no es pot dir que s'hagi avançat; de fet, com li deia, s'ha retrocedit. No sabem quina serà, en aquest punt, l'aportació en aquest camp, l'aportació de l'Institut Català d'Energia; té un bon historial per les realitzacions que el Departament ha fet, però, en tot cas, el panorama satisfactori que vostè exposava ahir està subjecte a determinades restriccions que imposa la crua realitat. A més, aquesta realitat econòmica, contràriament al que ens explicava, està subjecta a una recessió, no crisi, a una recessió important, no per la crisi del Golf en ella mateixa, sinó per la mateixa dinàmica del sistema.

Com vostè sap molt bé, al llarg d'aquests últims tres anys s'ha generat a Europa, a la Mediterrània nord-occidental, a Espanya i a Catalunya un procés molt fort d'inversions generadores de major capacitat productiva. A finals de l'any passat, els indicadors econòmics ja assenyalaven aquest fet i formulaven pronòstics sobre un procés d'ajust inevitable. La crisi del Golf plou sobre mullat, perquè a una crisi convencional d'excés de

capacitat per sobreinversió s'afegirà un encariment atípic dels costos energètics que, sumats als elevats costos financers, faran cada vegada menys competitiva l'activitat productiva del conjunt de les empreses i que, evidentment, afectarà la situació econòmica de Catalunya.

I si és normal i desitjable que vostè vulgui inspirar confiança, el que no es pot fer és prendre la realitat d'una manera que no sigui la que realment és. I en aquest sentit, a nosaltres ens hauria agradat i esperàvem que vostè ahir hagués formulat un programa per afrontar aquesta delicada conjuntura. Una conjuntura, a més a més, agreujada per circumstàncies pròpies, com són: per un costat, la crisi creixent del sector turístic; la situació angoixosa en què es troba l'agricultura, sense oblidar, per altre costat, qüestions igualment significatives en temes puntuals, com poden ser el Pla de residus, el transvasament de l'Ebre i els problemes de la Busch, a resultes de les bones accions que pugui haver fet el Conseller Alavedra.

El mateix tema del requilibrament territorial, perquè si bé és cert que el país en el seu conjunt creix, unes zones ho fan més que d'altres, i en una societat econòmicament dinàmica, el que marca la diferència i fixa les expectatives no és tant la disparitat absoluta com l'avantatge comparatiu, i amb això m'ha de permetre que li digui que vostè fa més retòrica que plantejaments rigorosos. Miri, què passa amb l'eix transversal?, o per què les ciutats de menys de vint mil habitants no són incloses en el Pla d'habitatge de la Generalitat?

Temes puntuals a banda, senyor President, tot plegat fa entendre la necessitat d'actuacions específiques —ahir no es varen pas assenyalar—, perquè el que passa és que vostè no pot fer un disseny d'aquests mitjans, dels mitjans necessaris perquè es troba davant d'un fet crucial: el marc competencial és escàs i, en conseqüència, la reforma de l'Estatut, que s'hauria d'haver fet i no s'ha fet, és una necessitat ineludible —fixi-s'hi bé, senyor President—, una necessitat ineludible per tirar endavant el país materialment, perquè, per a la consolidació de les nostres institucions d'autogovern, la qüestió de la reforma de l'Estatut, des de sempre, ha estat encara molt més evident.

Aquesta reivindicació secular, per part nostra, relativa a la reforma de l'Estatut, que continuem demanant-li amb fermesa, em dona peu per entrar en el tema de la consolidació del marc institucional d'autogovern, i acabo.

En primer lloc, li he de dir que valorem positivament la menció explícita que va fer respecte a la necessitat de disposar del nomenament de secretaris d'ajuntament, per part de la Generalitat; competència aquesta de què ja disposen altres comunitats autònomes. També vull significar-li la nostra satisfacció per la seva decisió en el tema de la normalització lingüística. La llengua, certament, és el nervi de la nació i totes aquelles iniciatives que impulsin i actualitzin la legislació sobre normalització lingüística tindran el nostre suport. De fet, acabem de presentar en aquesta Cambra una proposició de llei sobre la celebració d'una diada nacional de la llengua catalana, que esperem que ens la votin favorablement. Amb tot, el tema és preocupant perquè, com vostè va afirmar ahir, sorprenentment, a Catalunya no es pot viure en català, i com vostè també va dir ahir la batalla no es pot perdre, però la qüestió ens pertoca a tots. I permeti'm que li digui que a vostè, com a President de la Generalitat, el primer.

No és admissible, senyor President, per exemple, que durant

la visita del Príncep d'Astúries mentre ell s'esforçava a parlar en català vostè li respongués en espanyol. El President de la Generalitat en els actes oficials de Catalunya, segons el nostre parer, ha de parlar en català i prou, per poliglòt que sigui.

Però si ara hi ha un canvi, benvingut sigui, i compti amb nosaltres per la successiva conducció; un canvi dins d'aquest marc institucional, i atès el símil que feia entre les parets i el contingut, malgrat la noció de canvi, ens va estranyar que no parlés del que legalment està obligat a fer respecte a la declaració de Catalunya com a província única, o d'una solució viable al tema penós dels mossos d'esquadra o, en fi, el fet que, tot parlant de temes d'esports, no introduís explícitament la conveniència del Comitè Olímpic Català, igual com, en altres contextos, això també haurien de ser temes i realitats emergents...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, vagi acabant...

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President, ara acabo. Perquè tot plegat, institucionalment parlant, són elements constituents de les prerrogatives i els atributs propis d'una nació; no hi ha nació si no hi ha hisenda pública pròpia, si no hi ha un sistema de forces de seguretat propis, un esquema jeràrquic de relacions taxades respecte a l'Administració local, però també si, juntament amb l'afirmació de la llengua i la cultura, no es potencien altres manifestacions pròpies, com en aquest cas poden ser les esportives, i al seu torn totes aquelles que comportin fer conèixer la nostra realitat nacional arreu del món. Els seus viatges són il·lustratius i interessants, malgrat que a vegades no acabem de comprendre'ls ni tampoc coneixem, amb exactitud, els seus resultats.

Les mancances que tot això evidencia posen en relleu moltes coses que s'haurien hagut de fer durant aquests últims deu anys i no s'han fet. Però potser ara es poden fer, i si es triga massa ja no n'hi haurà prou amb la reforma de l'Estatut. Com deia ahir el notari Puig Salelles, a la reforma de l'Estatut s'haurà d'afegir també la modificació de conductes i estructures del Tribunal Constitucional.

En la perspectiva d'aquest possible canvi que vostè ahir o... que ahir es besllumava de les seves paraules, cregui'm que nosaltres hi estariem d'acord si això anés per enfortir i encetar un vigorós diàleg institucional entre la Generalitat i el Govern central. Sembla que la conjuntura és apropiada, com a conseqüència de la lluna de mel que es viu al Congrés de Diputats; convé, doncs, d'aprofitar-ho, convençuts que no es traïran pas les exigències més estrictes del catalanisme polític de tot moment.

Catalunya no sé pas si val una missa com París, però Catalunya pot aprofitar, senyor President, un casament establert amb precisió les corresponents capitulacions matrimonials i, si escau, un bon dot, i ateses les característiques de la societat moderna, si el lligam no funciona, per això existeix la institució del divorci.

Seriosament, senyor President, després de tot aquest temps, si ara s'obre aquesta porta s'ha d'aprofitar, i, en aquest sentit, i en la perspectiva de la reforma de l'Estatut, i, si escau, de la Constitució, creiem que hi ha una graduació d'exigències absolutament necessàries i urgents, i per aconseguir-les com més forces aplegui al seu costat millor. Nosaltres, humilment, hi podem contribuir sempre que el programa sigui clar i entenedor en la perspectiva d'aconseguir més poder per a Catalunya, començant així per obtenir competències pendents, per aconseguir aquelles que ja fa temps que estan demanades —com les cam-

bres agràries, la Formació Professional Ocupacional, la puntualitat en els pagaments convinguts, la participació a fixar normes comunitàries d'aplicació a la nostra agricultura i a la pesca mediterrània—, i, al seu torn, totes aquelles altres que afavoreixin la competitivitat i la identitat nacional —des del TGV fins a la desaparició dels greuges comparatius respecte als marcs competencials d'altres comunitats autònomes.

Hi ha, si es vol, una concepció utilitarista del nacionalisme que el debat institucional de què abans parlava i que convé d'encetar pot potenciar. És una opció vàlida per establir d'una vegada per totes una política de benestar social on els principis assistencials cedeixin la plaça a una política social consistent; una política que ha de permetre encarrilar les legítimes necessitats de la joventut, de la gent gran, dels disminuïts, la reinserció i, en definitiva, els nivells de vida digna des de la perspectiva dels béns de la cultura fins a una xarxa d'universitats ben pensada, sense barreres d'entrada i a l'abast de tothom.

Som conscients, malgrat tot, que aquest diàleg és difícil. Hi ha d'haver pulcritud i fermesa; pulcritud per discrepar, almenys des del nostre punt de vista, respecte, per exemple, que sí que hi ha altres solucions que enviar soldats de lleua al golf Pèrsic; fermesa perquè nosaltres som els dèbils i ells els forts. I en aquestes circumstàncies és fàcil que s'imposi la raó de la força..., perdó, s'imposi la raó de la força —ho deia bé— enlloc de la força de la raó. Més poder per a Catalunya, senyor President, és la qüestió.

Senyor President del Parlament, senyores i senyors diputats, senyor President de la Generalitat, moltes gràcies per la seva atenció. I a vostè, senyor President del Parlament, molt agraït per la seva generositat, la qual cosa demostra que a Catalunya hi ha un fet diferencial respecte al Congrés dels Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula per contestar. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, començarem per contestar el discurs del senyor Ayguadé. El tema aquest —i val ja per a tothom— de..., jo ja he dit el que havia de dir sobre aquest tema del Golf i sobre els soldats que hi han anat, vull dir, no m'agrada anar contestant... Jo vull recordar una cosa: vull dir, jo he dit que entenc que aquest és un tema que, amb serenitat, en un moment determinat, en el moment que sigui oportú —i em sembla que el moment oportú no és ara—, aquest és un tema que s'ha de discutir on s'ha de discutir —que és el Congrés de Diputats— i que s'ha de discutir estudiant-lo molt a fons i seriosament, molt seriosament. Jo sé que tots vostès fan plantejaments molt seriosos però, bé, aleshores es farà. Ara jo no puc afegir res més al que ja vaig dir ahir, vaig ser prou clar. Hem de discutir-ho i hem de trobar la solució a nivell d'Estat, en el seu moment, que espero que sigui ben aviat, per altra banda.

Simplement, voldria dir una cosa perquè en quedi constància —no sé si tornarà sortir aquest tema. Els hospitals públics catalans, senyor Ayguadé, han millorat molt sensiblement, molt sensiblement. I no és cert que nosaltres no hi anem mai..., vull dir, el doctor Laporte el dia que es va trencar la cama, doncs, va anar a Bellvitge, per exemple, per exemple. Bé, no és que se la trenqués expressament per poder fer el número d'anar a Bellvitge... (*rialles*), que quedi clar això, eh? Però, de tota manera va anar a Bellvitge. Però bé, això només és per dir que no seria just de no reconèixer que els hospitals públics catalans han mi-

llorat molt sensiblement. Naturalment que estic absolutament d'acord amb vostè, senyor Ayguadé, que el senyor Felipe González no ens ha de posar —al Govern de la Generalitat ni a mi— condicions de partit; ell és el President del Govern espanyol i jo sóc el President de la Generalitat de Catalunya, i entre ell i jo i entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat central no hi ha d'haver intermediaris, això és clar! Això és un principi molt sòlid i molt rotund, diguem-ne, de doctrina autonomista. O sigui, això sí que seria, una paraula que no m'agrada utilitzar, però sí que seria, no per part de ningú sinó per part nostra si ho acceptéssim, un gravíssim acte de sucursalisme que haguéssim de passar, diguem-ne, per determinats conductes. En això té tota la raó absolutament.

Jo he fet una... Vostè ha dit..., aquest tema de la..., ha fet referència a l'exigència o, en fi, a la referència que jo faig també..., em sembla que vostè ha parlat de dignitat, em sembla que parlava de dignitat política, de dignitat moral... Em sembla que és aquesta paraula la que ha utilitzat, no? Era això, oi? (*Remor de veus.*) De grandesa, perdoni, sí. De grandesa, exactament.

Miri, nosaltres, els polítics hem de demanar això a la gent. Naturalment, nosaltres tenim l'obligació de fer una acció de govern, de posar les bases de l'acció de la gent perquè aquesta acció sigui possible i sigui eficaç, de donar els mitjans. Nosaltres no ens podem refugiar en la gent; això és molt clar! Nosaltres tenim la nostra feina a fer i l'hem de fer, però no és menys cert que un país, doncs, en darrer terme va endavant per la qualitat de la seva gent. I el polític, aquesta referència, aquesta, diguem-ne, aquest reclamar la col·laboració, aquest reclamar l'esforç, aquest reclamar la grandesa de la gent, naturalment, jo crec que ho ha de fer. Naturalment que això és molt delicat per al polític perquè això l'obliga, a ell, a ser el primer que respongui en una línia de grandesa en tots aquests sentits, i els polítics estem, fins i tot d'una manera injusta i exagerada, en un aparador, perquè qualsevol petita falla que pugui tenir un polític —i els polítics naturalment en tenen de falles—, doncs, de seguida es veu i, a més, es veu d'una manera molt magnificada; injustament, injustament, vull dir, la imatge que es té dels polítics de vegades és una mica injusta i parlo de tots, de tots, naturalment, perquè hi ha aquesta mena de magnificació de qualsevol cosa que es produeixi entorn d'un polític.

Però, en tot cas, el polític ha de saber que la seva feina no és només aquesta, diguem-ne, doncs, de fer lleis i de fer decrets i de tirar endavant uns pressupostos i d'aconseguir uns recursos sinó que, a més, un polític també ha de contribuir que en el país hi hagi gent —quan dic «gent» vull dir gent de qualitat, naturalment. Avui he vist que un periodista havia resumit —jo li agraeixo aquesta fórmula— una mica el meu discurs d'ahir dient que jo deia, ara, que a més de fer país s'havia de fer gent. Clarament «fer gent» no és una feina només —ni potser, algú em dirà— principalment dels polítics, té unes altres..., ha de tenir unes altres prioritats potser dirà algú, però, de tota manera, em sembla que nosaltres no podem defugir també d'intentar aquesta pedagogia. Naturalment, el primer que hem de tenir aleshores nosaltres és credibilitat per fer-ho; per això vostès fixin-se que insisteixo, que jo sempre dic que més m'estimo que em tinguin per una persona que m'equivoco, per una persona que, en fi, que he de rectificar una cosa potser un dia, que no pas per una persona que enganya la gent: conscientment, intento no fer-ho. Perquè la credibilitat és la primera..., el primer ca-

pital que ha de tenir un polític, i més en un país com el nostre. I, naturalment, la credibilitat va lligada amb l'honestedat.

Bé, per tant, jo accepto les seves crítiques, fins i tot, però, en tot cas, em sembla que les seves crítiques estan en la línia d'acceptar que nosaltres hem de demanar això i ser moralment, tenir moralment autoritat per poder-ho demanar: tots, tots.

Vostè ha parlat —i també el senyor Pere ho ha fet— que els pagesos van invertir. Jo ho he dit abans, contestant la intervenció —em sembla que ha estat— del senyor Colom: ja han fet bé, de tota manera, d'invertir; entenguem-nos, han fet bé. Encara que ara això pugui ocasionar, en algun d'ells, algun problema, perquè han de tornar uns crèdits que era més fàcil tornar-los amb la llet a quaranta-cinc pessetes que no a trenta-set. La llet anava a quaranta-tres, a quaranta-cinc, bé, havia fet alguna punxa més alta també. Però, bé, naturalment amb aquests preus es podien tornar els crèdits molt més fàcilment que no pas ara a trenta-set o a trenta-sis o no sé com, però ja saben que ara han de pagar una pesseta per responsabilitat o responsabilització que diuen a la Comunitat, perquè aquí hi ha hagut una cosa, i nosaltres ja potser a vegades hem tingut massa ingenuament, hem fet d'escut en algunes decisions, com, per exemple, el cas de l'avellana, algunes decisions especialment desafortunades del Govern central perquè ho haguem de continuar fent. Vull dir, aquí, el Govern espanyol, la política de quotes que havia d'aplicar en el ram de la llet, no ho ha fet, no ho ha fet, i ara això es paga —com no ha fet alguna altra cosa.

Malgrat això, els pagesos van fer bé d'invertir, perquè, evidentment, si ara vostè agafa un pagès actual i el compara amb el que era aquest pagès —en el camp de la llet, posem per cas— fa quinze anys, evidentment que aquest sí que ja hauria hagut de plegar; no tindria cap mena de problema d'aquests, de si ara el preu de la llet és de 37, de 36 o de 38, hauria hagut de plegar; havia d'invertir. Com havia d'invertir tot el país, els industrials també han fet bé d'invertir, tot i que —com he dit abans— algun d'ells, ara, en el moment de la recessió, els que han invertit, es poden trobar de vegades amb dificultats, i algun que potser no havia invertit tant ara, doncs, se'n surt més ben lliurat. Però la veritat és que el pagès que vol anar endavant, l'industrial que vol anar endavant, l'hoteler que vol anar endavant —no cal dir-ho—..., ja hem dit abans que l'hoteler que volia anar endavant havia de canviar els matalassos; sense canviar els matalassos, per entendre'ns —ho dic perquè és un exemple concret que de vegades poso en els meus discursos—, no es pot anar endavant: havia d'invertir.

Ara, vostè té raó, senyor Ayguadé, en el sentit que, efectivament, per exemple, les condicions de crèdits..., i aquí he de tornar a fer una crítica al Govern central, i torno a dir que hem defensat massa vegades i durant massa temps certes polítiques..., hem defensat, hem mirat, diguem-ne, de compaginar amb les necessitats del país certes decisions del Govern central, perquè en aquest cas ho puguem continuar fent, no?, i menys amb un Ministeri que ha demostrat poca comprensió i, fins i tot, de vegades, poca deferència envers Catalunya i la Generalitat. Però té raó —em refereixo al d'Agricultura, que queda clar—, té raó quan diu, per exemple, que les condicions de crèdit als nostres pagesos són molt més dolentes que a d'altres, no?, i vostè, de tota manera, segurament sap que les condicions d'aplicació del Decret 797, de Brussel·les, pel que fa a Espanya, és una competència de Madrid, i l'aplicació del Decret 808,

l'aplicació que n'ha fet el Govern espanyol fa que les condicions dels pagesos, en aquest sentit, siguin diferents —i vol dir més dolentes— que les de la resta de la Comunitat. Això, que quedi clar: els pagesos, en aquest sentit, els pagesos catalans —i espanyols, en general, suposo— han estat negativament discriminats pel Govern espanyol en aquest tema comunitari.

Ara, no només passa, aquest tema dels crèdits, amb els pagesos. Realment —allò que ja deia ahir— hem de tornar a pensar tota la política econòmica; fins ara, la veritat és que, fins ara, Espanya —i en la política econòmica, que havia estat dolent— havia fet un progrés molt important, això és innegable, però ara segurament sí que arribem a un moment d'esgotament total, i per això jo deia que s'han de repensar moltes coses. Que és difícil, perquè algunes de les coses que s'han de repensar s'assemblen una mica a la quadratura del cercle, i per això jo ahir —i això no té res a veure amb el que he dit abans, de determinades crítiques a algunes actuacions del Govern central— deia: escoltin, comptin amb nosaltres per mirar de trobar solucions a tot això, perquè és difícil de trobar-les: el tema de la reforma fiscal feta en un sentit, diguem-ne, estimulante de l'economia, i no només recaptatòria i no només amb voluntat, diguem-ne, de provocar una certa recessió, el tema de l'ajut a les empreses, totes les mesures de tipus microeconòmic, el tema del canvi de la pesseta, etcètera... Perquè vegi fins a quin punt això és veritat, senyor Ayguadé, però que no afecta només els pagesos, li diré que aquest estiu han sortit uns anuncis, a la premsa de Barcelona, fets per una empresa immobiliària catalana —de Barcelona, concretament—, oferint que s'anessin a comprar..., és a dir, anunciant, oferint uns pisos, unes construccions —no sé si eren uns pisos o això que se'n diu ara unes cases bessones— a Sallagosa, perquè, és clar, comprar-les a Sallagosa —que vol dir comprar-les a tres quilòmetres en línia recta, exactament, del que és la frontera de Puigcerdà—, es poden comprar amb unes hipoteques que són la meitat dels preus que s'han de comprar aquí. Això passa, per tant, en tot. I aquest és un dels temes molt seriosos, i tan seriosos i difícils que per això dic: escoltin, comptin amb nosaltres, si podem ajudar a trobar-hi solució, perquè això s'ha de resoldre. Vull dir, mentre tot ha anat bé, doncs ja anava bé que també es venguessin cases a Sallagosa, però el que passa és que ara, algunes de les cases d'una comarca que, per altra banda, ha progressat molt aquests últims anys, que és la Cerdanya, no es vendran si realment se'n poden comprar a Sallagosa amb uns crèdits, amb unes hipoteques que van a meitat de preu.

Bé, senyor Ródenas, jo voldria fer només un comentari, altra vegada, a una frase que vostè ha dit i amb la qual jo no estic d'acord, i que no hi estic d'acord..., bé, si no la contestés, doncs, potser hauria passat la frase, però jo, aquestes frases, les vull contestar d'una manera puntual, perquè entenc que això repetit un cop, un altre i un altre crea una opinió que segurament deu ser dolenta per al Govern de la Generalitat, però que és dolenta per al país. Diu: «tenim mig Catalunya en peu de guerra», escolti, no és veritat, no és veritat. Em vol dir quina comarca gironina està en peu de guerra? Em vol dir quina comarca lleidatana està en peu de guerra? Em vol dir quina comarca barcelonina —si no és, potser, potser, el Maresme, pel tema de l'autovia— està en peu de guerra? I tampoc no crec que es pugui dir que el Maresme estigui en peu de guerra, sincerament.

Concretament, a les comarques tarragonines hem tingut

—dic que hem tingut, suposo, perquè hem dit i repetit des del maig, i ho hem dit ahir mateix des d'aquí, que està retirat el projecte del Pla de residus—, hem tingut un problema seriós, molt important, a la Conca de Barberà i amb certes ramificacions a l'Alt Camp. Però, a part d'això, podem dir que hi hagi una comarca en peu de guerra? Tenim problemes a moltes comarques i a moltes ciutats: a Barcelona, als barris de la ciutat de Barcelona, a Girona, a Tarragona, amb el turisme, la llet, les avellanes, a la mineria de Cardona... Tenim problemes, és clar que tenim problemes: tots els governs tenen problemes, tots els països en tenen, de problemes, i tots els governs que governen tenen problemes i confrontacions. Tenim el problema de la mineria del Berguedà, tenim aquest problema que dèiem, de la llet, que afecta Osona, la comarca del senyor Colom, però que afecta també l'Alt Empordà, que és una comarca que ja hem dit abans el que representava el turisme per a ella, però que, evidentment, les seves explotacions de llet tenen alguns problemes, que superaran gràcies —malgrat tot— que han invertit, perquè, deixi-m'ho dir de passada —és una cosa que em fa l'efecte que ens pot omplir d'orgull; vostès ara somriuran, potser—, a l'Alt Empordà tenim vaques que produeixen 14.000 litres l'any, i això, és clar, això, sense les inversions que hi ha hagut, no les tindríem, m'entenen?, ni sense el sanejament de què abans s'ha parlat no les tindríem. Però, evidentment, l'Alt Empordà, i com això el conjunt, la gran..., quasi totes, per no dir totes les comarques de Catalunya, no estan en peu de guerra.

Jo, com a President de la Generalitat, he d'assumir les crítiques i he d'assumir les manifestacions, el que vulguin; el que no vull assumir, i crec que no és bo que al país se li expliqui, és una imatge falsa del país en el sentit d'una confrontació o un tipus, diguem-ne, de «sublevació», que deien, que crec que no existeix.

Senyor Pere, miri, la Comunitat Econòmica Europea ens ha donat moltes més coses, moltes més coses positives que negatives. El balanç, per a tothom, per a tothom —potser sí, per a tothom..., faig una petita correcció: és possible que hi hagi algun sector concret que no—, però de molt, de molt, al conjunt del país, gairebé a tothom, la Comunitat Econòmica Europea ens ha donat molt més que no ens ha tret: hem sumat molt més que no pas hem restat. Vull dir, això que quedi clar. No voldria tampoc que es pogués anar difonent una idea negativa sobre el que ha estat la Comunitat per a Catalunya: ha estat un fet positiu. En termes econòmics; en termes polítics, no cal dir-ho: immensament positiu per a Catalunya i per a tot Espanya, immensament positiu.

Quant a la Mediterrània, miri, nosaltres, l'únic que podem fer amb la Mediterrània és netejar el nostre tros de costa i el mar que tenim al davant. Més no podem fer, no? I això ho estem fent. Suposo que en un moment o altre es plantejarà més a fons el tema de sanejament i tindrà l'oportunitat de parlar-ne. Això ho estem fent.

La solució lingüística que s'ha aplicat a Catalunya, que es va aplicar els anys trenta, que s'ha aplicat ara i que nosaltres hem propugnat —ahir mateix també ho vaig dir: és la que es va demanar, la que nosaltres mateixos vam demanar— és la solució personalista, i no ens n'apartem, de la solució personalista. El que vaig dir, molt textualment, va ser que hauríem d'introduir «alguna dosi de territorialitat» en aquesta solució personalista, i em referia —i ho vaig explicar tot seguit— al tema de la funció

pública. És a dir, perquè la solució personalista sigui possible cal que en alguns aspectes —per exemple, la funció pública— hi hagi un concepte molt més territorial, perquè és que, si no, a l'hora de la veritat, la solució personalista tampoc no funciona. Si cada vegada que tu vas..., no diguem, ja, a la policia, o a qualsevol funcionari, o a tants i tants llocs, en tantes circumstàncies, doncs poden obligar-te a parlar en castellà, a partir d'aquest moment, un servidor públic et pot obligar a parlar en castellà, a partir d'aquest moment falla la solució personalista, en detriment, evidentment, del catalanoparlant. I en aquest punt, en aquest punt concret de la funció pública —que tampoc no és fàcil, li ho adverteixo, tampoc no és fàcil—, però en aquest punt de la funció pública sí que hem d'introduir un component de territorialitat.

Miri, allò de l'habitatge va millor del que vostè deia, sap?, perquè resulta que, és clar, això, els qui poden dir si l'oferta que ha fet la Generalitat facilita o no facilita la possibilitat d'adquirir pisos a les parelles joves, no som ni vostè ni jo, sinó que són els joves: si en demanen o no en demanen, si en fan ús o no en fan ús, d'aquest servei. I en fan ús, molt d'ús —li ho puc assegurar—, malgrat que fossin..., de fet, només hi ha hagut el mes d'agost, diguem-ne, vident.

Bé, i finalment, el senyor Hortalà: miri, nosaltres el que creiem és que un impost fort a càrrec, és a dir, recaptat per la Generalitat, i segons com es fes —ja vaig explicar ahir tota una sèrie de coses que s'havien d'estudiar, des de veure com es feia l'adequació..., és a dir, veure com influiria en això la mateixa Comunitat Econòmica Europea i les transferències territorials..., moltes coses s'han d'estudiar—, però un impost fort, segons com es fes, ens acostaria al règim de concert, i nosaltres no neguem —no ho hem negat, ho hem dit, el Conseller Alavedra ho ha dit— que, de fet, una de les coses positives que vèiem —a part d'altres, que n'hi ha, i algunes d'elles de tipus molt pràctic—, una de les coses positives que vèiem en aquesta proposta que els vaig explicar ahir era precisament aquesta, que ens acostava a aquesta situació.

Els països de l'Est... —vostè n'ha parlat—, és veritat que tenim més competència... De tota manera, els voldria donar, en aquest sentit, una bona notícia, bona i dolenta alhora: és clar, quan hi va haver això dels països de l'Est ens vam quedar una mica espantats: «a veure què passarà, totes les inversions aniran cap a Alemanya, cap a Txecoslovàquia, cap a Hongria...» No va així això. Això és una bona notícia per a nosaltres i és una mala notícia per a ells de moment, i a nosaltres ens interessa molt que aquests països vagin bé, per molts motius i, a més, fins i tot perquè desitgem que vagin bé, no?, però de moment nosaltres continuem tenint uns trumfos molt importants. Si ara pogués allargar-me —que em sembla que no em correspon fer-ho—, li explicaria casos ben concrets que han passat aquestes últimes setmanes. De tota manera, és cert que s'ha incrementat la competència: tenim més competidors, però també és cert que tenim més mercat, que tenim més perspectives de tot tipus, més horitzó..., és a dir, també sumem, també aquesta obertura dels països de l'Est ens permet sumar, sobretot el dia que els nostres empresaris es vegin amb cor i amb capacitat per anar-hi, cosa que fins ara han fet poc. I jo no m'atreveixo a empènyer-los massa, encara —una mica sí—, perquè, de fet, la situació d'aquests països és, en aquests moments, molt difícil, però seria bo que comencessin a prendre-hi vistes.

Bé, vostè diu, ha tornat a incidir en una cosa que abans ha dit —em sembla que ha estat..., bé, no ho recordo, un altre dels que..., un altre..., devia ser el senyor Colom—, que nosaltres hem perdut centres de decisió, i és veritat, ja ho he dit abans. El que passa és que no hem perdut dinamisme, i nosaltres, el que passa és que hem accentuat una cosa que ja de fa molts i molts anys, ja fa moltes dècades, ens està passant, i és que tenim el nostre propi model de desenvolupament econòmic, que no és pas dolent —pels resultats hauríem de dir que no és pas dolent—, no és pas dolent, de fet, en aquests moments, si exceptuem les Balears, que és un cas molt especial, nosaltres som una cosa que habitualment no havíem estat, i és que som la primera comunitat autònoma amb allò que dèiem abans, renda familiar disponible; les Balears ens passen, de vegades, llavors ve la Rioja, que també és un cas molt especial, i, per exemple, en aquests últims anys hem guanyat terreny molt clar sobre Madrid, per exemple, o sobre el País Basc.

Per tant, no és tampoc dolent, el model, no solament per aquests últims deu anys, sinó per tota la història —per allò que explicava ahir—, perquè hem creat una realitat de país i un model social molt important, a Catalunya, durant els últims cent o cent cinquanta anys. I a nosaltres, senyor Hortalà, ens han fallat —que consti que nosaltres volíem fer-ho d'una altra manera; ho hem fet d'aquesta manera i els nostres avantpassats ja ho volien fer d'una altra manera, no?—..., vull dir, hem volgut basar primer l'economia catalana en el carbó i en el ferro, com vostè sap, un model anglès, el gran model de la industrialització que hi havia a finals del segle XIX. Això ha fallat, entre altres coses perquè no teníem ni ferro ni carbó. És clar, va fallar. Aleshores, vàrem intentar també el que en podríem dir el model llombard o el model basc, en un cert sentit. Què és la Llombardia? Doncs la Llombardia ha tingut una gran banca i unes quantes grans empreses, a part, evidentment, de moltes —sobretot la Llombardia, més que cap altra—, molta empresa petita, moltíssima empresa petita i mitjana —jo diria que és l'exemple més reeixit del que hauria o podria ser un model econòmic i social.

Però ens ha fallat. Entre altres coses, perquè —i ara, avui, no és el dia de parlar-ne—, per fer això, així com per fer el model anglès es necessita carbó i ferro, per fer el model llombard es necessita poder polític a Roma, cosa que nosaltres, de fet, poder polític «real», que vol dir poder polític, moltes vegades, algunes vegades, que no es veu, no n'hem tingut. I, finalment, nosaltres hem anat pel nostre model, que és el d'un gran teixit econòmic, el d'un gran teixit, fortíssim. També aquí hi ha una pila d'economistes, i d'historiadors, i de tractadistes, que diuen que..., en fi, que aquest és el millor, no? Bé, en tot cas, és el nostre. No sé si és el millor: és el nostre, és al que hem d'anar. I, amb aquest, la veritat és que anem... Jo crec que s'ha d'admetre que, malgrat totes aquestes crítiques que vostè ha fet —que són certes, i que jo comprenc millor que ningú—, m'adono que amb aquest model anem bé, anem molt millor que altres països que s'han basat o bé en la banca i la gran empresa o bé, per exemple, doncs, en el ferro i el carbó.

Jo, senyor Hortalà, al Príncep Felip, em sembla recordar —no, em sembla recordar: sé, perquè, naturalment, si no recordés això, malament rai!—, doncs, que, predominantment, preferentment, amb molta diferència, li vaig parlar en català. Vostè devia agafar la televisió just..., devia tenir aquest encert, o des-encert, d'agafar-me just en el moment que vaig parlar en caste-

llà: predominantment vaig parlar en català.

I, aleshores, per acabar, doncs, a part d'agrair-li l'expressió que ha fet, de voluntat..., en fi, d'expressió d'una actitud col·laboradora amb vista a les actuacions que pugui tenir el Govern de la Generalitat per tal de mirar de modificar una mica, doncs, el que fins avui ha estat el resultat de la negociació amb Madrid, doncs, vull dir-li que, efectivament —com vostè deia molt bé—, no és un problema, només, moltes vegades, de competència, ni de finançament, sinó de conductes i actituds. De fet —ahir ho deia—, l'Administració central té infinits recursos, diguin el que diguin les lleis, per, diguem-ne, doncs, anar retallant per aquí, per allà, mossegant, posant entrebancs per aquí, i al final no et deixa progressar, encara que tinguis tota la raó del món —el problema de les cambres agràries és un cas flagrant, en aquest sentit, no?—, té infinits recursos, i, aleshores, aquests recursos s'utilitzen —o no s'utilitzen— segons les actituds.

I en aquests moments ens trobem amb una cosa, i és que, palpablement, el Govern socialista, el Govern central, el Govern de Madrid, és un Govern no homogeni, o almenys que no actua amb homogeneïtat, és un Govern... Per exemple, en el tema autonòmic està claríssim: vull dir, es troben uns ministres amb un grau important d'obertura, uns ministres amb un grau de tancament —i, fins i tot, alguns, d'hostilitat— també molt fort. És a dir, la consigna, des de dalt, de dir: «Escolteu, el tema de Catalunya es tracta així», no ha arribat. I aleshores ens trobem que, amb els mateixos textos, hi ha uns ministeris que en aquests moments estan tenint unes actituds prou positives, prou positives, i ahir mateix hi vaig fer referència... Per exemple, en aquest mateix tema lingüístic. I no em refereixo només al Ministeri de Cultura —on, deixant de banda que ja saben que jo crec que no n'hi ha d'haver, de Ministeri de Cultura, sí que dic que, posats a tenir un ministre de cultura, el millor que podríem tenir és en Semprún, en aquests moments—, però no em refereixo ara a en Semprún: a altres ministeris, efectivament, efectivament, hi ha una actitud positiva, i el ministeri que està tres-cents metres enllà la té negativa. Per tant, aquesta qüestió que vostè diu, les conductes i les actituds... I té molta raó —i sento haver-ho de dir— que això afecta no només el Govern, sinó el Tribunal Constitucional.

Bé, i res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Molt Honorable President. Ara tenen dret a dos minuts de rèplica els portaveus que han intervingut del Grup Mixt. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo tinc la seguretat que vostè ha de ser un administrador dels seus silencis i de les seves paraules molt més prudent del que ho puc ser jo. Vostè té unes altes responsabilitats, de la mateixa manera que les té el President del Govern, Felipe González, i hi ha coses que jo he dit avui que vostè ni les pot dir ni les pot avalar. Però vostè també ha d'entendre que, de fet, les coses que jo he dit avui són coses que pensen milers i milers de ciutadans del nostre país, i les pensen perquè les veuen, perquè les palpen i perquè les toquen.

Jo, abans de fer aquest discurs, quan em pensava que tindria més temps, més de cinc minuts, vaig fer un petit exercici: me'n vaig anar a fer cua. Me'n vaig anar a fer cua a buscar el carnet d'identitat: no és una competència de vostè, però a Lleida és una vergonya —fa anys, amb l'adveniment de la democràcia,

es va dir una de les coses que semblaven paradigmàtiques: «S'acabarà amb les cues». Vaig anar a fer cua a l'ambulatori de la Seguretat Social —aquesta, sí, que és competència de vostè. Vaig anar a fer cua a la Tresoreria de la Seguretat Social, per demanar informació: sense cap intimitat, tres despatxos, funcionaris allí amuntegats amb gent, tothom preguntant... Aquelles persones estaven fent una feina admirable, com segurament els metges dels ambulatoris, com segurament els funcionaris que estenien els carnets d'identitat. Però hi havia aquestes, com moltes altres cues, i, la veritat, senyor President, fa la sensació que, als ciutadans, se'ls tracta, per part dels que governen, dels que manen, malament.

Jo el vaig escoltar el dia 11 de setembre, i l'endemà vaig escoltar una altra entrevista, una entrevista que em va esborronar —potser és una de les coses que em va decidir a parlar avui: quasi estava tan desanimat que avui ja no volia ni intervenir. Era una entrevista a la senyora Antonieta Macià, esposa del President Terradellas. Entre sanglots i plors —i plors—, deia una cosa que esborronava: «Per part de la Presidència de la Generalitat i per part del poble de Catalunya» —no solament de vostè—, «se'm tracta amb educació; però hi trobo a faltar respecte, gratitud i "carinyo"». I el que li falta a la senyora Antònia Macià ens falta a quasi tots: quan hem de fer cues, quan se'ns maltracta, quan, a més, veiem que els que tenen el poder no fan el mateix que la majoria de ciutadans.

Permeti'm, amb els segons que segurament em queden, parlar-li un moment de l'agricultura.

El problema no és solament de crèdits, i que a l'exterior tenen crèdits més barats i tenen una situació d'estructures que ens porten anys d'avantatge, perquè, per exemple, el Decret..., la Directriu 977 —que aquí és un reial decret, un altre número—, s'aplica a la Comunitat Econòmica Europea des de fa més de quatre anys; aquí, total, el comencem a aplicar ara. Des del Ministeri d'Agricultura hi ha lentitud, però des de l'Administració agrària mal preparada també hi ha lentitud. En aquests moments hi ha pagesos que fa un any que ho han demanat: tardaran mig any o un any a rebre les ajudes; quan, aquella inversió que han demanat, la faran, haurà augmentat de preu, la seva modernitat s'haurà retardat un any i mig o dos anys. Els pagesos veuen com hi ha persones que són les que fan la comercialització i la transformació del producte que van a comprar-los a casa seva, els productes, amb Mercedes. O es barallen a veure qui compra el cotxe amb més vàlvules. I li ho dic amb tota tranquil·litat. I és més: en algunes cooperatives que han fet la utopia dels pagesos, que és aconseguir produir, fer, criar l'animal, comprar en port el producte o la matèria primera, transformar-lo, comercialitzar-lo, fins i tot vendre'l, els propietaris, que són els pagesos, van amb el seu cotxe mig «escatxarrat», o en un cotxe normal, a la junta rectora de la cooperativa, mentre veuen que els seus gerents, els seus directius, es barallen per veure qui té el cotxe amb més vàlvules.

Jo sé que, en aquests moments, potser tindrà demà una bronca amb el meu gerent. És molt possible. Per tant, també a mi em costa venir a dir això —i, més, quan aviat deixaré la política. Però és veritat, i alguna cosa falla en l'agricultura d'aquest país. Perquè no és problema de crèdits i d'inversió; el problema és que els pagesos han vist com amb cent sacs d'ametlles compraven un tractor i ara necessiten tres-cents sacs d'ametlles per comprar un tractor: vol dir que els altres productes se li han

apujat molt més que els productes que ell ven. Abans, un pagès podia canviar un sac de blat per un sac de pa: facin vostès el càlcul dels sacs de blat que necessita un pagès per comprar un sac de pa.

I ahir vostè ens deia una cosa: «Cal fer els recs». I jo també sempre ho he dit —segurament, amb grans diferències d'on s'ha de treure l'aigua, però els recs s'han de fer—: és una llàstima que hàgim perdut tants anys! Però els pagesos que han de fer aquests recs —i també demà em trobaré amb alguna broca amb algun d'aquests pagesos, perquè el que volen és l'aigua, el que volen és l'aigua— no podran regar. Ells no: potser alguna d'aquestes empreses que fan pujar les xifres macroeconòmiques, però si ells han de comprar el reg per aspersió, han de modernitzar la seva explotació, han d'aplanar i han de comprar maquinària, descapitalitzats com estan —perquè són zones pobres, zones de secà—, aquests pagesos no ho podran fer; altres potser sí, aquests que van amb Mercedes, o aquests que no viuen de l'agricultura i els diners els fan amb altres coses, que aniran a fer d'una altra manera, i no amb explotacions familiars pageses.

I, finalment, senyor President, i per acabar, només dir-li que hi ha una cosa pendent molt important al camp, que és la democratització del camp. Les cambres agràries... —jo vaig fer aquí unes expressions; el Tribunal Constitucional ens va donar la raó—, la Llei de Cambres Agràries que vostès van presentar aquí no era una llei correcta per modernitzar el camp, per democratitzar-lo: cal finançar els sindicats per fer-los col·laboradors de l'Administració. A vostè li serà immensament més fàcil arribar als pocs pagesos que queden a Catalunya i als pagesos que ho estan passant malament si aconseguim que els sindicats siguin els seus col·laboradors propers i els financia per fer el que ara no fa —o ho fa malament— aquesta Administració obsoleta, que caldria reformar molt més encara, però que cal allargar mitjançant uns sindicats que, en les enquestes del Departament, com és la Unió de Pagesos, té una credibilitat del 90% de la pagesia de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. El senyor Ródenas vol fer ús del dret de rèplica? (Pausa.) Dos minuts. Però que siguin autèntics, eh?

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Seré breu.

Aquesta expressió que he emprat, que Catalunya està en peu de guerra, és, evidentment, literalment gràfica, però no vol tenir una similitud al possible esclat de la guerra del golf Pèrsic. Això significa que hi ha molta gent que està disconforme i té el legítim dret d'estar disconforme amb la política que practica Convergència i Unió. I a mi no em preocupa que aquesta expressió, «en peu de guerra», faci mal a la Generalitat —no fa mal a la Generalitat; en tot cas, farà mal al Govern, al Consell Executiu d'aquest moment, no a la Generalitat. Però, en qualsevol cas, no ens referim només a la qüestió dels... —ja han passat, els cinc minuts?—, en qualsevol cas no ens referim només a comarques: ens referim també a altres problemes que jo enllaçaria amb una qüestió que l'altre dia va explicar vostè molt bé.

«Ara cal» —diu— «el reforçament de la identitat com a poble, perquè veiem que hi havia perills concrets, i» —deia— «això s'ha de fer en tres direccions concretes: la vivència nacionalista, un punt, la sensibilitat social, segon punt, i l'exigència moral, tercer punt». En el primer ja ens hi hem esplaiat

abans. El segon punt, la sensibilitat social... Jo no crec, sincerament, que el Govern que vostè presideix s'hagi caracteritzat per tenir aquesta sensibilitat. Perquè ja sabem que tots els governs tenen problemes, i és la seva obligació resoldre'ls, però resoldre'ls en conjunt! Vostès han pecat, per a mi, d'una actitud, una actitud que hem criticat moltes vegades al Govern central i aquí la practiquem quotidianament: podríem parlar de moltes lleis... —no solament dels plans de residus, dels abocadors—, de sanitat, de la Vall d'Aran..., encara que..., bé, determinats aspectes negociadors, hàbilment negociadors, puguin, a la fi, arribar a determinades conviccions de renúncies de determinades posicions.

I una altra qüestió: vostè parla, i parlava ahir, relacionat amb això, de l'exigència moral. Jo no estic tant per la moral com a tal: la moral per a mi és un concepte —ho podríem discutir molt— molt personal, molt canviant, molt interessat, fins i tot, i jo estaria més aviat per portar a la política l'ètica de la responsabilitat, que hi ha un camp molt més ample, molt més polític, i que tornaria als electors, als ciutadans, en definitiva, la credibilitat de què ara manquem, pràcticament, tots els polítics.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Pere, per a rèplica.

El Sr. PERE: Bé, jo estaria d'acord en un tema: que l'ingrés a Europa té aspectes negatius i positius. Però caldria veure sobretot els negatius, per curar-los, perquè, si no s'observen els negatius, evidentment, podem continuar tranquil·lament. I jo dic: si, a Catalunya, la seva competitivitat és donada pel fet que els monopolis desestructuren l'economia perquè actuen com volen, sense condicions, per un baix preu del salari dels treballadors, per una manca o un retrocés en els serveis i una privatització dels serveis, per un territori que s'està oferint amb coses que no fan en tot Europa, per una tecnologia dependent..., de quin tipus d'identitat estem parlant? Estem parlant d'una identitat subordinada, estem parlant no d'una nació com a pol, motor de desenvolupament d'Europa, sinó com una ZUR d'Europa. És així de senzill.

Llavors, comencem a parlar de les coses bé. És a dir, en relació amb l'habitatge: és cert, senyor Pujol, que hi ha gent que ha comprat, joves que han comprat pisos —és clar que sí: com que no se'n feien fins ara, lògicament s'ha de començar a cobrir un cert mercat—, però jo em pregunto: amb sis milions, amb un crèdit solament d'un milió, quan sabem que un crèdit de quatre milions val 60.000 pessetes, quina joventut de la perifèria de Barcelona tindrà accés a aquests pisos? Parlem clar: per quina via?, com ho farem?, sobretot tenint en compte la situació que hi ha de feina en aquests moments, la situació de precarietat, de flexibilitat... Parlem clar, i vegem que, no perquè els seus fills hagin comprat un pis, la perifèria hagi comprat un pis; tinguem-ho clar, això.

(Sona el senyal que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.) Ui! Sobre el tema de la normalització; sobre el tema de la normalització. Jo no sé si sap el senyor Pujol que hi ha una enquesta feta a Badalona, que hi ha un seguit de barriades que no van a l'Administració pública; no hi van pel problema del català. És greu això, és greu. Si a sobre hi posem un pèl de «territorialització», l'hem espifiada; això ha de ser un tema que no hi hagi discriminació, d'integració social, de cohesió social, de

voluntat, de convenciment: no d'obligació, de guanyar la gent. Així hem estat sempre els catalans. El que no hem volgut per a nosaltres no ho hem volgut per als altres, i hem estat..., hem de tenir una actitud democràtica.

I en relació —i acabo aquí— amb el tema de la drogoaddicció, és molt penós passar —quan aquest país està enfonsat en el tema de la droga, la nostra joventut—, passar aquest debat sense un mínim pla sobre què fer aquest any per resoldre els problemes.

I quan es parla d'identitat, quan es parla de competitivitat parlem als catalans de com resoldre els problemes, no de frases filosòfiques...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. L'Honorable senyor Hortalà pot fer..., sí..., l'Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: No, jo vull dir una cosa. Vull dir, no tinc per costum fer una contrarèplica, però és que em sembla que jo m'expresso no amb tan poca claredat com perquè no se m'entengui.

Jo, quan dic que la funció pública, doncs, ha de poder... És a dir, que un personatge, que una persona, un català que vagi a la funció pública i que parli en català li han de poder contestar en català, i sobretot, com a mínim, l'han d'entendre... No he dit, no he dit, no he dit!, que quedi clar, que els funcionaris..., que el que jo demano és que parlin en català a tothom. I això em sembla que ho ha entès tothom, però com que he vist que el senyor Pere no ho entenia, ara ho he hagut d'aclarir, perquè aquest és un altre d'aquells temes en els quals no podem anar amb confusions, no entenent les coses o fent veure que no les entenem.

Jo he dit el que he dit, simplement: a la funció pública, si una persona hi va i parla en català, ha de poder ser atesa en català; naturalment, si parla en castellà, ha de ser atesa en castellà; això també ho he dit, i ahir ho vaig dir específicament, a més.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Hortalà, té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor President de la Generalitat, les seves respostes, no és que siguin antològiques, el que és antològic és la manera que té d'ordenar els temes en funció dels problemes que li presentem. Jo no sé com deuen dir-ne, d'aquest tipus de comportaments, per aquí al Barcelonès o al Maresme; si fos a la Garrotxa, li dirien que és molt murri.(Rialles.)

Perquè, és clar, jo no puc pas dir que no m'hagi respost; vostè m'ha respost unes quantes coses. El que passa és que en el *ranking*, i vostè està en la legitimitat per fer el seu *ranking*, però en el *ranking* de preferències que jo li establia, em sembla que n'hi ha una que depassava una mica les altres; un parell, si més no.

La primera i més important és el tema de la consolidació institucional; és el tema de la reforma de l'Estatut. Vull dir, és una qüestió, senyor Pujol, en què més tard o més d'hora haurà d'entrar; el país no pot continuar en el nivell que ara es troba, ni materialment ni políticament. Hi haurà de buscar alguna solució, sigui per la via del 150 de la Constitució, sigui per un altre tipus d'acord, sigui per un diàleg institucional més reeixit, pel que sigui; però vostè s'adona perfectament que no tenim, en la majoria de les coses —per no dir en totes les coses—, aquella

capacitat que, dins d'un context solidari, ens hauria de permetre fer una política pròpia. I, per tant, sobre aquest tema vostè ha refusat de mencionar-ho.

Nosaltres volem presentar una resolució en aquest sentit, per demanar que es constitueixi una comissió, una comissió del Parlament, i hem presentat una proposició no de llei també en què demanem un dictamen a l'Institut d'Estudis Autònoms i a la Comissió Jurídica Assessora. Crec que val la pena que se'n parli, d'aquests temes, senyor Pujol, perquè és que, si no, vull dir, ens estem amagant una realitat que al final pot ser frustrant. (*Remor de veus. Pausa.*) Sí, sí. Molt bé. Caram!

El tema del finançament. Jo només li demanava, perquè ho vaig intuir, i jo crec que el Conseller Macià Alavedra, a qui adoren qualitats de diàleg i de competència, vull dir, està encarrilant una qüestió. El que passa és que, és clar, vostè hauria de definir-se si realment l'objectiu és el concert o no ho és. Perquè, si no hi ha concert..., és a dir: és gestió, recaptació, administració, inspecció; són aquestes quatre funcions tributàries les que realment hem de tenir, des del punt de vista de la constitució d'una hisenda pública pròpia. I, escolti'm, és que altres comunitats autònomes ho tenen. Ho varen fer més bé o ho varen fer més malament, és igual, però hi ha una constitució que sembla que, de la mateixa manera que tots els ciutadans han de ser iguals davant les lleis, les comunitats, sobretot si ho demanen i tenen la categoria i la història per demanar-ho, també ho haurien d'aconseguir.

Respecte als països de l'Est, vostè ha confós el terme. Jo no li parlava de la competència; és evident que sobren camps de competència. El problema és que es desplaça, sense voler, no el tema competitiu, sinó el tema «locacional», i la gravitació, a l'hora d'escollir per part de diferents països, on volen posar les seves fàbriques, on volen fer les seves inversions, té importància el fet que s'estigui al mig d'una gran zona o al costat d'una gran zona.

M'hauria agradat, i això potser ho farem més endavant, fer un debat sobre aquesta qüestió de la pèrdua de capacitat decisòria a Catalunya. En aquest sentit, jo només voldria fer-li una petita menció. El sector elèctric, bé, des d'aquest punt de vista, està perdut; però hi havia una possibilitat: el gas. Hi havia un programa l'any 85, l'any 86, de gasificació; l'any 90 el gas havia d'arribar a la Ribera d'Ebre, per exemple; hi havia el projecte de fer arribar el gas fins a la frontera per poder enllaçar amb el gas europeu i no només dependre del gas argelès. Però, és clar, ara, aquesta companyia, que era una bona companyia, com a conseqüència d'altres actuacions, doncs, passa amb un règim paritari amb Repsol. I dic «paritari» perquè, si no hagués estat —i això sí que és seriós—, per una intervenció del Conseller d'Economia, fins i tot ni el règim paritari hauríem tingut.

Clar, vull dir, però, jo crec que la Generalitat en aquest tema havia d'actuar. No ho sé, potser hi havia el tema de les caixes, potser hi havia els temes de les primes úniques, potser n'hi havia d'altres, però aquest era un patrimoni important amb vista a la consolidació econòmica pel que fa a les infraestructures del país...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor...

El Sr. HORTALÀ: Sí, només —em permet?— dir-li, i acabo, tindria més coses a dir...

El Sr. PRESIDENT: ...és que també ho havia dit abans, senyor... (*Rialles.*)

El Sr. HORTALÀ: Sí, senyor President. Escolti'm, jo vaig escoltar, efectivament, una resposta que vostè li va donar al Príncep d'Astúries en castellà. És clar, si jo la vaig sentir a la televisió, segurament la va sentir molta més gent; aquest és el tema. Jo crec que això és un mal exemple.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies a vostè, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara el torn al Grup Popular. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

Trenta minuts, eh?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor President de la Generalitat, permeti'm, en primer lloc, que el felicit, que el felicit per la seva magnífica forma física i el renovat vigor mental que va demostrar ahir vostè en la seva intervenció i en el debat, aquest matí, que posen de manifest els efectes salutífers del clima de Queralbs i l'eficàcia tonificant dels exercicis espirituals que vostè ha fet aquest estiu en la que ja comença a ser famosa localitat del Ripollès.

I a més a més, senyor President, vostè ahir va fer molt bé mantenint el seu discurs per sota del nivell d'innovació, de sorpresa o d'exitació que podia haver deteriorat la pau bucòlica que vostè ha emmagatzemat aquest estiu en el seu interior per afrontar sense sotrac els reptes de la propera dècada.

He de confessar-li, senyor President, que el vam veure sortir cap a les seves ben guanyades vacances estiuenques amb certa preocupació, perquè l'últim curs polític no va transcórrer ni per a vostè, ni per al seu Govern, ni per al seu partit, ni per a la seva coalició, de forma que es pogués qualificar —si no és que un vulgui ser sarcàstic, i jo no vull ser-ho, almenys de moment— de triomfal. I sembla que aquest desafortunat i accidentat curs polític podia haver tingut efectes no precisament positius sobre el seu estat d'ànim i sobre el seu to vital.

Per tant, senyor President, permeti'm reiterar les meves felicitacions per la seva estupenda recuperació. Ens consta que aquesta alegria, que en el cas de l'oposició és lògicament més continguda però totalment desinteressada, és plenament desbordant entre els militants del seu partit, entre els seus socis de coalició, entre els membres del seu govern i, fins i tot —això no es pot ni dubtar—, entre els integrants del seu secretariat permanent, encara que potser que en aquest últim cas l'alegria és una mica matisada per la falta de costum de fer hores extraordinàries.

Tot Catalunya va plena, senyor President, que vostè aquest estiu ha reflexionat profundament; tot Catalunya sap, així mateix, que les seves reflexions han estat apuntades en uns paperets, i tot Catalunya sap que ningú, absolutament ningú, ha vist aquests paperets. Però, sorprenentment, tot Catalunya sap, o creu saber, o diu que sap el que estava escrit en aquests paperets. És un d'aquells fenòmens que ben aviat farà que la gent acudeixi en massa a Queralbs, no solament per les notòries virtuts curatives del seu aire i dels seus boscos, sinó pel seu caràcter d'àmbit taumatúrgic.

Fixi's vostè si la notícia s'ha estès que ha arribat fins i tot a orelles de la Fiscalia, que, com és ben sabut —a l'igual que els marits en els vodevils—, sempre és l'última que se n'assabenta.

Aquest debat se situa, inevitablement, en un clima que podríem qualificar de «commemoratiu». Catalunya ha viscut en els últims temps una atmosfera de commemoració quasi perma-

nent: celebracions institucionals com la del Mil·lenari, la dels deu anys de Parlament de la Generalitat restaurada, els deu anys de l'Estatut de Sau i algunes altres de caràcter més partidista, entre les quals s'ha de destacar, òbviament, la desplegada amb gran aparell lluminós, elèctric i sonor per la coalició en el poder per commemorar els deu anys de govern de Convergència i Unió; deu anys ininterromputs amb el mateix President al capdavant de la Generalitat.

Sembla, doncs, natural, i tots els grups ho han fet d'una manera o altra —sospito que els que encara no han parlat també ho faran—, sobrevolar qüestions de detall o esdeveniments més recents en el temps per intentar un balanç global de l'última dècada, per apuntar una anàlisi crítica del que han significat aquests deu anys de govern i, més que de govern, d'administració de Convergència i Unió.

Un aniversari partidista es transforma, així, en un bon pretext per a una reflexió col·lectiva de tipus global, tal com ha anat reclamant insistentment el President Pujol, i a la qual el Grup Popular s'afegeix amb molt de gust, i no per una especial docilitat davant dels desitjos presidencials, sinó perquè coincidim amb el President que aquesta reflexió és oportuna i és necessària.

Ara bé, per poder embarcar-se en una reflexió que ho sigui de veritat, sense tabús, sense prejudicis, sense condicions de contorns prèvies, perquè, contràriament, no faríem una reflexió, sinó un exercici de narcisisme, d'autojustificació o de covardia, és imprescindible la llibertat: que el pensament propi es pugui expressar sense temor des de qualsevol tribuna i, sobretot, des d'aquesta tribuna.

En aquest sentit, senyor President, jo espero, en aquesta ocasió, poder parlar dintre de la cortesia parlamentària —com faig sempre— i dintre del respecte escrupolós al Reglament de la Cambra —com sempre he fet—, sense ser objecte de coaccions, d'amenaques, d'insults per part d'alguns dels seus seguidors i col·laboradors marcats per conceptes excessivament líneals i incapços, aparentment, de controlar els seus impulsos primaris.

Diuen que el doctor Salvador Andreu, aquell gran patrici català que va incorporar a la ciutat la muntanya del Tibidabo, quan sentia que les seves filles parlaven en castellà, els preguntava: «Noies, ha arribat la tropa?». Senyor President, jo reflexionaré sobre Catalunya, tal com vostè ens ha demanat a tots, però vostè controlï la seva tropa; controlï la seva tropa, senyor President, i no ho faci per mi, que la meua persona en aquest cas és irrellevant, sinó per la preservació de la nostra dignitat col·lectiva. Perquè si bé els joves massai han de caçar un lleó per abandonar definitivament la pubertat —cosa que té sentit dintre el seu context cultural—, que les joventuts del seu partit utilitzin els diputats de l'oposició per a les seves cerimònies d'iniciació em reconeixerà que, dintre del nostre context cultural, és com a mínim discutible. (*Remor de veus.*)

Endinsem-nos, doncs, senyor President, en la reflexió sobre Catalunya, que en aquest debat podem lligar de manera natural amb el balanç crític dels seus deu anys de govern. Vostè ha demanat, senyor President, aquest esforç de reflexió al món intel·lectual, i ha fet molt bé: en primer lloc, perquè existeix un ampli consens entre els intel·lectuals catalans sobre l'escassetat del pensament social i polític d'altura sobre Catalunya, i sembla natural que els qui denuncien aquesta deficiència contribueixin a posar-hi remei.

El primer punt a resoldre, senyor President, és si el problema mereix la pena des d'un punt de vista intel·lectual, perquè quan vostè el formula en els termes clàssics: què som, d'on venim, cap on anem, i afirma que aquestes preguntes el turmenten cada matí en el seu despatx, suposo que, mentre —per la seva condició de persona oberta al món: el nostre món és el món— vostè fulleja el *New York Times*, el *Corriere della Sera*, el *Monde* i l'*ABC*, entenc que no ho fa amb sentit metafísic escatològic, perquè aleshores espero no desil·lusionar-lo si li dic que aquests mateixos interrogants assalten molts milions d'éssers humans; ho hem fet amb certa freqüència durant, aproximadament, sis mil anys i són incògnites amb les quals un acostuma a viure, prenent, això sí, algunes precaucions: no formular-les mai en veu alta, en reunions socials perquè seria considerat de molt mal gust, i no formular-se-les a un mateix en plena digestió perquè solen tenir efectes pertorbadors sobre la fisiologia.

Per tant, senyor President, entenc que l'abast dels seus tres interrogants bàsics cal situar-los en el terreny social, cultural, històric, econòmic i, en definitiva, polític; és a dir, inexorablement terrenal. La tasca que vostè ha posat davant la intel·lectualitat catalana i davant de tots nosaltres és, doncs, formidable. Tanmateix hi ha veus del món intel·lectual català que ja d'entrada plantegen el dubte de si el problema és digne de consideració. Escoltem alguna d'aquestes veus autoritzades —llegeixo textualment—: «jo diria que més que suficient, la reflexió que Catalunya fa sobre ella mateixa va molt més enllà de l'estrictament necessari i supera fins i tot l'excés. En poques paraules: Catalunya no para de reflexionar i reflexionar sobre ella mateixa, sobre els seus problemes. Es passa el dia davant el mirall admirant el seu reflex, enrotllant-se i desenrotllant-se els rulls de forma maniàtica i autocontemplant, presa d'un nefast, perillós i certament estúpid narcisisme que no va enlloc, la seva pròpia figura.» I escoltem una altra veu —aquesta, per cert, molt prestigiosa— que diu el següent: «A mi ja fa temps que em volta pel cap, però hi ha molts amics més seriosos que jo que m'ho desaconsellen, de fer un llibret que es tituli així: "Oblidar Catalunya". Oblidar Catalunya no vol dir que esborrem Catalunya del mapa. Vol dir que per una temporada deixéssim de parlar de Catalunya i provéssim què passa parlant del que sigui, parlant de tot, incloent tot el que afecta Catalunya, però sense necessitat de posar-ho sempre en solfa.» I, més endavant, aquesta mateixa veu —em sembla que abans ja els he dit que era molt prestigiosa— diu: «Els tipus de reflexió sobre aquesta qüestió sobre Catalunya són fonamentalment reflexions en direcció directa amb el conflicte polític ideològic, el qual, com acostuma a passar sempre en una situació de democràcia normalitzada, té un interès intel·lectual relatiu.»

Així doncs, senyor President, tenim un primer problema per donar satisfacció a la seva crida: és Catalunya una qüestió digna que li dediquem un cert esforç intel·lectual, o és millor que ens concentrem sense més preàmbuls en la teoria del camp unificat, les teràpies genètiques, la superconductivitat a temperatura ambient, el significat de les relacions de parentiu a les societats primitives, la teoria de fractal o el disseny assistit per ordinador?

En una enquesta recent, que és precisament això, la reflexió sobre alguns aspectes particularment punyents de la Catalunya actual, de la qual he extret les cites que abans he llegit, s'ha produït un fet curiós, directament relacionat amb el punt que es-

tic presentant. L'enquesta fou enviada a 215 figures de la ciència, les arts, la comunicació i les humanitats de Catalunya. El 60% no va respondre, entre ells alguns diputats d'aquest Parlament. Solament 87 dels 215 enquestats van considerar que valia la pena fer l'esforç d'omplir un parell de folis amb les respostes. Fins i tot fent la correcció tècnica dels qui se'n van oblidar, els qui van sortir de viatge, els qui aquells dies havien estat visitats casualment per la inspiració i no es podien permetre distraccions laterals, o els qui havien d'acabar urgentment una traducció per pagar la lletra del pis, un 60% de silencis és quelcom preocupant, sobretot tenint en compte les seves insistents peticions en aquest sentit. Sembla com si el seu poder de convocatòria entre els intel·lectuals catalans estigués passant per hores baixes. En qualsevol cas, sempre es pot consolar amb la seva popularitat i àmplia acceptació en sectors socials menys esquerps.

Deixi'm que li digui una cosa sobre aquesta qüestió, senyor President, sobre si Catalunya mereix ser pensada, reflexionada, esclarida i investigada. Li diré el que jo crec personalment a aquest respecte. Jo crec que sí, que ho mereix. Rotundament i sincera ho crec i ho sento així, i no comparteixo les opinions escèptiques —molt respectables— a les quals abans m'he referit. En realitat, i per ser ben precís, el problema de les causes per les quals tanta gent creu que Catalunya és un problema em sembla apassionant. Ja veu que tenim, almenys, una coincidència bàsica: tots dos estimem el nostre país, però no de la mateixa manera. El seu amor i el meu són de sinceritat i intensitat similars, i jo no li admetria una altra apreciació i suposo que vostè a mi tampoc, però són amors diferents. La cosa és clara, senyor President, la nostra estimació per Catalunya és de diferent naturalesa i la raó és que jo no sóc nacionalista, i m'han arribat notícies que vostè sí que ho és. És més, vostè és al nacionalisme allò que el quilogram és respecte a la massa, el metre respecte a la longitud i el quilovat elèctric respecte al nostre pressupost familiar. Vostè ha dedicat la seva vida —amb força èxit— a construir una magnitud de la qual vostè és la unitat, i és per això, senyor President, que reflexionar de certs temes amb vostè es fa a vegades difícil. I sobretot es fa difícil a alguns dels seus fans i correligionaris que molt sovint únicament capten els aspectes més episòdics o més excloents de la seva doctrina. Sentim i tenim, senyor President, amors diferents per Catalunya: el seu és un amor nacionalista, el meu no el sabria definir. El meu és, en tot cas, ara per ara —com li diria?—, més platònic.

Però enfrontem-nos decididament a les seves tres preguntes claus, senyor President. Comencem per la primera: què som?

Sobre el que som hi ha abundant literatura. En l'aspecte històric solament, innombrables volums, des dels nostres cronistes medievals fins a la historiografia romàntica o la més moderna, objectiva i rigorosa. Molts dels nostres millors escriptors i pensadors s'han ocupat de diferents aspectes de la nostra identitat i existeixen pàgines antològiques d'en Torres i Bages, de l'Almirall, d'en Prat de la Riba, d'en Maragall, d'en Vicens Vives, d'en Pla, d'en Ferrater Mora, i tants d'altres que la llista es faria massa llarga. Vostè mateix i alguns dels seus consellers o ex-consellers de Cultura han fet en aquest terreny contribucions interessants, però ara no es tracta de fer capbussades ontològiques. Estem en un debat de política general i jo voldria analitzar la seva pregunta, el motiu pel qual es fa vostè encara, després de deu anys, aquesta pregunta. I que consti, senyor

President, que li vull expressar el meu respecte i la meua admiració pel valor i l'honestetat que representa fer-se aquesta pregunta després de deu anys com a President de la Generalitat; és totalment insòlit i és realment admirable. Però jo tinc l'obligació de dir-li el perquè, des del nostre punt de vista, vostè encara se la formula.

Vostè, senyor President, es pregunta cada matí al seu despatx què som perquè no ho sap (*remor de veus*) i és natural que no ho sàpiga, perquè contemplant la seva actuació, la de vostè, la dels seus governs, la del seu partit durant els últims deu anys, ningú podria saber què és el que són vostè, els seus governs i el seu partit. El seu comportament i el seu missatge polític presenten, d'entrada, una complicada dependència espacial. Canvien substancialment de Brussel·les a Madrid, de Madrid a Figueres, de Figueres a Aquisgrà, d'Aquisgrà a Santa Coloma, de Santa Coloma al Fossar de les Moreres, del Fossar de les Moreres a la casa oval de la Casa Blanca i de la casa oval de la Casa Blanca al saló d'actes de la Casa Regional de Múrcia, a Barcelona. (*Remor de veus.*)

Quin és l'autèntic Jordi Pujol? El de la nit del 23-F? El de l'últim missatge de l'Onze de Setembre? El que té una intervenció espontània, decidida i valenta a favor del bilingüisme una nit al Liceu? El que manifesta el seu acatament a la Constitució i a l'Estatut i la seva adhesió a la Corona? És a dir, el Jordi Pujol coherent, responsable, constructiu, home d'Estat? O el que contempla impàvid com els seus seguidors xiulen el Rei i la bandera constitucional; el que permet al seu grup parlamentari una votació absurda a favor de l'autodeterminació; el que consent que un dels seus col·laboradors més propers presideixi l'organisme promotor del Comitè Olímpic Català? El que calla —i el que calla, atorga— quan les seves joventuts ultratgen la dignitat d'aquest Parlament en la persona del President d'un grup de l'oposició? El que tolera que un dels seus consellers s'interessés per la situació laboral d'un terrorista fugit de la justícia?

I quina és l'autèntica Convergència i Unió? La coalició que fa política d'Estat a les Corts Generals de manera eficaç i solidària? La que intenta l'any 86 construir una opció política moderada, vàlida per al conjunt d'Espanya? La que dona suport sense reserves a l'entrada d'Espanya a l'Aliança Atlàntica i manifesta, com a força política espanyola que és, la seva calorosa aprovació a la presència militar espanyola al golf Pèrsic? (*Remor de veus.*) O la que avui fa quinze dies escridassava eslògans tan raonables com «Pujol, President; Catalunya, independent» o «Ni França ni Espanya, Països Catalans» i tornava a reclamar l'autodeterminació per boca del seu secretari d'organització? O la que exigia l'exclusió dels mariners de lleva en els vaixells enviats a contenir un dictador bel·licista i agressiu? O potser la que a través del President de la Comissió de Política Cultural d'aquesta Cambra sentenciava: «sense el castellà estaríem millor», barbaritat de tal calibre que fins i tot repetir-la causa rubor?

Senyor President, vostè necessitarà encara molts estius a Queralbs i omplir molts més paperets abans de saber què és vostè, què són vostès. Però el dia que per fi ho tingui clar, faci'ns-ho saber, perquè així vostès sabran què són i nosaltres, els altres, sabrem on som. (*Remor de veus.*)

I si li sembla, senyor President, passem al segon dels seus interrogants bàsics: d'on venim?

Venim d'un silenci, com diuen els versos meravellosos que

tots coneixem de memòria? O venim de molts segles de silencis i clamors, d'encerts i d'errors, de llums i d'ombres, d'esplendors i de decadències? Seria una polèmica molt llarga, que tampoc és nova, que ja és clàssica i que no té una relació directa immediata amb els seus deu anys de govern, encara que sí que la té indirecta i molt significativa, perquè la història és, com deia Ortega —una altra vegada Ortega, senyor President—, la ciència fonamental. Però, com vostè diria —ja veu, senyor President, que jo també estic una mica integrat en la seva escola—, avui no toca. No toca discutir quin va ser el moment en què Catalunya va néixer com a tal; si la nostra matriu carolíngia ens singularitza irreversiblement; si el compromís de Casp fou un moviment intel·ligent i responsable o una traïció; si la unió de Castella i Aragó fou un feliç matrimoni o una annexió; si el 1640 Catalunya va experimentar l'espasme d'un país en crisi i en decadència o va lluitar heroicament per les seves llibertats; si el 1714 vam perdre una guerra, en la qual vam defensar com a espanyols, contra altres espanyols, una certa concepció d'Espanya, o bé una guerra per la nostra independència; si el 1926, a Prats de Molló i el 34 a la plaça de Sant Jaume ens vam cobrir o no de glòria; si l'Estat de les autonomies és o no el marc fort i a la vegada flexible que permeti per fi vibrar harmoniosament totes les cordes de la lira.

Ara no toca parlar de tot això, però aplaudim que vostè hagi recordat amb força aquesta qüestió fonamental, perquè vostè, en posar sobre la taula una vegada més la necessitat de tornar a examinar críticament el nostre passat col·lectiu, admet implícitament que hi ha circumstàncies que no estan prou clares, que el llarg camí que hem recorregut durant mil anys fins al dia d'avui té sinuositats i té corbes; que no és una línia recta i que potser la veritat encara està per establir. Si és així, coincidim plenament amb vostè, i si vostè propaga aquestes lúcides perplexitats, probablement contribuirà a asserenar alguns dels seus militants, que semblen preferir, demostrant —tot s'ha de dir— una certa mandra mental, les excessives i ardents simplificacions, font de confrontació i de conflicte, a l'anàlisi desapassionada, bressol de la convivència i del treball en comú.

I entrem ja en la tercera i última pregunta. On anem? Tampoc ens sorprèn que vostè s'interrogui, senyor President, sobre el rumb del nostre vaixell col·lectiu. I no ens sorprèn perquè, a la llum dels seus deu anys de govern, apareix amb tota nitidesa el dubte de si vostès han sabut en algun moment —o si ho saben ara— on van, i el que és més inquietant, en la mesura que vostès gaudeixen de la majoria absoluta, guanyada legítimament a les urnes: on ens porten.

Durant anys vostès han presentat a aquesta Cambra uns pressupostos que no semblen indicar una visió ambiciosa a llarg termini, amb un predomini aclaparador de despesa corrent sobre inversió, amb un endeutament creixent i preocupant, sense esforç aparent de contenció de la despesa consumptiva, sense prioritats clares... La seva política pressupostària va en direcció contrària al disseny d'horitzons estimulants. A vostès els agrada molt l'expressió «difús» i «difusa»: creació difusa de la riquesa, industrialització difusa, benestar difús... Doncs, bé, senyor President, els seus pressupostos sempre han estat fluixament «difusos». En l'àmbit dels grans projectes, d'aquelles realitzacions que incideixen de manera inequívoca sobre la qualitat de vida i sobre el progrés, tampoc és que la pressa els hagi portat al límit de l'*stress*. Si fos a causa de la fatiga produïda per l'elaboració

del Pla Territorial General o per les obres de l'Eix Transversal, o per l'impuls i la unificació de competències en l'àrea de medi ambient, o per la posada en marxa del Pla de residus, segur que el seu repòs, el passat estiu a Queralbs, no hauria estat ni tan urgent ni tan necessari.

I què dir de l'oportunitat perduda per estructurar una Administració pública modèlica, moderna, professionalitzada, àgil, eficaç i d'unes dimensions raonables? Res d'això. S'han reproduït els vicis seculars de l'Administració central: rigidesa, lentitud, dispersió, sobredimensionament de les plantilles. És realment difícil saber on va una Administració que ha sofert més de vuit-centes reestructuracions des dels seus inicis.

Les seves alegries dispendioses han merescut crítiques com les que ara li llegiré. Recordo molt bé aquest debat, perquè aquell dia va succeir un fet insòlit: vostè va aparèixer pel Parlament; sempre hi ha una estoneta que un no sap què fer, i diu: «Anem a veure què fa aquella gent». És un detall, senyor President, que s'agraeix. «És un pressupost clarament expansiu. Les despeses corrents tenen increments molt notables; són una gravíssima hipoteca que el mateix Consell Executiu s'ha fet amb la seva actuació de govern. Expansió indiscriminada de personal; expansió de la plantilla sense límits; despeses corrents fins a punts inimaginables». I sap qui diu, tot això, senyor President? No és cap representant de l'escola de Xicago; no és cap deixeble del senyor Milton Friedman, no és cap representant de la dreta pura, dura, ultramercantilista, insolidària... De cap manera. Aquestes crítiques sense misericòrdia les formula el portaveu socialista en el debat de pressupostos, i realment, senyor President, ser acusat pels socialistes de falta de control de la despesa pública i d'augmentar sense fre el nombre de funcionaris és un refinament i un luxe que, en aquest país, sols se'l pot permetre el nacionalisme personalista, social-demòcrata en estat de refruència cap al liberalisme, que vostè dignament encapçala i el seu Secretari General inflexiblement organitza.

I és que som una meravella, senyor President; som una meravella. Com vol, vostè, saber cap a on anem, senyor President, si quan fan el traçat del canal Algerri-Balaguer es fiquen, com aquell que no vol la cosa, en territori aragonès? Escolti, no cal ser Magallanes o el capità Cook, per traçar una canalització d'Algerri a Balaguer sense envair l'Aragó! (*Remor de veus.*) Vostè, senyor President —potser són les empremtes dels seus estudis de medicina, ara ja una mica llunyans—, és molt precís i acurat a l'hora de fer diagnòstics, d'avançar prognòstics i d'assenyalar teràpies, però quan s'ha de passar de les muses al teatre, quan la retòrica i els bons desitjos s'han de transformar en realitat tangible, sovint hi ha problemes.

Governar és escollir, perquè tal com vostè ha recordat sovint des d'aquesta tribuna —amb tota la raó—, no es pot fer tot. I, a més a més, que tothom se n'assabenti, perquè, que se n'assabenti tothom, surt caríssim. De vegades és millor que no tothom sàpiga que un és d'allò més fantàstic i l'acció de govern arribi a més persones. Quan es governa s'ha de saber dir «això sí» i «això no», i explicar-ho a la gent, sense que a un li tremolin les cames, senyor President. Segons vostè ha manifestat, a vostè no li tremolen: jo el crec. La voluntat de govern pot ser encertada o errònia, suficient o insuficient, però el que no pot ser és «difusa».

No es pot fer tot; no es pot tenir tot; no es pot tenir el Canal 33 i unes universitats ben dotades i sense massificar; els minus-

vàlids ben atesos i muntar exposicions caríssimes a l'estranger; i un cremallera «turbo» a Montserrat i el metro de Montjuïc acabat el 92; i una formació professional dignificada i de qualitat i milers de mossos d'esquadra. S'han de tenir prioritats, i tenir prioritats vol dir saber cap a on es va. I nosaltres no desesperem que un dia vostès ho sàpiguen, perquè si del que es tracta és de ser diferents, en ganes de ser diferents, nosaltres el podem deixar enrere, senyor President. Nosaltres ens morim de ganes de ser diferents: que els nostres rius siguin els més nets; els nostres parcs naturals, els més grans; les nostres costes, les més «cuidades», el nostre nivell cultural, el més alt; els nostres escriptors, els més traduïts; que un any sí i un any no aparegui un premi Nobel nascut, format i que hagi treballat a Catalunya; que la nostra xarxa de comunicacions sigui la més completa; les nostres escoles, les de més gran rendiment; les nostres empreses, les més competitives; les nostres entitats financeres les més potents, la nostra televisió pública la més imparcial i la més objectiva; la nostra sanitat, la més avançada tècnicament, la més ràpida i la més humanitzada; els nostres parcs recreatius —construïts amb el capital del nostre millor amic i aliat—, els més freqüentats, alegres i divertits; les nostres presons, les més dignes, segures i amb major capacitat de reinserció; els nostres residus industrials, els més ben tractats en origen, els més minimitzats i reciclats, i que el nostre President de la Generalitat sigui el governant més preclar, coherent i virtuós de la cristiandat. (*Rialles i remor de veus.*)

Sí, senyor President. Nosaltres també volem ser diferents i, quan arribi aquest dia gloriós en què siguem els més diferents de tots els pobles de la terra, li prometo, senyor President que, si totes aquestes diferències s'han aconseguit sota el seu Govern, jo em posaré a les seves mans, sense una queixa i sense un sospir, i li permetré que, tant en l'aspecte mental com en el lingüístic, vostè em transformi, com a la famosa novella d'Aldous Huxley, en un ciutadà de Catalunya «difús», feliç i plenament normalitzat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula per contestar.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé. Hem assistit, com sempre, a un discurs brillantíssim del senyor Vidal-Quadras; molt brillant. Jo, de vegades, sentint els discursos del senyor Vidal-Quadras únicament penso, de vegades, una cosa en què espero que no arribi a caure mai, i és que el pitjor enemic de les persones brillants és l'accent de brillantor i la facilitat. Això passa, de vegades.

Però jo, naturalment, no em puc posar en el terreny ni de la ironia, ni dels plantejaments, diguem-ne, pseudo-utòpics, és a dir, utòpics a efectes polèmics, perquè —com ja vaig dir una altra vegada a un il·lustre diputat—, aquest és el seu terreny, i el meu és el terreny del Govern. El seu terreny és el terreny dels discursos brillants i brillantíssims, i el meu és el terreny de les realitats concretes. I aquí, evidentment, en un cert sentit, vostè potser sempre guanyarà totes les batalles intermèdies i acabarà perdent la guerra, perquè la guerra la guanya la gent que fa coses. Naturalment, no fa totes les que voldria, ni totes les que li reclamen, ni les fa amb gran perfecció, i que s'equivoca cada dos per tres, perquè només no s'equivoquen els homes que no fan coses. I, evidentment, les decisions són més idònies per als

errors que els discursos brillants. De tota manera, el felicito per haver conformat això i, si m'ho permet, això: tingui en compte això. Vagi en compte amb la seva excessiva facilitat i amb la seva gran brillantor. Li poden fer mal, perquè són coses que, al final, també cansen, segons com. Sobretot, quan no les escolta gent especialment interessada. Interessada a treure'n profit, vull dir, com podria ser avui, per exemple, l'oposició aquí, molt legítimament.

Bé, dit això, qui és en Jordi Pujol? Aquest, l'altre, el de més enllà? Tots! Tots. (*Remor de veus.*) O sigui, és el que va a Madrid, és el que va a Aquisgrà, és el que va a Brussel·les, és el que va a Santa Coloma, és el que va a Maials: tots. Perquè, justament, jo he intentat sempre, no solament en la meua acció política, sinó també en el meu modest, però, en fi, esforç intel·lectual, doncs, mirar de ser al màxim possible d'integrador de coses —«al màxim possible» és una expressió que se m'ha criticat, de vegades—, globalitzador possible, i amb això, per tant, assumeixo moltes contradiccions. Però, és que, és clar, el país és contradictori, la realitat és contradictòria, jo sóc contradictori, vostè és contradictori. Qualsevol cosa viva és contradictòria. I una de les nostres contradiccions no és, evidentment, deixar al marge la realitat plena, total, d'una persona o d'un país, a Aquisgrà, a Brussel·les, a Santa Coloma, a Maials. Hi ha altres coses. Home, hi ha coses amb les quals no m'identifico, algunes de les quals ha dit. Altres, sí. M'identifico amb el vot a l'autodeterminació que es va fer aquí, i no deu ser gaire greu, eh? No deu ser gaire greu, no fem comèdia. No fem comèdia, perquè, si resulta que el Parlament basc va poder votar una cosa que encara era més autodeterminista que la nostra, i el Govern socialista —el Partit Socialista— va considerar que havia de continuar fent govern amb aquests senyors que havien votat l'autodeterminació i ara tothom està freturós pensant que després de les eleccions tornaran a fer govern amb aquests partidaris de l'autodeterminació..., vol dir que aquest no devia ser un vot, tampoc, per fer el que es va fer, que és esquinçar-se els vestits tothom, que va ser un fet tàctic que, després, tot d'una es va rectificar.

Ahir vaig dir: podria dir dia per dia el dia que el PSOE va canviar la seva actitud. Saben quin dia va ser? Exactament el dia que el Parlament basc va votar el tema de l'autodeterminació. Perquè, a partir d'aquest dia, totes les declaracions que ha fet el senyor Felipe González, el senyor Almunia... I vostès, vostès encara podien continuar protestant. Oh, els socialistes, què podien dir? Res més. Res més: ficar-se la seva protesta a la butxaca. Res més, i és el que van fer, i evidentment, a partir d'aquell moment, si volien —i crec que van fer molt ben fet—, podien dir: «Escolta, per què hem d'enganxar-nos en qualsevol cosa per fer una discussió i començar aquí a fer aquest safareig, si resulta que després, després només fem el ridícul», perquè és fer el ridícul, tot el que es va dir i després acceptar el vot del Parlament basc i l'aliança en el Govern amb el Partit Nacionalista Basc. I van fer molt santament, van dir: «Escolta'm, canviem això, potser», i nosaltres farem molt santament si ens ho prenem seriosament, això de canviar-ho, com fan els socialistes, que ja ho vaig dir ahir, no? La hipòtesi de treball és que va seriosament, aquest canvi, la meua hipòtesi de treball. No és la meua seguretat; és la meua hipòtesi de treball.

Però, autodeterminació, és clar que sí! Si això ho poden votar els bascos i indirectament ho pot votar el PSOE i el senyor

Felipe González —indirectament—, per què no ho pot votar Convergència i Unió? Això és clar. Naturalment, sobre aquest tema s'han penjat tantes coses que, aleshores, doncs, tothom va quedar molt esparverat que es votés allò, i van començar a sortir moltes interpretacions i molts nervis, tot el que es vulgui, però després, mirades les coses fredament, de debò, aquest dret a l'autodeterminació, que en parlava l'Azaña, que en parlava en Peces-Barba, que n'ha parlat tantíssima gent, que l'ONU defineix com un dret no només dels països del tercer món, i no com un dret exclusivament destinat a la separació, a la secessió, sinó com un dret d'afirmació de la capacitat d'autorganització com a collectivitat nacional, per què no s'ha de votar?, per què no s'ha de votar?

Per tant, aquest senyor, aquest també és en Jordi Pujol. No és amb els xiulets al Rei, però estigui tranquil en això, estigui tranquil, perquè vostè està molt inquiet, i algú altre està molt inquiet, i algú potser ho està sincerament i d'altres estan interessadament inquiets sobre això dels xiulets al Rei. Els qui haurien i podrien estar inquiets, fins i tot per raons personals, no ho estan gens, gens, i això, a mi, em dona una immensa tranquil·litat. M'interessa més que estiguin tranquils aquests senyors que vostè, senyor Vidal-Quadras; aquestes altres persones m'interessa més que ho estiguin que no pas vostè, i aquests ho estan.

Home, el que passa, per exemple..., en canvi sí que estic absolutament identificat que, el dia de l'Estadi, l'Estadi estigués ple de banderes catalanes. Vaig sentir una gran satisfacció; és a dir quan vaig sortir a la llotja i vaig veure la perspectiva que oferiria l'Estadi ple de banderes catalanes vaig dir: «home, està bé això» (*rialles*), i això ho hauríem de mirar de repetir quan hi hagin els Jocs Olímpics. I això no atempta contra ningú: és una bandera constitucional. El que passa és que —a tots ens passa i a mi també, i aquí hi ha, aleshores, i no m'hi faci entrar—..., doncs, de dir: «miri, amb això, no hi estic d'acord»; hi ha coses que evidentment no hi estic d'acord, d'algunes que vostè ha enumerat, i és que a tots se'ns escapen coses. Ara, a mi em sembla que és una mica abusiu no fer l'esforç —fàcil de fer— de distingir allò que manifestament a algú se li escapa —que a vostès, al PP, se'ls escapen una pila de coses també, i jo no diré pas que sigui per voluntat de vostès que s'escapen aquestes coses; se'ls escapen coses—, però em sembla que és una mica abusiu no fer el mínim d'esforç, tant fàcil de fer, per altra banda, i distingir: «home, això, mira, això se'ls ha escapat», pel que sigui, a vegades fins i tot, doncs, d'una manera absolutament absurda i sense cap mena d'intencionalitat, fins i tot per part de ningú, només per part dels que ho fan.

Per exemple, jo no puc atribuir als socialistes una cosa que se'ls va escapar el dia de l'Estadi, no?, i és que una policia suposadament —perquè si no fos així encara seria molt pitjor, i serien molt més responsables— dirigida i comandada per un governador netament socialista de Barcelona, abans que hi hagués un sol xiulet, es va dedicar a estripar banderes catalanes; i als socialistes jo no els puc dir: «vostès estripen banderes catalanes», seria una cosa absolutament abusiva, i seria absolutament abusiu que els hi volgués dir: «vostès quins són?», «vostès quins són?», «els que han defensat aquest aspecte concret de Catalunya o són els senyors que van fer estripar banderes catalanes?», perquè no en van fer estripar. El grup, el que sigui —potser socialista, evidentment— va fer o va permetre que s'estriassin banderes catalanes, però això no els posa a ells

en cap mena, diguem-ne, de posició negativa. Això queda clar.

Per tant, jo mateix també... No, dic això de les banderes catalanes perquè distingim ben clar en el tema de l'Estadi el que van ser els xiulets, el que va ser l'estripada de banderes catalanes feta per la policia manada pel Governador Civil de Barcelona —que és socialista, i notòriament, i, a més, poc partidari, pel que es veu, que es reuneixi la Junta de Seguretat (*rialles*), amb la qual cosa de passada contesto a algú d'allà dalt—, i en canvi el que pensí el partit socialista; no hi té res a veure. Ara, en moltes altres coses..., i les banderes, molt positiu això de les banderes, que quedi clar. I aquella negra que havia guanyat no sé quina cursa, els quatre-cents metres lllisos, doncs, corrent per l'Estadi amb una bandera catalana, em va omplir de satisfacció, de goig i d'alegria, sincerament.

Bé, per tant, en Jordi Pujol és totes aquestes coses, no algunes de les que vostè ha dit, però moltes de les que vostè ha dit aparentment contradictòries i alguna potser realment contradictòria, però no més contradictòria del que és la realitat no ja d'un poble, sinó la realitat personal de cadascú de nosaltres, que tots n'estem plens, de contradiccions, la qual cosa no vol dir que no siguem una unitat, en darrer terme, cadascú de nosaltres, o un poble, una collectivitat.

Bé, home, parlar de Catalunya..., parlar de Catalunya..., jo crec que sí que n'hem de parlar, vostè també ho diu. El que jo sempre dic és que no hem de parlar només de Catalunya; això queda clar. Jo recordo el dia que vaig tornar del meu viatge a Nord-amèrica i em van cridar per anar a fer un interviu a la televisió —com se diu aquell?— amb en Campo, Manuel Campo, que, dit sigui de passada, és un gran periodista; i jo li vaig dir: «escolti, a mi m'agradaria parlar de política internacional; sempre em pregunteu el mateix, que si l'Estatut, que si l'autodeterminació de Catalunya; a veure si podem parlar de política internacional»; en fi, en aquells moments, per una sèrie de circumstàncies —no solament d'aquell viatge, sinó altres coses—..., vostès saben —segurament els que em coneixen més— que jo sóc un apassionat de la política internacional precisament, i, si em permeten —amb una certa immodèstia—, diré que un cert coneixedor. Però no hi va haver manera, però no hi va haver manera; passa això. Hem de fer un esforç constant perquè no ens redueixin... vam tornar a parlar de Catalunya, de l'Estatut i de l'autodeterminació..., malgrat ser un gran periodista en Campo.

No hem de parlar només de Catalunya, ni moltes vegades no hem de parlar principalment de Catalunya, perquè Catalunya surt com a resultat de moltes altres coses que parlem i a les quals, al final, afegim Catalunya. Per exemple, quan ell deia: «Europa, Espanya, la Mediterrània», si definim bé aquests tres valors, aleshores al final, al final de la reflexió, hi podem posar Catalunya amb una especial força. Per tant, no només de Catalunya, però, de Catalunya, n'hem de parlar. I escolti: del seu país en parla tothom, tothom; els únics, l'única gent al món, l'única que, quan jo els dic: «escolti, què és el seu país», m'ha dit: «el meu país?», que n'ha quedat sorprès, estupefacte que jo li preguntés sobre el seu país, aquesta gent són els japonesos. Aquests van segurs, clars, saben el que són, no s'interroguen, però tots els altres..., vostè, que és un intel·lectual, probablement ha seguit el debat intel·lectual francès, d'aquesta entitat que és França, no?, tremenda entitat, un país importantíssim, importantíssim; doncs, vostè, segurament, ha seguit el debat francès

dels últims quatre o cinc anys, debat entorn de commemoracions, la monarquia —fixin-se els francesos celebrant el mil·lenari de la monarquia—, i tot el que van fer entorn d'aquest mil·lenari de la monarquia, perquè el que volien, celebrant el mil·lenari de la monarquia, era fer una reflexió sobre els orígens de França. França, que és un país que dona la sensació que no necessita res, que li sobra tot, també s'interroga, no? I després, amb motiu de la revolució, quina revolució volem?, la revolució històrica tal com va anar, confusa, per altra banda, com tots els grans fets històrics?; la revolució que es va celebrar en el primer centenari i que és aquella que Clemenceau, parlant en el Parlament francès, va dir: «La revolució és un vot, és tot», va dir tot, des de Robespierre, des del Terror, des d'etcètera, fins després Napoleó, o bé la revolució que ara han retrobat els francesos, els quals els successors, els descendents de Robespierre no han estat convidats a les festes, no en volen saber res ni dels successors de Robespierre, ni dels successors de Sanson —Sanson era el botxí—, ni d'un altre, que aquest ja no l'entenc, entre altres coses perquè s'assembla molt al Conseller d'Economia, que era el Danton; tampoc han convidat els successors de Danton. (*Fortes rialles.*)

Bé, però és que no és que s'interroguin sobre la monarquia, i no és que s'interroguin sobre la revolució; s'interroguen sobre França, i sobre França avui, i per exemple avui, si vostè llegeix la premsa francesa, els articles d'opinió, no d'opinió, els articles de tipus intel·lectual, és clar, què és França a Europa avui?, quin paper hi juga?, com repercuteix tot el tema alemany, per exemple, no? França s'interroga. I Alemanya? Alemanya, què els sembla Alemanya? Pensa sobre el que és Alemanya, el que ha de ser Alemanya, on ha d'anar Alemanya o no hi pensa en aquests moments?; els seus intel·lectuals, què pensen? El senyor Helmut Schmidt fa quatre dies, concretament el dia 6 de setembre, a Hamburg, quan ell es dirigeix a Hamburg, a la Fundació Körber, els diu això, els diu: «escolteu, nosaltres, alemanys, hem de saber on volem anar en aquests moments, el que volem fer, com volem encaixar», allò que dèiem ahir respecte a Catalunya, «com ens posicionem en el món i a Europa, i a Espanya».

Espanya ha fet una gran reflexió, a més, mai vista. Vostè ha dit una cosa que em sembla que té raó: que potser aquestes coses s'han de fer sense dir que s'han de fer. Però s'ha fet, i uns canvis que són, en part, podrien atribuir-se, en part, a una tàctica política, però que crec que és molt més que això. Aquella Espanya que es definia internacionalment com a amiga bàsicament d'Hispanoamèrica i filla de *la hispanidad* i, en tot cas, això sí, fidel a la «tradicional amistad con los países árabes»; aquella Espanya que, de fet, estava reforçada també pels plantejaments neutralistes i tercermundistes de bona part de l'esquerra, en aquella època, l'oposició espanyola; d'aquella Espanya a l'Espanya d'avui no solament hi ha un canvi estrictament polític, militar, econòmic, hi ha un canvi de mentalitat i un canvi fet a través del pensament i a través de la reflexió, potser molt discreta i potser ningú va dir: «a veure si pensem entre tots», com jo imprudentment vaig dir, però, de fet, aquesta reflexió —que també ho van dir, sigui dit de passada, i si ho vol li ho demostraré—, però, de fet, això hi és i els honora, i honora Espanya, tot plegat, que aquesta reflexió s'hagi fet, com ens honora a nosaltres —i si em permeten la immodèstia, no ho sé, el senyor Diputat això no sé si ho ha dit, allò, diguem-ne, en broma o seriosament—, m'honora a mi, que jo com a President digui: «es-

colti'm», i més, com diu vostè, al cap de deu anys, ofereixo blanc a moltes crítiques —ja me les faran si ho volen—: «escolteu, hem caminat tant aquests deu anys», perquè de fet és això el que dic, «que ara nosaltres hem de tornar a veure exactament on som».

I Portugal... En fi, seguiria amb molts països, i tots, un darrere l'altre, els d'Europa —dic Portugal, perquè aquests dies ja veuen que està de moda, almenys en el meu calendari, però, en fi, sobre Portugal m'estendria massa, perquè és un país, en aquest sentit, que conec massa bé, i perdonin la immodèstia altra vegada.

Bé, doncs, això és el que jo contesto a algunes de les coses que vostè m'ha plantejat. Ara, després diuen: «Ah!, vostès on van?», «el balanç». Escolti'm una cosa: amb això del balanç, que he vist que alguns grups parlamentaris volen parlar bàsicament del balanç... Home, hi ha diversos resultats que són bastant indiscutibles: hi ha uns resultats econòmics; hi ha uns resultats des del punt de vista del que en podríem dir l'equipament del país; hi ha uns resultats que són indirectes, però molt importants, que és l'opinió que els altres tenen de nosaltres, que es manifesta a vegades amb les inversions, però a vegades també amb moltes altres coses, sobretot la gent que ens coneix directament i no a través de tercers.

Totes aquestes coses són un balanç que són, diguem-ne, unes dades absolutament inatacables. Que vostè em digui: «Els nostres rius encara no estan prou nets», té raó; «nosaltres encara hem d'acabar de construir aquesta presó i ja n'hem de menester una altra», té raó; «nosaltres hauríem d'aconseguir, doncs, que el nostre turisme fos de més qualitat», té raó; «nosaltres tenim una Recerca + Desenvolupament insuficients», té raó; i té raó, i té raó, i té raó, i té raó amb tot el que em dirà. Vostè, en realitat, una mica ha fet el mateix que han fet abans els il·lustres representants que l'han precedit, els il·lustres diputats que m'han dit: «hi ha el problema de la llet...»

Mirin, jo els vull dir una cosa: això és el més fàcil que hi ha; això, senyor Vidal-Quadras, no requereix la seva brillantor per fer això, perquè això d'anar espigolant: «això, allò va malament», o bé: «això no és perfecte», «això tampoc no és perfecte», «això no és...», això, senyor Vidal-Quadras, és a l'abast de qualsevol; això és el més fàcil que hi ha. I, segons com, pot fer molt bon efecte, pot fer molt impacte: «és veritat, això, i això, i això, i això...», però en realitat això no forma part, diguem-ne, d'aquest món de realitats en les quals la política viu, de la política positiva, em refereixo; de la política de la gent que vol fer coses, i que en fa, i nosaltres n'hem fet moltes, i ara no m'allargaré, doncs, tornant-les a explicar. N'hem fet moltes.

Per tant, nosaltres..., vostè ha fet aquest discurs, que a més jo li agraeixo també, a més, per una altra cosa: perquè és un discurs que..., els seus discursos sempre, diguem-ne, representen un fet de novetat, un fet de fantasia. I ho dic en un sentit molt positiu, això de la fantasia; en un sentit molt positiu fins a un cert punt, perquè resulta que, per fer política, la fantasia ha de ser limitada, sap?, sobretot per fer política de govern —per fer política d'oposició se'n pot tenir molta, però per fer política de govern hi ha una certa limitació amb vista a la fantasia. Però, evidentment, són discursos refrigerants, fins i tot per a mi, que sóc el destinatari —no sempre, malgrat les formes amables del seu discurs—, doncs, sóc el seu destinatari; doncs fins i tot per a mi són refrigerants.

Però, de tota manera, compregui que jo: primera, no puc entrar en el seu mateix terreny, perquè vostè em guanyaria. Vostè és d'una brillantor —ja li ho he dit— que si algun problema té és que pot ser excessiva i li pot fer molt de mal algun dia —però per excessiva, no pas per defecte; per excés, no pas per defecte— i, per tant, perdria perquè aquest no és el meu terreny. El meu terreny és el de fer tot el que es pugui fer i estar disposat a assumir totes les responsabilitats del que he dit abans de l'ètica i de la responsabilitat i a parar la cara sempre que calgui cada vegada que una cosa no surti bé, i que, evidentment, ningú es recordi de nosaltres cada vegada que una cosa..., perdó, parar la cara cada vegada que surti malament, s'entén clar, i, evidentment, a no esperar que ningú et doni les gràcies ni se'n recordi cada vegada que una cosa surti bé; esperar, doncs, que ens parlin, no ho sé, doncs, del Pla de residus i que, evidentment, tothom s'oblidi de la campanya Foc Verd, per exemple. Aquesta és la meva feina, aquesta és la que continuarem fent.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Molt Honorable... (*L'I. Sr. Colomines demana per parlar.*) Perdó, el senyor Colomines per què ha demanat la paraula?

El Sr. COLOMINES: Senyor President, per al·lusions i basant-me en...

El Sr. PRESIDENT: Com a President de la Comissió de Cultura.

El Sr. COLOMINES: Sí, i basant-me en l'article 65 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat al·ludit. Té la paraula; tres minuts com a màxim.

El Sr. COLOMINES: Molt bé. No, serà molt més breu.

L'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras s'ha permès en el curs de la seva intervenció posar en boca meva unes manifestacions que jo no he pronunciat mai ni com a afirmació ni com a conclusió política. Demano, ara que ell ha de tomar —si ho vol— al podi, que expliqui d'on ha tret o on ha sentit —en boca meva, naturalment— aquestes paraules i que no em digui que ho ha llegit en una carta al director que un senyor va enviar a l'ABC perquè..., sense cap fonament i que jo no vaig ni contestar perquè em sembla que no seria ni lícit ni rigorós ni correcte fer una afirmació d'aquesta mena en el Parlament, en una institució catalana, que queda més degradat que no pas aquest simple Diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomines. Per fer la rèplica té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Colomines, jo vaig llegir aquestes declaracions a la premsa; amb molt de gust li enviaré el retall. Si vostè em diu que no les va pronunciar, jo aquí mateix el crec a vostè i com que el crec a vostè, en dir vostè que no les ha dit per a mi és que no les ha dit. En primer lloc, li vull manifestar la meva alegria per aquesta —que, per a mi, és una bona notícia—..., demanar-li les meves excuses i presentar-li, públicament, amb molt de gust, la meva rectificació.

I dit això, senyor President de la Generalitat, vostè diu que hi ha brillantors excessives; això és fruit de la seva generositat, no dels meus mèrits, pràcticament inexistents. Però, en qualsevol cas —però, en qualsevol cas—, vostè ha fet un..., en contra-

posició del discurs brillant, del foc d'artifici, amb el qual fa coses. Vostè per aquest país ha fet moltes coses, que, més enllà de la diferència política, han merescut de moltes persones, entre elles jo —jo sóc un admirador seu (*remor de veus*)—, el respecte i l'admiració de moltes persones, entre elles jo; vostè ha estat a la presó per aquest país, vostè ha defensat les seves conviccions sense que li tremolin les cames per aquest país... Oh, és clar, jo segueixo el seu exemple, a mi tampoc em tremolen!

Aleshores, senyor President, quan vostè fa aquesta contraposició del foc d'artifici, de la brillantor..., fer coses, jo no li vull explicar aquí ara les coses que jo he fet per aquest país també modestament; n'he fet unes quantes, eh? Fa vint-i-bastants anys, bastants, bastants; he treballat molt pel meu país dintre del meu àmbit. Només li explicaré una cosa, una sola —i perdoni'm, perdoni'm que faci referència a una anècdota personal però, és clar, és que vostè fa aquesta contraposició, que em sembla que no ha estat justa. A la Universitat Autònoma de Barcelona quan es va crear el campus de Bellaterra era tot envoltat de fang; molt bé. La taula on jo treballava la vaig pujar quatre pisos amb un altre professor ajudant, jo llavors en tenia vint-i-cinc i quan jo en tenia vint-i-cinc tenia quasi tanta salut com té vostè ara i vaig pujar quatre pisos aquella taula amb un altre company meu ajudant. Va ser una experiència inoblidable. I així li podria explicar la meua vida, però no ho faré entre altres raons perquè no el vull deprimir. (*Remor de veus.*)

Senyor President, per la bandera catalana vostè no té ni més respecte ni quan la mira té més emoció que jo; el podem tenir igual, potser de diferent manera, però no en té més, li asseguro que no en té més. I en cap moment he dit que la votació de l'autodeterminació fos perillosa, és clar que no ho era, de perillosa, què n'ha de ser, de perillosa! Per això està vostè aquí assegut, perquè no ho sigui, de perillosa. El que va ser..., jo he dit: «és absurda», senyor President; he dit: «absurda». Per tant, li prego que tingui en compte aquesta precisió: de perillosa, res! D'això, ja se n'encarrega vostè. I no li dic «per molts anys», perquè electoralment no em convé. (*Rialles.*)

Senyor President, si em permet, a part de les tres preguntes bàsiques a les quals vostè abans ha fet referència, en el discurs d'ahir —jo m'hi he referit en la meua intervenció prèvia—, vostè ha portat de Queralbs una inquietud renovada pel rearmament moral del país. I jo sospito, senyor President, que els seus fonaments morals íntims —i ara no parlo de política, eh?, sinó d'aquelles regions de l'interior de cadascú on s'hostatgen conviccions últimes—, sospito que les seves referències ètiques fonamentals —sospito, potser és presumpció per la meua part— són similars a les meves. I li prego que em permeti —ja veu que una altra vegada procuro donar satisfacció a les seves demandes, abans la reflexió, ara el rearmament moral— manifestar alguns dubtes, incerteses, que se'm plantegen precisament en l'ordre moral. Vostè ho va dir ahir molt clarament: «No pretenc que la gent em tingui per savi, però sí que pretenc que em tingui per honrat i no per demagog; vull que la gent em tingui per un polític que procura no enganyar. La primera cosa que un polític ha de tenir, entre tots nosaltres, és credibilitat i per això ha de dir la veritat, fins i tot quan no li demanen». Això és claríssim. Són paraules nobles; jo les subscriu, senyor President. I l'honoren —li torno dir—, l'honoren. Ara bé, l'aplicació pràctica d'intencions tan lloables pot ensopegar en ocasions amb dificultats que no són trivials i li posaré un exemple. Una altra cosa

que vostè ha dit recentment; vostè, senyor President, ha dit, recentment, el següent: «*Fue un planteamiento técnico que se hizo desde la convicción, que seguimos teniendo, de que ni los vertederos ni las incineradoras comportan ningún riesgo ni representan ninguna molestia*». Això no és veritat, senyor President; simplement, no és cert. Tècnicament, científicament, objectivament no és cert, i jo sé del que li parlo, i ja ho sap vostè que en això sé del que li parlo. Vostè li pot preguntar al seu Conseller d'Indústria, al seu Conseller de Sanitat, al seu Conseller de Política Territorial, tots ells són persones que tenen la formació i els coneixements adequats. Aquesta afirmació seva, senyor President, no s'ajusta a la veritat. No és veritat, senyor President, que «*ni los vertederos ni las incineradoras comporten ningún riesgo ni representen ninguna molestia*»; no ho és, no és veritat.

Imagini vostè un cas molt sofisticat, molt més que un abocador, una central nuclear, per exemple, una central nuclear que funcioni a la perfecció, d'acord amb les tècniques més avançades, que estigui subjecta a un control de qualitat exhaustiu. Aquesta central nuclear ideal sempre contamina una mica, una mica, poquíssim, però contamina. Emet quantitats molt petites de radionúclids. El que passa és que la normativa vigent marca uns límits d'emissió per sota dels quals la societat considera el risc acceptable, després, naturalment, d'una rigorosa anàlisi, risc-benefici, de caire global. El risc existeix, però la societat el considera acceptable a canvi dels beneficis que l'energia elèctrica de la central li proporciona. I el mateix esquema es pot aplicar a una tèrmica, a una planta petroquímica, a un abocador i a una incineradora; un abocador sempre representa alguna molèstia, sempre significa algun risc. Ara bé, si les coses es fan correctament, el risc assumit és molt petit, les molèsties tolerables i la societat les accepta. Vostè té raó, en canvi, quan diu que és un problema de percepció. Els habitants de Rubió, Castellbisbal, Forès han tingut la percepció que les molèsties i el risc no eren acceptables. Per això vostè i el seu Govern s'han vist obligats a retirar el Pla director de residus industrials, i per això ara, entre tots, intentarem treure el país d'aquest carreró sense sortida —que no ha estat l'oposició que l'ha ficat en aquest carreró sense sortida. Intentarem corregir aquest error de vostès; error «garrafal», senyor President. I tan «garrafal» que, fins i tot, podia haver posat —no va passar res perquè...— podia haver posat en perill la vida de vostè —preciosa per al país— i la vida del seu pilot d'helicòpter —preciosa per a ell mateix. (*Remor de veus.*)

I li donaré una diferència i una definició. Li donaré una definició del que és un error «garrafal» i potser li pugui servir en el futur —no sé si les coses que dic jo li poden servir d'alguna cosa, suposo que no, però, en fi, per si de cas. Miri, un error «garrafal» és un error corrent, ordinari quan el qui el comet té la majoria absoluta. Per tant, quan vostè fa afirmacions categòriques, com les que he llegit —i les seves paraules sempre tenen un pes específic i especial—, vostè era conscient que no s'ajustava exactament a la veritat? O bé les seves paraules naixien d'una certa precipitació o d'una certa ignorància? Vostè es pot permetre determinades ignoràncies? O és que la veritat política és diferent de la veritat? La veritat, ja sap de quina veritat li parlo, la veritat que ens farà lliures. Se'n recorda, senyor Trias, que durant el debat de la Llei d'Ordenació Sanitària jo li vaig fer unes reflexions evangèliques —potser no tan patriòtiques

com les de «mossèn Redacció»—, que vostè va suportar amb evangèlica paciència? Una altra vegada ens trobem amb Ponç Pilat. Què és la veritat? Perquè, és clar, senyor President, no es pot jugar amb les grans paraules.

Quan vostè diu que necessitem un rearmament moral jo m'ho prenc seriosament, senyor President. O és que vostè pot dir coses així de manera retòrica sense pensar-les? Jo crec que no; jo penso que quan vostè fa determinades manifestacions, més enllà del detall i de la peripècia diària, quan vostè, per així dir-ho, s'enlaira milions de ciutadans s'ho prenen seriosament; jo m'ho prenc seriosament; jo, a vostè, me'l prenc molt seriosament. I li diré una cosa i tingui-la present, si és tan amable, per al futur: difícilment trobarà vostè en aquesta Cambra, fins i tot dintre del seu propi Grup parlamentari, algú que se'l prengui a vostè més seriosament que jo; igual, potser sí; més seriosament que jo, ho dubto.

Aclareixi'm, senyor President, com es concilia dir una cosa que no és certa i dir-la des de la seva altíssima responsabilitat, com es concilia amb la voluntat que jo considero sincera de rearmament moral del país. M'agradaria sentir dels seus llavis una resposta convincent, per moltes raons, algunes de les quals no són per exposar aquí, però estic segur que no escaparan a la seva penetració. Però és que li puc posar més exemples de les meves dificultats per assimilar els seus plantejaments ètics: vostè ha dit una altra cosa, recentment. Ha dit: «*La teoría del profesor norteamericano Fukuyama, que hubiese terminado la historia, es decir, que a partir de ahora ya no habría conflictos*». Això no és exacte, senyor President. Torna vostè a prescindir del respecte a la veritat: el Francis Fukuyama mai ha escrit que a partir d'ara no hi hauria més conflictes; ha escrit exactament el contrari, que durant molts anys, potser segles, malgrat la desaparició de la confrontació est-oest, els fonamentalismes religiosos i els nacionalismes seran font de molts conflictes, alguns d'ells, probablement, d'un abast considerable. I aquests dies n'estem vivint un que no sabem fins a quin grau de desastre global ens pot portar. Però és que a vostè no li agrada que en el treball de ciència política més famós del món en aquest moment —no dic el millor, sinó el més famós— es parli del nacionalisme com un obstacle per entrar a la posthistòria i es presenti els nacionalismes com un fenomen, que, si bé pot causar enormes pertorbacions de tot ordre —i, això, ho estem experimentant contínuament—, es tracta d'un fenomen marginal —segons el Fukuyama— en el món de les idees. Això és el que diu. I, per comprovar-ho, és suficient llegir-ho, és suficient llegir aquest *best seller* de filosofia política de l'any passat.

I el Fukuyama tindrà raó o no en tindrà, això és discutible —les ciències socials no són ciències exactes: per això són més entretingudes—, però, com que a vostè no li agrada, fa una presentació al gran públic —que, òbviament, ni ha llegit *La fi de la història* ni té per què— al seu gust i a la seva mida. Quina variant moral s'aplica quan es diuen coses així? M'agradaria molt que vostè m'ho expliqués, i que la seva explicació fos sòlida.

I, continuant amb la moral, senyor President —i acabo, senyor President del Parlament—, jo voldria fer-li una pregunta molt simple. Vostè ens ha dit: «Necessitem un rearmament moral». I jo hi estic d'acord. Però quina és l'escala de valors en la qual ens hem de basar? Em podria donar, senyor President, una orientació? És la protecció dels joves contra la droga una obligació irrenunciable, a Barcelona i a Madrid? És la lliure elecció

d'escola i de metge un dret irrenunciable d'un ciutadà, a Barcelona i a Madrid? És l'articulació d'un sistema educatiu que formi els nens i els adolescents en el respecte i en el coneixement de les normes ètiques que han configurat la civilització occidental —que és la nostra— una necessitat ineludible per a una societat que desitja mantenir-se allunyada de la barbàrie, a Barcelona i a Madrid? És lícit, moralment lícit..., políticament potser sí —tantes coses són possibles, en política!—, i, jurídicament, els jutges ja diran el que hagin de dir, però és moralment lícit fer negocis i tràfic d'influències des d'un despatx oficial, sense tenir càrrec oficial, emparant-se en el parentiu pròxim amb un membre del Govern central? (*Remor de veus.*)

Jo crec saber el que vostè pensa de tot això. Crec conèixer la resposta que vostè em donaria, si pogués parlar clar. Com ho deia, vostè, ahir? «Dir la veritat encara que no me la demanin». I si jo la hi demanés, senyor President? I si jo la hi demanés aquí i ara? Però no ho faré, no la hi demanaré, perquè, com diu vostè —una vegada la seva escola—, ara no toca.

Doncs bé, senyor President, si vostè pensa tot això, si vostè pensa de tot això el que jo crec que pensa, per què no li envia un missatge urgent de rearmament moral al cap de la seva delegació comercial al Congrés dels Diputats, explicant-li que tots aquests valors bàsics no es poden canviar per un «serrell», més llarg o més curt, per una transferència, més ràpida o més lenta, per una competència més ampla o més estreta? O és que els nens de Cadis, de Castelló i d'Albacete no mereixen la nostra solidaritat? És que, una vegada salvats els nostres nens i els nostres adolescents d'un sistema educatiu buit de continguts ètics i escassament potenciador de la qualitat i l'excel·lència, ens desentenem de la resta? És això moralment acceptable? Què significa per a vostè, senyor President, com ens deia ahir, «ser necessari»? Quin preu moral cal pagar per ser «necessari»?

Cregui'm, senyor President, que tots aquests dubtes i incerteses que li plantejo no són per molestar-lo. Al contrari: torni a veure'ls com un homenatge al seu valor en cridar-nos a tots a un rearmament moral, a un enfortiment ètic. I, com que vostè ha fet aquesta crida a tots els catalans, jo, senyor President, en tant que català, em poso a la seva disposició. Més enllà de diferències i de discrepàncies polítiques, que entre vostè i jo hem de reconèixer que no són del tot ignorables. Em poso a la seva disposició, des de les meves modestes possibilitats, per contribuir humilment a aquest rearmament moral que vostè tan enèrgicament demana. Em poso a la seva disposició, i a la disposició dels seus socis de coalició, perquè, senyor President, ja posats a la vessant pràctica, tornar a enfilar el camí recte en el terreny moral moltes vegades no és més que qüestió d'escollir o de retrobar, des de la pròpia ubicació, sense pressa, però sense pausa, bones companyies.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, com deia abans, no voldria haver de fer el repicó, oi?, però... m'hi arrosseguen, i, a més, hi ha un parell de coses que sí que vull precisar.

Bé, en primer lloc, és clar, avui, vostè, de tota manera, s'ha dedicat bàsicament a parlar d'abocats: suposo que aquesta tarda tindrem l'oportunitat de parlar-ne..., en fi, no així, diguem-ne, de passada, com ara forçosament hauríem de fer, no?

Segona cosa: jo li he de dir —i no sé quin grau de gravetat té des del punt de vista moral, això—, que, efectivament, jo no he llegit directament Fukuyama i que, per tant, potser no en tinc una visió prou precisa, del que diu Fukuyama. El que sí que passa —no dic que ho digui Fukuyama— és que hi havia una mica la impressió —aquesta impressió existia en determinats sectors— que, un cop superada la tensió est-oest, per entendre'ns —i la tensió ideològica est-oest, oi?—, doncs, entràriem en una etapa de placidesa. No ho diu Fukuyama? Doncs, molt bé: no ho diu Fukuyama. Però sí que era una impressió molt generalitzada, que existia, i que jo no compartia. Perquè si hagués continuat la cita hauria vist que deia que jo, això, no ho compartia. I, en part, pels mateixos motius: no pel nacionalisme —depèn de quin nacionalisme, no?, depèn de quin nacionalisme—, però sí, doncs, pels excessos —nacionalistes i d'altra mena.

Ara... Això dels abocats, ja ho farem després; jo només li volia dir una cosa, per això, respecte als abocats... I abans, encara, una precisió: vostè no podrà dir que jo he citat mai la paraula «rearmament moral». Miri, si vostè... (*remor de veus*). Oh, no, no, és que jo no l'he citada, la paraula «rearmament moral»: he parlat d'«enfortiment moral», he parlat de «reforçament moral»... (*remor de veus*). No, escolti, m'interessa que quedi clar, perquè... vostè potser no, però algú, algun dia, em voldrà buscar altres connotacions amb la paraula «rearmament moral». Jo no he citat mai la paraula «rearmament». I, posats a ser exactes i precisos, que és el que vostè em reclama, jo li demano que no la citi mai més, en boca meua, la paraula «rearmament moral».

I, quant a això altre, li vull dir només una cosa... Home, miri: quant fan dos i dos? (*Rialles.*) Ah, veu? Depèn —depèn, depèn (*riallés*). Dos i dos fan quatre. Molt bé. Però hi ha gent, sobretot molt sàvia, gent de la seva corda, que diria: «Dos i dos fan tres coma noranta-nou noranta-nou noranta-nou noranta-nou noranta-nou». Oi que sí? Exactament. És clar, el meu llenguatge és el de dos i dos fan quatre, no el de dos i dos fan tres noranta-nou noranta-nou noranta-nou..., fins a l'infinit. I, aleshores, aquí, jo, nosaltres sortíem de la convicció —fixi's que dic «de la convicció»: podem estar equivocats— que, en la línia del dos i dos fan quatre —no tres noranta-nou noranta-nou noranta-nou—, doncs, aquests perills no existeixen.

Vostè, que en sap, sap que és veritat que hi ha contaminació al costat de qualsevol central nuclear. Però sap que la contaminació que hi ha és l'equivalent —i ara parlo una mica de memòria: perdoni'm, jo no en sóc, de físic, però no em dec equivocar gaire, em sembla—, més o menys deu ser l'1% de la radiació que rep en no sé quantes hores un ciutadà que miri la televisió. Aquesta... Vostè ha dit: «Una central nuclear...» En fi..., una bona central nuclear fa això que diu vostè —és de la línia del tres noranta-nou noranta-nou noranta-nou, vostè, eh?—, fa això, contamina un 1% de la contaminació que rep una persona —qualsevol de nosaltres— que miri durant tres o quatre hores —no gaires, molt poques— un aparell de televisió. I, és clar, els que tenim necessitat de parlar del dos i dos fan quatre, i no d'altres..., diguem-ne primfilaments, aleshores, nosaltres diem: «Escolti, això no és perillós».

Hi ha coses... Vostè ho ha dit molt bé, vull dir, la societat diu: «Escolti..., hi ha coses més perilloses que tot això...». Miri, els automòbils, oi? I els acceptem, oi? Per la pollució, molt més

peril·losos, no cal dir-ho. Moltes de les coses que mengem i bevem són més peril·loses, molt més peril·loses, moltes de les coses que mengem i bevem —i que ho mengem amb gust, i ho bevem amb gust, i de vegades amb excés—, doncs, són coses molt més contaminants que, evidentment, una central nuclear, en aquest cas —però avui no en parlarem, de les centrals nuclears—, que, doncs, això que dèiem abans, d'una incineradora.

Però ara no en parlem; ja en parlarem després. Simplement voldria precisar: vostès em poden dirigir el llenguatge que vulguin, sempre —aquesta tarda, demà, demà passat..., sempre—, i jo els contestaré amb l'únic llenguatge que sé, que és el dos i dos fan quatre, no tres noranta-nou noranta-nou noranta-nou.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Molt Honorable President.

Fins a tres quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de tres del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i pel lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, permetin-me que faci una digressió que jo no tenia preparada en el treball amb el Grup parlamentari de cara a aquest debat, però que considero ineludible després del debat que hi ha hagut avui, abans de dinar, entre el President del Grup parlamentari Popular i el President de la Generalitat de Catalunya.

Fa deu anys que jo sóc parlamentari en aquesta Cambra. He vist onze debats de política general i només puc comunicar una sensació de vergonya, que em motiva en aquesta digressió prèvia de defensa al Parlament, per l'argumentació que ha fet servir el President de la Generalitat aquest migdia. I ho dic en defensa de totes les diputades i tots els diputats, fins i tot de Jordi Pujol i Soley, diputat al Parlament de Catalunya.

El President ha arribat a contraposar el que ell fa, que són les obres, amb les paraules brillants, buides de contingut, de qui discuteix amb ell. Veurem, i s'ha vist en el curs del debat i d'altres debats, qui i quan utilitza paraules i qui i quan utilitza fets. Però no és admissible aquesta desqualificació a priori que, duta al seu darrer terme, invalidaria la dialèctica parlamentària. L'oposició és una tasca democràtica; els arguments, els fets, les polítiques proposades es rebaten amb arguments, amb fets, amb polítiques contraposades. Desqualificar l'oposició, no atendre les seves raons per minoritàries que siguin, per minoritari que sigui també el grup de l'oposició, segons John Stuart Mill, és situar-se en l'autoritarisme.

Jo venia a aquest debat amb l'esperança que faríem una discussió sobre l'orientació política general del Consell Executiu, que la faríem deu anys després d'haver encetat aquest Parlament; doncs, amb una perspectiva històrica, i que la faríem a

partir d'un discurs d'orientació de la política general del Govern que havia de fer, que hauria d'haver fet el President de la Generalitat. Una expectativa que venia reforçada perquè se'ns havien anunciat elements de futur; es convidava fins i tot a la reflexió, ja fos per problemes o dificultats que hi ha en el país, problemes o dificultats que tingui el Govern, problemes o dificultats que pogués tenir el mateix President de la Generalitat.

La meua decepció és doble. No hi ha hagut reflexió de futur, no s'han repassat els problemes del país. La reflexió que ens ofereix el President de la Generalitat —convido les diputades i els diputats a fer allò tan avorrit, que és rellegir-se el discurs— és —ara resulta que ha anat a la mateixa pràctica que va el Grup parlamentari de la majoria en el debat pressupostari— reproducció literal, per paràgrafs sencers, de discursos del President en altres debats de política general. Els convido sobretot a mirar-se l'orientació sobre la competitivitat i la identitat, el debat de l'any 1988, com un exemple literal. No només es repeteixen vells temes, s'aporten, per tant, molt poques novetats, fora de la conjuntura que, òbviament, va canviant, sinó que jo noto una peresa, fins i tot, en la qüestió nacional. Les mateixes amenaces, senyor Pujol: «compte que, si no, demanarem la reforma de l'Estatut»; el mateix voluntarisme i artificialitat per amagar els problemes també de l'Estatut; fins i tot, voluntarisme per crear artificialitats en el país. Mirin que diferent és llegir una dada tan important com el cens del 86 i la llengua; la pregunta del cens del 86 no és si vostè parla habitualment com a primera llengua el català —que seria, aleshores, sorprenent, per a qualsevol persona que es passegés per Catalunya, que donés la xifra que vostè ens va donar—, és si sap parlar el català.

Senyor President, l'ús social de la llengua no podem dir, en molts àmbits, que hem repassat a vegades en debats pressupostaris, com la cultura popular, com el cinema, etcètera, que hagi avançat; com la premsa escrita: quants diaris d'abast nacional, en deu anys, s'estan publicant ara, amb tiratges competitius amb altres en llengua castellana, en català? Com s'interpreta, senyor President, que cercles financers potents, alguns propers al que vostè representa, s'estiguin gastant milers de milions de pessetes per treure un diari en castellà. Ben legítim, però ho poso en el decurs de la seva reflexió. Possiblement la decepció de no trobar aquesta reflexió de fons no és res més que constatar que vostès no poden generar una nova reflexió política, que ja han anat on volien anar, malgrat que no ho diguin, que ja han arribat, en molts camps, en general, en l'orientació política, i es pot anar cap a altres objectius. Es pot anar cap a polítiques més beneficioses per al poble de Catalunya, i la tasca nostra és anar-ho demostrant, la noble i democràtica tasca de l'oposició.

Però la segona decepció és que tampoc hem parlat d'obra de govern, fins ara; no s'ha analitzat l'acció de govern, o s'apunta a tot, no s'apunta com a direcció, o un s'apropia de tot, Catalunya progressa, la societat, i tot, tot queda en mans d'un, o ens responsabilitzem de ben poc. Jo podria citar una llarguíssima llista d'absències, l'empobriment del teixit productiu; des d'això tan important fins a la problemàtica de l'ensenyament; des de la privatització constant i creixent, incontrolada del Pressupost de la Generalitat fins a l'increment de les despeses de burocràcia en qüestions ordinàries; des del bloqueig autonòmic fins a les mancances en l'habitatge; des del nyap del parc Busch com a política territorial fins a la dimissió, encara inexplicada políticament, del Secretari General de la Presidència del Con-

sell Executiu; no són solament, senyor Pujol, coses concretes; no li ho dic perquè en algunes d'elles em digui, com aquest migdia: «Té raó, té raó, té raó» —donar la raó així, és «donar de banda», com es diu vulgarment—, li ho dic perquè aquest conjunt de coses concretes, però línies d'actuació que ara intentarem també presentar, orientacions de política general, són el canemàs de fons d'una concepció de govern que, com deia abans, ha anat ja on volia anar, hi ha orientacions i línies a debatre, que poden anar a altres llocs on vostès no poden anar. Fugen del debat sobre la responsabilitat en l'acció de govern, i arriba al sarcasme, senyor President, de dir-nos: «de residus, ja en parlarem demà». Com és possible parlar a la vora de dues hores de debat de política general de l'any 90 i dir: «de residus, ja en parlarem demà»? Nosaltres volem relativitzar moltíssim l'anàlisi de la seva obra de govern. Vostè, Catalunya, té poques competències, no estirem més el braç que la màniga. En algunes qüestions podem analitzar com s'ha influït en allò que es pot influir, en allò que no es pot incidir directament governant, en d'altres, caldrà analitzar com s'ha governat, en allò que es pot governar. Li avanço que per a nosaltres el balanç general, no de l'obra de Convergència i Unió que s'entengui ara —per desgràcia imputable a tot Catalunya i, en primer lloc, a les seves forces parlamentàries representatives del poble de Catalunya— és que el nostre Govern és, per definició, «subaltern» —utilitzo un terme que utilitzava el President de la Generalitat en el seu discurs—: «És que ens volen fer anar a parar a la subalternitat?» És que som subalterns. No ho dic ja posant-ho en relació amb el conflicte del golf Pèrsic, on Catalunya no arribaria ni a una comarca, a escala mundial, em refereixo a parlar de política espanyola, i a les possibilitats reals de governar, entenent per «govern», sota aquella definició grega del «timonell», de les coses més clàssiques, del que pot tirar el rumb cap a un costat o cap a l'altre. Fixin-se si volem relativitzar les coses! Però precisament per fugir del tipus de debat com al que hem assistit fa poc, tocant molt de peus a terra sobre el que ens pertany, i ens pertany un bilió de pessetes, o sigui, molts cabals públics. Per tant, sobre això no podem fugir de passar el rastell i veure les responsabilitats, les alternatives i les contraposicions. Si ens demanessin, com fa uns anys, i caiguéssim en el defecte que hem dit abans de reiterar arguments; qui governa Catalunya; si intentéssim fer, com diu el poeta; retornar-los el nom de cada cosa, començaríem dient: «No tenim, possiblement, suficients competències autonòmiques per dir que governem Catalunya». I vaig al símil més extrem de la caricatura —i subratllo la «caricatura» perquè ningú em prengui al peu de la lletra—, encara avui, qui decideix com es posen aquelles peces de goma que en diem «conos» coordinant carrils a les autopistes, a l'entrada de les ciutats —especialment, a Barcelona, els diumenges— no depèn de la Generalitat de Catalunya. Perquè vegi algunes coses fins a aquest detall: podem dir que no estan sota el Govern de Catalunya.

I vostè, aleshores, amb una concepció que és pròpia d'una línia i una orientació, barreja, lògicament, ideologia, compromisos de partit i responsabilitats de govern, i així pot passar en el seu discurs de posicionaments a escala mundial, d'anàlisi econòmica de coses que escapen, de molt, de la seva competència —i no el critico ni el retrec, és un posicionament— a qüestions que silencia i que afecten l'autonomia, fins a anàlisis, al nostre entendre, molt conjunturals —ho veurem en el debat i, sobretot,

ho veurem amb el temps—, sobre possibles acords i pactes que no creiem que ni vostè mateix es pugui arribar a creure.

Permeti'm que sobre aquests posicionaments hi faci dues consideracions que escapen —i subratllo «que escapen»— a aquesta relativització de les competències directes de la Generalitat: el golf Pèrsic i la situació econòmica.

Senyor President, afegeixi-ho a la seva reflexió —afegeixi-ho a la seva reflexió—: la gent té por a la guerra, la gent vol pau, i tots, en aquesta Cambra, apostem per una política de pau, de pau per a tots els pobles de l'Orient Mitjà. De pau, en primer lloc, amb el que significa la retirada d'Iraq a Kuwait, de pau per als ostatsges de totes les nacionalitats. Una política en què només pot ser garantida la pau sota el guiatge d'un govern mundial en embrió, molt més embrionari encara que altres símls, com poden ser les Nacions Unides, i una política de claredat i d'informació sense hipocresies. I és molta hipocresia amagar el que hi ha de seguidisme i interessos econòmics, avui liderats per Estats Units, en parlar de temes com la indústria de l'armament, en silenciar temes com la indústria de l'armament. Jo recordo que fa tres anys, en aquesta tribuna, senyor President, vostè va fer una certa ironia, punyent i, com la sap fer vostè, brillant, de les meves paraules a l'entorn de KIO i les inversions que arribaven a Catalunya de KIO. Saben vostès, senyores i senyors, que una societat participada per KIO fabrica armament químic que s'ha venut a Sadam Hussein? Que una participació en una empresa amb plantes a Catalunya, participada per aquell benefactor que aleshores es presentava, com és KIO, que ve amb capital de Kuwait, fabrica armament químic, pel que ara es presenta, òbviament, com a dictador despòtic per la seva invasió de Kuwait? Saben vostès els índexs d'artificial especulació que avui hi ha sobre el petroli a partir de la crisi del Golf? Són factors que haurien d'estar presents en el debat.

Nosaltres podríem dir, com ja s'havia recordat, que el President de la Generalitat hauria de tenir més en compte, amb aquest afany de pau, que Catalunya es va posicionar en temes internacionals, no per boca del seu President, ni tan sols del seu Parlament, sinó per sobirania i voluntat democràtica, en un referèndum.

La segona consideració que volem afegir és sobre el Golf i el context econòmic. Molt abans del Golf vostè, senyor President, parlava d'alguns aspectes de la política econòmica en general que creia que calia rectificar. Senyor President, convindrà amb nosaltres, des de posicions molt diferents, que Catalunya té i tenia els mateixos desequilibris que la resta de l'Estat, en aquest sentit, macroeconòmic que no depèn del seu Govern: dèficit exterior, les qüestions que vostè ha anomenat molt ràpidament —després hi tornaré— com és la inversió estrangera, de vegades volàtil, la competitivitat. Però aquí també hi ha concepcions de fons en els posicionaments del President de la Generalitat, com a dirigent de Convergència —de vegades de Convergència i Unió—, com a compromís amb alguns acords que facin parlamentaris i com a President de la institució cal barrejar-ho. En vol fer política oficial de Catalunya. Perquè es pot parlar d'aquests efectes de la situació econòmica que no deriven del Golf amb una altra òptica, si parléssim del cost del dinar. I a nosaltres ens agradaria sentir posicionaments del President de la Generalitat de per què la diferència avui del cost del dinar amb Europa és gairebé el doble, de la reducció de la despesa social molt abans de la crisi del Golf, del descens de les

rendes salarials. Convergència Democràtica —i permetin-me que ho digui així, perquè, encara que sigui el President de la Generalitat, és un posicionament de Convergència Democràtica— es queixa que la crisi del Golf pot reduir les aportacions dels fons autonòmics. Nosaltres hi afegim la queixa que sota la crisi del Golf es pot amagar la reducció en unes fonts econòmiques, com poden ser, per exemple, les rendes salarials.

Però, bé, tornant al principi, és sobre les orientacions de govern, més que sobre els posicionaments, el que cal discutir, contraposar i argumentar. Deia que vostès han arribat allà on volien arribar i es podia anar a altres indrets, Estatut en mà. Creu, senyor President, que la naturalesa té alguna cosa a veure amb la identitat, amb la qualitat? Senyor President, és passar per problemes concrets o buscar una resultant d'obra de govern, citar-li a vostè en deu anys la continuïtat de l'extracció de gredes de la Garrotxa, l'intent de desviar el riu Llobregat, l'atemptat que es pretenia en les zones humides de Pals, el delta de l'Ebre, els residus industrials, posar el PEIN en un calaix, Aiguestortes, ara Portlligat: són problemes concrets, o són una línia de fons d'actuació de govern? La reducció de la zona d'influència del parc natural d'Aiguestortes és un paradigma, el paradigma d'una concepció de govern que no té com a prioritat la protecció de l'espai natural, sinó que té com a prioritat la resultant dels diversos interessos que incideixen a la zona. I, aleshores, ve la suma d'una sèrie d'actuacions econòmiques, que són difícilment conciliables, per no dir impossibles de conciliar, amb un objectiu avui predicat arreu del món, dels països civilitzats, que és la protecció dels espais naturals.

Em fa vergonya rellegir el Pressupost de la Generalitat, senyor President. És un fet o és una política? Inversions en medi ambient per a l'any 1990: 10 milions de pessetes per adquirir espais naturals; 20 milions per restaurar i rehabilitar sòl; 5 per actuar en marines i platges, 5 per a paratges naturals i 5 d'altres inversions, i s'ha acabat el capítol d'inversions de la Direcció General del Medi Ambient. 1990: discurs sobre orientació política i de govern de l'any 1990. És un fet concret o és una línia de govern, senyores i senyors de la majoria?

El President diu que «per a nosaltres les paraules, per a ells els fets». Qui va proposar, senyor President —i va rebre el rebuig per resposta—, una agència i una conselleria en l'actuació de medi ambient? Iniciativa per Catalunya. No en fa una setmana ni dues. Li ho poden dir, si no ho recorda vostè, especialment el seu Conseller, quant de temps fa d'això, que en una moció subsegüent a interpellació la majoria ho va rebutjar. Qui va proposar l'increment de recursos respecte a això? Com s'ha demanat, i s'ha promès una altra vegada, el Pla Territorial de Catalunya?

Senyor President, vostè, en el seu discurs, en tota aquesta qüestió del territori i la naturalesa, és on possiblement més va tocar algunes coses concretes. Va dir que, d'infraestructures, de quantitats, «ja no cal parlar-ne; ara parlarem de qualitat». Nosaltres creiem que encara cal parlar de quantitat. Ho creu, en un escrit prou reivindicatiu, el Cercle d'Economia, senyor President, escrit que vostè coneix. I ho demana com una necessitat per evitar estrangulaments de l'economia, com passa arreu de l'economia espanyola.

De quantitat, senyor President, en volem parlar —sense passar-nos, eh?, perquè dos i dos fan quatre, però 4.800 quilòmetres de carretera nova a Catalunya..., han exagerat vostès una

mica, eh? Han posat en el discurs del President més quilòmetres, quasi, que quilòmetres té de titularitat la Generalitat, i tots de carretera nova! Suposo que ha estat un lapsus de la xifra, perquè dos i dos facin quatre.

Quantitat en aigües, en sanejament, en residus, i qualitat, sí que cal parlar-ne. Totalment d'acord, senyor President: sí que cal parlar-ne. Eix del Llobregat, pont de Tortosa, autopista Terrassa-Manresa, i podria continuar la llista: obres inaugurades no fa pas tant de temps, i cal qualitat en algunes obres que avui pateixen greus dèficits de qualitat. Senyor President, però en aquest tema, sens dubte i sense cap mena d'exageració, residus industrials és una bona prova d'un debat necessari sobre qualitat i sobre quantitat, sobre infraestructures, sobre concepció d'un govern. Com vostès han tractat aquest problema expressa allà on han arribat, la seva concepció. Com volen dialogar amb la societat? Com desgovernen, fins i tot, quan fan una proposta i es fan endarrere! Com no tenen ni la certesa en el que són després arguments fàcilment desmuntables?

Senyor President, coincidim del tot en el diagnòstic: la situació en residus industrials és alarmant, i ja tornem a relativitzar, tornem a relativitzar: hi ha un enorme camp que afecta, quant a producció de residus, les formes de producció, la concepció de societat en què vivim, etcètera, no imputable directament, ni de bon tros, al Govern de la Generalitat. Relativitzem aquí què és responsabilitat del Govern de la Generalitat. Doncs, miri, l'any 83, votada per unanimitat de la Cambra, s'aprova una llei de residus industrials. La Junta de Residus que es crea ha fet dotze reunions fins ara. Alguns anys s'ha reunit una sola vegada, i consten en acta peticions d'ajuntaments que hi participaven, de representants d'ajuntaments que demanaven —perquè el problema era greu— que es reunís. L'any 84 consta en acta que ja es parla d'elaborar urgentment un pla de residus. Hi ha un reguitzell de preguntes, interpellacions de l'oposició sobre el tema. De bell antuvi, doncs, els hem de dir que han perdut set anys. El gener del 90 ens presenten un pla; més ben dit, intenten aplicar un pla a Catalunya, un pla rebutjat a molts llocs, un pla que només contempla fer forats, abocadors i incineradores, en contra del que és política, avui, internacional, admesa en molts àmbits i estats, no només una política de dipositar, perquè, anar fent forats, arribaria un moment que tot seria un gran forat de dipòsit de residus industrials.

Un pla que té un segon defecte: que es vol aplicar sense consultar ni corresponsabilitzar. Iniciativa per Catalunya, des del primer dia, des del primer dia va dir que volia entrar a discutir i a corresponsabilitzar-se de residus industrials, des del primer dia, que en parlàriem sobre la base d'un canvi substancial de l'orientació política i de govern. Que en parlàriem inspirant-nos en les polítiques més progressistes que hi ha avui en el món, que, en telegrama i per raons de temps, reduiria a tres principis: una política dràstica de reducció de residus —no de la nit al dia, òbviament—, progressiva, amb programes concrets, com deuen haver vist en les nostres esmenes. El projecte del Govern comença per entrar sense dotació pressupostària pràcticament. Segon: una corresponsabilització en la representativitat en la Junta de Residus: implicar-hi la societat. I, tercer, un pla de descontaminació i restauració de les zones degradades.

Senyor President, una altra línia profunda d'orientació que demostraria que es pot anar on vostès no han anat ni volen anar, és a fer dels serveis públics, de les prestacions socials una for-

ma de prestigiar l'autonomia de Catalunya, perquè contribueixen a elevar el nivell de vida.

Nosaltres preveiem una política global, integrada, especialment amb un concert entre Administració i energies socials, entitats —que n'hi ha moltes, a Catalunya—, amb cogestió, amb selecció d'aquestes, amb «priorització» per part del Govern; no estem gens d'acord —i no parlem d'un pressupost, parlem de deu pressupostos— amb la creixent privatització dels serveis públics, del clientelisme, de la «repartidora», i estalvio llegir-li la llista de partides de transferències que subratllen i magnifiquen aquesta crítica que acabo de fer.

Vostè va canviant de nom, però ens parla del mateix fet, que és d'aquells que no segueixen; els que estaven a les golfes, els que van en els darrers vaixells de la flota, són producte de la seva concepció: competitivitat a balquena i, és clar, queden «els que no segueixen». No hi pot haver, des d'una posició diferent de la seva, òbviament, una política autonòmica de serveis públics que faci aquesta dicotomia, que accepti aquesta dualitat: competitivitat i, senyor Comas, Conselleria de Benestar Social.

Vostès saben que a Catalunya la gent que treballa a temps parcial, per anar a veure aquests que no segueixen, qui són, i les seves desigualtats, la gent que té contractes de menys de vint hores, és un 4,4% d'homes i un 23% de dones? Vostès saben, a Catalunya, que quant a treball fix i estable és un 75% d'homes i un 56% de dones —entre els ocupats, òbviament. Que sense contracte i treballant hi ha un 4,5% d'homes —estadístiques oficials— i un 21% de dones? Que en tasques domèstiques... I continuaria. Saben com van les diferències d'aquestes desigualtats en sectors poblacionals? Saben que l'esperança de vida del districte més pobre de la ciutat de Barcelona és deu anys inferior —deu anys inferior— a la del districte més ric de la ciutat de Barcelona?! Catalunya, any 1990. Saben com està el mercat laboral dels joves i la seva «precarització»? Podem parlar seriosament d'habitatge? Podem repassar la xifra vergonyosa dels 215 milions de pessetes, que són les exclusives que es dediquen aquest any a determinades inversions del Departament? Podem veure —ens pot contestar el Govern de Catalunya—, l'any 90, quants habitatges de promoció pública es pensen acabar a Catalunya? Per què s'ha renunciat a l'habitatge de promoció pública? S'ha arribat on es volia anar? No ens parlin —suposo que ens ho diran— de com ajuden el crèdit, del «pla Pujol», etcètera, i no voldria reproduir aquí algun dels elements que ja vàrem discutir amb el Conseller Molins al seu dia.

Hi ha un camp que sembla que és l'assignatura més difícil per a tothom —malgrat que és la segona on millor es belluga el President de la Generalitat—, que també serviria per demostrar que hi ha una altra orientació de govern: el que nosaltres en diem —i no faci cas del nom— «l'ús social» de l'Estatut, una acció socio-econòmica concertada, on tenim menys competències, on menys els podem retreure a vostès com a responsabilitats; temes amb febleses competencials, on vostès de vegades barregen conceptes, fins i tot —com se'ls ha recordat aquest matí aquí, em sembla que era el senyor Hortalà—, amb aquest fals concepte de la catalanitat de les inversions i dels sectors productius... Nosaltres ja en parlàvem quan la famosa fallida de FECSA; en podríem parlar ara com a REPSOL; no diguem ja de PETROCAT. En podríem parlar ara de forma molt més realista: Maquinista i Alston. El que significa... Pensin vostès un moment, per exemple, què significa per a Catalunya que prob-

ablement la planta de Maquinista a Barcelona es tancarà. La primera proposta és purament de muntatge, i hi ha una proposta de reducció de centenars de llocs de treball, un incompliment d'acords que fins i tot la Generalitat va dir que garantiria, i què significa per a la tradició històrica de Catalunya, per a la reflexió del catalanisme, per a l'ésser d'aquesta societat, aquest emblema? Com han estat presents vostès en negociacions, com la rocambolesca —per dir-ho d'alguna manera— venda d'ENASA i FIAT? Senyor President, no tinc temps d'entrar, amb un cert deteniment, en un tema al qual vostè m'ha convidat, que a mi m'ha semblat que tornava endarrere, a l'any 87, quan va fer aquella ironia, perquè li ho vàrem plantejar, el *hot money*, la bromera, el diner que ve i se'n va. Celebro que, a diferència de l'any 87, ara parli en aquests termes, perquè, quan li dèiem això mateix des de l'autoritat del nostre Grup, se'ns titllava de fantasiosos, que no teníem en compte les inversions, només perquè demanàvem el criteri de seleccionar la inversió que genera productivitat, innovació, i la que ve purament i simplement a especular.

Senyor President, a Europa en general —ho diu un informe apadrinat pel mateix Delors—, el Mercat Únic, la seva expectativa genera creixement econòmic sostingut, no a Catalunya, so- lamente, a Europa en general; genera increment d'inversions; genera increment d'ocupació, però al mateix temps —i com diu aquest informe—, amb especial pes negatiu sobre el Mediterrani, sobre els joves i sobre les dones. Manté una «precarització» del mercat laboral, taxes d'atur elevades i desequilibris territorials i socials.

L'informe de la comissió s'orienta a com discutir que la gestió d'una integració econòmica comporti una integració social, és aquest el canemàs o la línia de fons que caldria en aquesta temàtica.

I penúltima consideració: hi ha un darrer camp concret de govern que vostès també sembla que han arribat on volien arribar, però que es podia anar a altres objectius: una Administració al servei de la ciutadania de Catalunya.

Jo els podria dir ara: simplificació d'administracions, un objectiu —deu anys, eh?—, simplificació. Els podria llegir la barrabassada de nivells administratius que avui hi ha a la ciutat de Barcelona. Els puc demanar quelcom més humil i modest: la col·laboració. Caminar cap a un objectiu: que a Catalunya hi hagués només administració local i administració autonòmica, i imputar-los la responsabilitat del que no han complert vostès. On és la Generalitat descentralitzada? Quina por hi ha a Convergència i Unió per anar cap a la creació de regions a Catalunya? Per què s'incompleixen tots els mandats límits i totes les previsions legislatives i polítiques del seu propi grup, quan les han votat amb la resta de grups? Quin recel hi ha davant els consells comarcals? Per què té més diners —molts més— per a transferències a famílies sense afany de lucre Presidència que tots els consells comarcals junts, o per fer publicitat i propaganda Presidència que tots els consells comarcals junts?

S'entendria encara —segons com— la por cap a altres ens locals, com els ajuntaments, si és que sospesen de manera partidista, com fan sovint vostès, com quants i quin nombre d'habitants que administren estan a mans d'altres grups polítics. I podríem parlar de xifres vergonyants del 2% de les transferències de pressupost que van a aquests ens locals, però fins i tot als consells comarcals.

I per què no parlem ja de l'Administració de la Generalitat, senyor President: desburocratització, simplificació, eficiència...? Per què ja és un tema oblidat? És que ja estem condemnats a acceptar el que se li ha dit tan sovint amb exemples palpables, que l'Administració a Catalunya és una ocasió mancada de fer-ne una administració àgil i al servei dels ciutadans?

Nosaltres fem propostes concretes. En vam fer una ahir, i podem coincidir de ple amb grups parlamentaris, començant pel de la majoria, com és anar cap al traspàs de les quatre diputacions de Catalunya a la Generalitat i als consells comarcals i als ens locals, i sobre això, amb totes les propostes del que signifiquen les lleis sectorials no presentades, del que significa la negociació de traspassos i del que significa el seu finançament, continuarem insistint, no per paraules brillants, sinó per arguments, per fets i per propostes.

Senyor President, la darrera consideració, la que vostè sembla que guarda amb majors possibilitats. Es pot fer tot això amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en mà? Cal incrementar l'autonomia de Catalunya? De quin instrument disposem a Catalunya? Jo hi era, senyor Vidal-Quadras, el dia que el President Pujol va debatre amb un centenar llarg d'intel·lectuals —no hi eren molts dels que hi ha en el llibre—, sobre el llibre del qual vostè n'ha llegit trossos en la seva presentació, llibre auspiciat per la Fundació Acta. M'agradaria poder-me estendre en el debat que ja es va produir, que no és el debat que hem de fer aquí, que és un debat que millor li pot anar a l'argumentació al President de la Generalitat, però que menys es relaciona amb l'acció política de govern, però sí que vull citar una frase que a mi em va «copsar» i em va demostrar l'orientació de fons, quan el President va dir: «comprendran vostès que amb la meua autoritat i càrrec de President de la Generalitat no puc entrar a fons a dir el què sobre l'autonomia de Catalunya. L'autonomia de Catalunya depèn de com s'apliqui l'Estatut.» Com és possible que el President de la Generalitat l'any 90 pugui dir de com s'aplica l'Estatut, com si ell no hi tingués res a veure? Com si l'aplicació de l'Estatut fos una cosa d'allà i ell estigués aquí. Això és el que a nosaltres encara ens sorprèn, som uns ingenus, és un malabarisme; «depèn de com s'aplica l'Estatut». És que no tenen, en deu anys, res a veure amb el fet de com s'aplica l'Estatut, vostès, els que tenen majoria a Catalunya des de fa deu anys?

Senyor President, nosaltres hem proposat diverses formes d'avançar en l'autonomia. Hem parlat d'estadis progressius, li'n donaré un exemple que vostè ha citat en el seu discurs: la seguretat ciutadana. És un «envoltori», però resulta que l'«envoltori», senyor Pujol, va ser presentat a l'opinió pública com un acord Corcuera-Pujol, solemne acord Corcuera-Pujol sobre seguretat. Quines competències de seguretat tenen vostès, senyor Pujol? Quines tenim, a Catalunya, a partir d'aquest acord? Com hem millorat?

És vostè la màxima autoritat en temes de seguretat interna a Catalunya? Tenim competències en diversos àmbits —que podria citar-li—, en seguretat, en trànsit i en protecció civil? El model de policia que es contempla és el de la Llei de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, votada per vostès a Madrid, o un altre, el que va defensar el senyor Alavedra en aquest hemicicle com a Conseller de Governació? Ens pot informar sobre això? Acció de govern, compromisos que ha adquirit fins i tot no un conseller, sinó vostè mateix. Els Mossos i la policia local

poden ser policia base a Catalunya? O els compromisos adquirits en temes com el de presons impedeixen aquest desenvolupament? On està la comissió tripartida? Qui és el responsable de tot això, el senyor Cardenal, aquest governador civil socialista que no vol reunir la Junta de Seguretat? El senyor Martí Jusmet? Per cert, dues autoritats que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha proposat que compareguin en aquest Parlament i, de moment, el seu Grup està entorpint aquesta compareixença.

Senyor President, en aquest tema encara hi poden afegir una rematada que adorna el pastís: els Mossos d'Esquadra molt ens temem que no podran ser ni policia de seguretat en el tema olímpic. Senyor Gomis, veient les seves negatives amb el cap, li vaig dir un dia que «al tanto» amb les negatives amb el cap, perquè vostè em prometia ja fa molts mesos que es reuniria la Junta de Seguretat, i no vull fer ara cap mena d'ironia sobre el que ha dit el mateix President, que sembla que no es reuneix perquè el senyor Cardenal no ho vol.

Nosaltres varem proposar i ho proposem amb tota la solemnitat una comissió institucional, formada per representants de tots els grups parlamentaris, més aquelles autoritats que els reconeguem un prestigi en el camp perquè estudiïn avui les necessitats de Catalunya, el dret comparat, en facin un balanç i, sense cap temps electoralista, el presentin en aquesta Cambra i, aleshores, anem a l'avenç respecte a això. Perquè en aquesta temàtica —i també és producte de la concepció de fons— vostès han menyspreat olímpicament un bé que tenia Catalunya: la unitat. La temàtica del desenvolupament autonòmic, l'han tractada purament i simplement des de la perspectiva partidista. No fan un diàleg de govern, senyor Pujol; és cert que el fan amb el PSOE directament, però fan un diàleg de partits. Vostè demanava per què ara han canviat, per què ens tenen en compte? Potser els fan falta per a la majoria absoluta? No pas. Potser espantats pels efectes socials del 14 de desembre del 88? Tampoc ho creiem. Possiblement per les madures que vindran en temes econòmics? És possible. El que està clar és que hem vist intercanvis que no passen per acords de govern. Hem vist que opcions i formes d'actuació del Portaveu de Minoria Catalana en debats al Congrés, donant marge a posicions del Govern en clau partidista, com eren comissions d'investigació, que no passen per intercanvis d'autonomia de govern; hem vist com s'encobreix d'un nom institucional la Comissió de Cooperació, però que ha substituït la força unitària de la Comissió de Traspassos o de sumar totes les forces polítiques a Catalunya en una qüestió cabdal, que és la que admet menys diferències, que és el desenvolupament autonòmic, i avui, producte d'això, Catalunya està enfeblida. Catalunya davant el Govern central està enfeblida; Convergència ho té millor, no pas Catalunya, i, si ho té millor, presenti'ns el balanç; els resultats, on són?

Senyor President, aquesta és responsabilitat seva i exclusiva seva, que porta deu anys governant Catalunya. Ho fa en els temes d'Estat i ho fa en els temes d'Europa. El Patronat Català Pro Europa fa molts anys que està essent criticat per diverses forces de l'oposició i per nosaltres perquè no és unitari, perquè no representa el ventall de forces parlamentàries a Catalunya, perquè un tema que encara s'escapa més de les consideracions partidistes com és el paper de Catalunya en la construcció d'Europa, vostès s'han girat d'esquena a la força tradicional d'unitat.

Acabaria, senyor President, convidant totes les forces parla-

mentàries a sumar-se a un acord sobre el tema autonòmic. És possible en aquest camp retrobar un clima d'acord i d'entesa per sortir d'aquest atzucac. Li recordaria, senyor President, i a la seva majoria, que el Grup d'Iniciativa està disposat, perquè aquesta és la seva tasca democràtica, a proposar solucions puntuals amb accions de govern, com ha demostrat amb una gran responsabilitat en temes molt propers. Però li he de dir, corollari de la meua argumentació, que nosaltres advoquem per un canvi substancial, que no pot ser producte d'un pacte partidista amb vostè —amb vostè, com dèiem, sabem on es pot anar—, que pot ser només producte d'una altra majoria, d'una alternativa nacional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, bé, veig que el senyor Ribó s'ha mostrat molt escandalitzat pel meu discurs d'aquest migdia. Jo crec, sincerament, que no hi ha base per a això, en absolut. M'he quedat molt sorprès quan m'ha dit que estava molt escandalitzat per una cosa, no sabia de què, però, en fi, com que crec que no hi ha cap element perquè justifiqui això però no vull furgar-hi, perquè no voldria escandalitzar-lo més i, per tant, el deixo de banda, aquest tema. Però únicament, amb aquesta mania que tinc últimament, i que avui, doncs, també tinc, que les coses es diguin exactament tal com són i no s'atribueixin frases que no s'han dit i que no quedin escrites i sense rectificació: jo no he dit en cap moment que el discurs del senyor Vidal-Quadras fos buit de contingut. He dit que era brillant, la qual cosa és un elogi, únicament he dit que l'excés de brillantor és molt perillós —i ho repeteixo—; he dit que era un home que tenia gran facilitat, la qual cosa és un elogi, m'agradaria de tenir-la; que hi havia una dosi important de fantasia, la qual cosa també és bona..., però no he dit que fos buit de contingut. Vull que quedi clar això.

També en aquesta línia de la precisió jo, naturalment, quan parlo, sobretot quan improviso, de vegades puc dir una cosa que no sigui exacta, quan l'escric de vegades també, però menys sovint. Jo no vaig dir que el 64% de catalans parlessin en català; no ho vaig dir, eh?, vaig dir que parlaven «el català», el català, i és veritat que el parlen, és veritat que el parlen. Per tant, no hi ha cap mena d'intent de fer passar gat per llebre. Parlen el català, saben parlar el català i el parlen quan cal o quan volen. Però no vaig dir que parlessin en català, que quedi clar. Potser no té massa importància, però sí que m'agrada que de vegades fem un esforç, diguem-ne, de rigor.

Una altra cosa: FECSA no ha fet mai fallida, eh?, ni suspensió de pagaments. Que quedi clar. Va estar en una situació molt difícil i va renegociar el seu deute, però és una altra cosa, i no voldria que ara es comencés a repetir que FECSA ha fet..., no, FECSA no va fer suspensió de pagaments; FECSA va renegociar un deute, és una cosa que van fer gairebé totes les empreses que van estar més o menys en crisi els anys 80, 82, 84, ho saben, que era la gran especialitat..., però si Río Tinto ho va fer, per exemple.

Bé, fetes aquestes tres precisions, vostè diu que jo sempre dic el mateix. Afortunadament, sempre dic el mateix, vull dir, els canvis, en tot cas, són graduals. Jo n'estic molt cofoi, de tenir una continuïtat en el meu pensament. Ja deia el mateix, més

o menys, quan tenia setze o divuit anys, que el que dic ara, cosa que no tothom pot dir, però... naturalment s'ha anat adaptat, i ara, doncs, en fi, es diu d'una altra manera i es diuen, en un cert sentit, altres coses, però els principis són els mateixos.

I és veritat. Precisament ho vaig comentar amb uns companys del Consell Executiu l'altre dia; dic: «Mira, l'any 1988 el vaig començar igual, el meu discurs». O sia que el que vostè m'ha acabat de dir ho tinc ben fresc, perquè el vaig estar mirant, aquest... Ara em diuen que sí, no? (*adreçant-se al banc del Govern*), és veritat? (*Rialles*)... Ho vam dir, ho vam dir, ho vam explicar... Ara, era molt diferent, eh?, perquè..., perquè... Era molt diferent perquè, realment, la competitivitat i la identitat... i, si vostè hagués seguit, per exemple, vaig parlar d'humanització, aquell any —vaig utilitzar això que diu ara que utilitzo termes diferents: «humanització»—, es va enllestir en dues pàgines, en dues pàgines; per tant, no era l'element central del meu discurs, que el de l'any 88 era molt, però molt diferent —les idees eren les mateixes, afortunadament eren les mateixes, però de fet el discurs era bastant, bastant diferent.

I és lògic. Una de les coses que a mi em satisfà és quan em diuen «vostès no tenen prioritats», diuen. Continua el discurs: «Vostès diuen sempre el mateix». Doncs, bé, si diem sempre el mateix és que tenim prioritats. Està clar, això: si diem sempre el mateix és que tenim prioritats. És a dir, unes coses que són, diguem-ne, l'element permanent de la nostra política. (*Remor de veus*.)

Bé. Després diu... (*Remor de veus*.) Vostès... (*Remor de veus*.) Dec haver fet gràcia; vull dir, a vegades, un no se n'adona, que fa gràcia. (*Remor de veus*.) Bé. Després diu que no hem parlat gens d'obra de govern... Home!, jo ara tinc la temptació... Diu: «Però..., a veure si ens en parla, però no es passi», ha dit vostè, «no es passi». Perquè vostè sap que, quan jo obro la carpeta de l'obra de govern (*rialles*), puc estar mitja hora parlant sobre obra de govern. Però vostè mateix ha dit «No es passi!» —això suposo que consta en la gravació; ha dit: «No es passi!». I jo ara encara estic dubtant, a veure si em passo o no em passo, gairebé allò que se'n diu com una petita venjança, a veure si em passo o no em passo, perquè tinc dues relacions llargues de coses que estem fent, que estem iniciant, que estem acabant, però això són sis pàgines, i l'altra... I no els les llegiré. De moment, els faig mercè d'això.

Però hi ha una altra cosa, que és que si vostès repassen el meu discurs d'ahir, quan vostè diu: «És clar, que se n'han de fer, d'obres d'infraestructura!»... Si ho vaig dir! I hi vaig dedicar..., doncs, miri, no gens menys que tres pàgines del meu discurs d'ahir —que tampoc no els el llegiré—, que començava —recordin— amb el túnel de Vallvidrera i acabava amb les 750 hectàrees de sòl industrial a crear entre el 1990 i el 1991, i entremig hi havia les autopistes aquestes cèlebres de peatge, i l'eix de l'Ebre, i hi havia, doncs, les grans obres de regadiu..., etcètera, etcètera. Ahir ho vaig dir, això; en vaig parlar. El que vaig dir és que nosaltres hem de continuar fent obres d'infraestructura, que sempre se n'hauran de fer, que mai no s'acaben —fins i tot els països més desenvolupats, fins i tot els països més desenvolupats n'han de fer sempre..., i més avançats—, però que ara nosaltres no podíem posar d'una manera massa estricta l'accent en això perquè estàvem passant —afortunadament per a nosaltres—, estàvem passant a una altra etapa.

Un dels problemes que hem tingut a Catalunya, i que hi ha

hagut a tot Espanya, aquests últims anys, és el següent. Nosaltres estem, diguem-ne..., tenim un *challenge*, tenim un repte, tenim el repte de la competitivitat des del primer moment, i, aleshores, com que tenim uns grans retards, recordo que durant una pila d'anys hem hagut d'estar invertint en coses que els països amb els quals hem de competir ja hi havien invertit: ja havien fet les carreteres que nosaltres estem fent, ja havien fet els allargaments dels seus ferrocarrils que ja havien estat fent, ja havien fet, doncs, en fi, totes les universitats que s'havien de fer... Nosaltres encara estem fent parets, en part, quan ells ja no estan fent parets —fan parets, també, sempre se'n fan—, sinó que estan ja, diguem-ne, ficant-hi contingut, no? Aquest és el retard que nosaltres portem, però... Evidentment, d'infraestructura... De tota manera, els faig mercè, malgrat la temptació, que és gran, de poder donar resposta així, ho repeteixo, amb una certa fruïció, i amb un cert excés, a l'observació que m'ha fet el senyor Ribó.

Bé, anem a un altre tema... De tota manera, si hi hagués algun diputat que tingués ganes que li llegís les dues llistes, que són complementàries, m'ho pot demanar després a través de la nova intervenció del senyor Ribó.

Vostè diu: «Insuficiència de poder». I tant! En això sí que li dono tota la raó; vull dir, en realitat no faig res més que dir que l'Estatut d'Autonomia té insuficiència de poder, i una bona part de la nostra lluita ha estat precisament que conservés aquest poder, que tingués unes determinades cotes de poder —que, algunes cotes, les té.

Ara li explicaré, per exemple, un exemple d'una cota de poder. Que, per cert, de vegades això se'ns critica: «En Pujol només vol demostrar que té poder», de vegades es diu: «Capriciós..., ens vol demostrar que té poder». I és que de vegades és bo demostrar que es té poder, no? I jo ara li n'explicaré un, de cas, concret, d'una cosa que nosaltres hi hem donat un gran suport, i que crec que fins i tot al final el Conseller Alavedra i jo mateix hem jugat un cert paper important perquè es pogués fer i que es pogués fer bé, de la manera que convenia fer-ho: quan se'ns va notificar que hi havia la voluntat de fer la fusió de la Caixa de Pensions i de la Caixa de Barcelona a mi em van preguntar, i l'únic que vaig fer jo és dir: «Escoltin, aquests senyors, abans d'això, que passin per la "guixeta", no?». Aquests senyors potser s'haurien oblidat —de la manera que es va saber la notícia— que això és una cosa que no es pot fer sense el consentiment del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta va ser la resposta. «Què li sembla? Està bé o està malament?» «Ni està bé ni està malament; únicament vull recordar que aquest és un tema en què han de presentar una instància, i que, fins que no l'hagin presentat a qui l'han de portar, que és al Govern de la Generalitat...» El Govern de la Generalitat: després hi havia que, naturalment, si no es complien..., no pas per mi, sinó perquè hauria fet inviable l'operació que el Banc d'Espanya, o el Ministeri, no hagués donat, no hagués concedit determinades condicions... Però allò que se'n diu el *tampón*, que deia en Prat de la Riba —si em permeten, entre cometes—, doncs, allò era de la Generalitat.

Bé, o sia que ja hi és, aquest poder, en segons quines coses (*remor de veus*) —sí, sí, això era així, i això ho sap tothom que està en els nivells en què això s'ha de decidir. No..., li ho dic, doncs, perquè és important subratllar aquestes coses, i em sembla que ningú es molestarà que el Govern de la Generalitat, per

una banda, defensí el seu poder, la seva autoritat i la seva competència, i, per altra banda, ho posi de manifest.

Ara, dit això, que només li ho dic per dir que tampoc no col·li massa, en dir que... Hi ha insuficiència de poder, no hi ha nul·litat de poder —i li he posat un exemple ben important, li he posat un exemple ben important—, no hi ha nul·litat de poder. Ara: hi ha insuficiència de poder; en això, senyor Ribó, vostè i jo estem absolutament d'acord.

Jo, ahir, en el meu discurs, si vostè se'l rellegeix, veurà que en un moment determinat jo dic que hem de vigilar que no ens trobéssim, en un moment determinat, que no tinguéssim prou autoritat dins del nostre propi país, que no tinguéssim manera, diguem-ne, de vehicular les coses dins del nostre propi país. I no em refereixo que en un moment determinat no es puguin vehicular, de la mateixa manera que de vegades no les pot vehicular el Govern espanyol: el Govern espanyol s'ha retirat..., ha fet propostes que després ha retirat; no ho sé..., recordin, per exemple, Anchuras, un cas concret en el qual diuen: «Farem això», i hi ha una sèrie de respostes, una sèrie de moviments, i es tira enrere. Això li passa a qualsevol govern del món: el Govern francès ho acaba de fer ara també amb un problema, precisament, relacionat amb sanejament. Bé, no em refereixo a aquesta autoritat —que, això, a qualsevol govern li pot passar—, sinó que em refereixo simplement a no disposar dels instruments necessaris per poder actuar amb una certa seguretat i tranquil·litat.

Ara, malgrat això —ho repeteixo—, nosaltres, de coses, en podem fer, hi ha un grau important d'autoritat, de tota manera. I no només fent obres públiques —entenguem-nos—, sinó en això que li acabo d'explicar ara, una cosa tan important com és aquest tema que li he dit de la Caixa, o bé, doncs, en política industrial, o bé, per exemple, tot aquest programa de prestigi internacional de Catalunya, o bé, per exemple... Estic agafant coses que ja no són simplement obres públiques, que potser dius: «Oh, les obres públiques també les fan els ajuntaments, també les fan les diputacions; no val la pena, això». No, escolti, no: això altre, això del prestigi internacional de Catalunya, la política industrial..., per exemple el fet que la reforma de l'ensenyament s'iniciés concretament des de Catalunya, a l'època de la Conselleria d'en Guitart..., etcètera, tot això, i moltíssimes més coses, són coses que, malgrat —que és cert— que tenim una insuficiència de poder, podem fer.

Bé, diu: «Tots tenim por a la guerra». Sí, sí, tots tenim por a la guerra. I jo també. I tots desitgem la pau. I jo també. De tota manera, li vull dir una cosa. Vostè diu que això de Kuwait i de l'Iraq s'ha de resoldre d'una altra manera: potser sí. Però jo vull dir que la presència militar a Espanya obeeix a un vot pràcticament unànim de l'ONU, eh? No és un vot de la NATO, és un vot de l'ONU. I això ja deu tenir alguna cosa a veure amb allò que vostè en diu «un govern mundial en embrió», deu tenir alguna cosa a veure amb això. I l'ONU, d'una manera absoluta, total, unànim, ha votat que es faci el que s'està fent, i que Espanya hi fa l'aportació que li correspon.

No sé què m'ha dit de la indústria de l'armament. Suposo que vostè no imagina que jo tingui interès a defensar els interessos..., la indústria de l'armament. Home, a Espanya hi ha una empresa, que es deia Explosius Río Tinto, i que ara es diu ER-CROS, perquè s'ha fusionat amb CROS, i que, evidentment, té una divisió d'armament, i que en aquests moments —i ara, doncs, el Conseller d'Indústria o el Conseller d'Economia m'ho

sabrien dir millor que jo— no recordo si finalment ha estat segregada o no ha estat segregada. Bé, hi ha aquesta empresa. Però, és clar, no és aquest... Jo tinc molt d'interès a defensar ERCROS, si en alguna cosa puc defensar ERCROS, perquè després de tot, doncs, és la indústria química més important que hi ha a Espanya, és una indústria que la seva seu social radica a Catalunya, que hi ha uns interessos catalans molt importants ficats aquí: vostè em dirà que catalans amb un arrelament estranger, etcètera, etcètera, i també tindrà raó, però, en fi, en darrer terme no deixa de ser una indústria que suposo que tots desitgem que vagi molt bé; ara, evidentment, preferiríem que el departament..., la divisió d'armament, no la tingués, la de municions, no la tingués, si és que encara la té.

Bé, no..., no puc dir-li res més. Vull dir, no hi tinc cap interès. Tots els països... Jo no tinc cap interès a defensar la indústria de l'armament espanyola, encara que tots els països..., doncs, miri, tots... Li posaré un exemple —i que ningú s'escandalitzi—: sap quin és un dels grans venedors d'armes, en el món? Suècia —Suècia. Han sentit a parlar d'una empresa que es diu Woffords? N'han sentit a parlar. Bé, doncs, Woffords és una gran empresa sueca, que últimament n'han hagut de sentir a parlar, perquè a més hi va haver dubtes sobre la manera com s'havien venut unes grans quantitats d'armes a l'Índia. O sigui que si Suècia, a l'època sobretot de l'Olof Palme, feia grans vendes a través de Woffords, doncs, es comprèn que fins i tot, potser, una mica Espanya... Però, en fi, en tot cas, jo no em sento en l'obligació d'anar a defensar el Ministeri de Defensa ni el Govern espanyol en aquest tema concret.

En tot cas —ho repeteixo—, si nosaltres som al golf Pèrsic és responent a una resolució de l'ONU, que quedi clar: de l'ONU, no de la NATO, de l'ONU.

M'ha parlat dels tipus d'interès, etcètera. Bé, jo ja ho vaig dir: realment jo crec que a la política econòmica espanyola hi ha d'haver un canvi. Nosaltres no ens posem en una situació de crítica, sinó en una situació d'advertiment, que hi ha tres punts concrets, que vam definir ben clarament, que s'han de reelaborar, no? I potser no cal que hi entri més, en aquest tema.

Residus. Bé, miri, nosaltres ho hem dit ben clar, pel dret i pel revés, fa mesos que ho estem dient: primer que, ja des de... I, si cal, si algú de vostès ho desitja, li llegiré el tros de l'acta del Consell del dia 3 de maig, del 3 de maig, en el qual es diu això. No es diu: «Es retira el pla», això és veritat; es diu, concretament: «Es deixa sense efecte l'acord que es va prendre els dies 22 i 23 de gener, etcètera etcètera». Molt bé. A partir d'aquest moment, nosaltres hem estat dient, pel dret i pel revés, que, bé, doncs, que no mourem una peça, no mourem un dit, sense tornar a parlar molt a fons del tema. I parlar-ne, concretament, en dos nivells. Un, el Parlament —vostè deia que jo menyspreo el Parlament; jo no menyspreo gens el Parlament—, el Parlament: parlem-ne molt a fons. Fixin-se si en parlem a fons i si es donen facilitats que aquesta Llei la vam presentar a mitjan..., es va aprovar al Consell Executiu del 3 de maig, es va presentar aquí a partir del 10 o 12 de maig i hem anat donant pròrrogues successives, per veure si realment hi havia voluntat de discussió per part de tots els diversos grups parlamentaris —d'això, vostès, en són testimonis. I, naturalment, després també n'hem de parlar..., bé, doncs, amb el país: amb els consells comarcals, amb els ajuntaments, i, evidentment, aniria bé que hi hagués algun debat, realment, molt..., molt precisos, sobre això.

Jo demano una cosa: això que demano del rigor en el llenguatge, no? Potser una mica, diguem-ne, recordant ara la discussió que hem tingut aquest migdia. Aquest migdia, per exemple, ha sortit un exemple, que era el següent —diu: «Oh!, no té res a veure amb els abocadors»—, diu: «Les centrals nuclears contaminen». Les centrals nuclears, sabem tots quins són els seus problemes, i en aquest mateix Parlament —em sembla que va ser per unanimitat; en tot cas, recordo que Convergència i Unió hi va votar a favor—, vam demanar el tancament de Vandellòs I. Molt bé. Ara bé, això que se'n diu la contaminació d'una central —no quan hi ha un accident: una central ben feta, en condicions de funcionament normal—, aquest matí hem estat tots d'acord —i, en fi, la persona concretament amb la qual discutia és una persona que ho coneix, això— que... —després m'ho ha precisat, aquest migdia, o aquest matí: no me'n recordava bé—, que la radiació que hi ha entorn..., que rep una persona que estigui entorn —entorn, a uns cinc-cents metres, a un quilòmetre, no sé exactament quina distància pot ser— d'una central nuclear és la centèsima part —la centèsima part— de la radiació que rep un espectador de televisió que està durant dues hores davant de l'aparell de televisió. Aleshores reprenem allò del tres coma noranta-nou noranta-nou, oi?

Però, és clar, en això hem d'anar molt amb compte, amb la manera de plantejar-ho. Suposo que a ningú li fa cap angúnia rebre la radiació que és la centèsima part de la que ell mateix rebria potser aquesta nit veient durant dues hores la televisió. Suposo que a ningú li fa por, oi?, de vostès, això. A ningú.

Però, per exemple, podria ser que, del debat que hem tingut aquest migdia, que, a més, deu ser retransmès per televisió en directe, a molta gent l'únic que li hagi quedat és el tema de la contaminació de les centrals nuclears; no que és una radiació que a tots ens sembla risible... Oi que ens sembla risible, la centèsima part del que aquesta nit alguns de nosaltres entomarem durant dues hores de mirar la televisió? Però el que ha quedat avui, aquest migdia, en la..., així, entre cella i cella d'alguns dels espectadors, no ha estat això; ha estat que hi havia un perill de contaminació, que no hi és, en aquestes condicions. Una altra cosa és que, després, hi hagi un accident; això és un altre tema.

Jo demano, jo demano que aquest diàleg que hem de fer, en aquest cas no són les centrals nuclears perquè el tema de Vandellòs es va resoldre i ben resolt està, però jo demano que en tots aquests temes d'abocadors i així hi hagi tota la discussió que calgui, però que sigui una discussió, evidentment molt honesta, no cal dir-ho, i molt estricta i molt rigorosa; que es diguin les coses tal com són, que no es puguin quedar aquestes imatges com es pot quedar això, aquesta que estava..., aquest exemple que estava dient d'aquest migdia. I, sobretot, tota aquella gent que té una especial autoritat per parlar-ne, que precisi, no? És a dir, quan jo sento dir que un abocador crea el càncer, i després li preguntes: «Escolti, però vostè, què diu?» Diu: «No, escolti, però és que, de tal producte, hi ha un estudi que ha demostrat que injectat en una quantitat tremenda en una rata, pot produir uns efectes cancerígens» —una quantitat tremenda—, «doncs...» «Bé, però, escolti, això no té res a veure que això creï el càncer, no?» Però ell ja ho ha dit; després t'ho accepta. I, aleshores, en trobem amb aquella àvia de Montblanc, que diu: «Jo em manifesto perquè, quan d'aquí a una pila d'anys el meu nét agafi el càncer, sàpiga que la seva àvia va fer tot el possible perquè el seu nét no tingués el càncer.»

Nosaltres, aquesta..., aquesta crispació, aquesta por —irracional, en aquest cas, perquè això no és veritat, tot això—, nosaltres l'hem de combatre. Quan dic «nosaltres» vull dir «tothom», eh?, vull dir «tothom»; vull dir l'oposició també, l'oposició també. Vull dir, es pot combatre per altres motius, però no basant-se en arguments d'aquest tipus ni amb imatges ni amb «flashos» —per dir-ho així— d'aquest tipus.

De tota manera, també li vull dir una altra cosa, i és que..., en fi, per tant, tornant al que dèiem, això ho discutirem a bastament, i com que, a més, serà molt aviat —suposo— això, que ho discutirem, tampoc cal que ara..., en fi, a més, no li podria afegir res més de les coses que ja tots aquests últims dies s'han dit. De tota manera, de tota manera, no voldria que pensés que passo així, «de puntetes», sobre aquest —sobre aquest— tema, i li vull dir que ja inicialment, el mes de gener, i, evidentment ara, en la nova Llei, no es tractava només de fer forats; no és veritat que es tractés només de fer forats. Vostès, repassin-se la Llei: hi ha el tema de la minimització dels residus —naturalment, d'una manera realista, oi?—; hi ha el tema del tractament dels residus en origen —això figura a la Llei, en el Projecte—, de la restauració d'espais —aquelles zones que han estat destruïdes per l'amuntegament de residus, per exemple—; hi ha una definició dels tipus de residus per a cada classe d'abocador; hi ha l'establiment de comissions de seguiment i de control; hi ha la referència, l'exigència que en aquests ens locals siguin gestors, que participin o que siguin gestors, si volen, d'aquests abocadors; hi ha el tema de l'aportació econòmica que s'ha de fer en els ens locals; hi ha el tema de les sancions, i hi ha un altre tema important, en el qual ara hem insistit més últimament, i és el de..., el que, diguem-ne, en termes molt globals, perquè són zones molt grans, cada zona tingui els seus residus. En això hi ha una proposta, que és la de Rubió, que fa tres anys o quatre que està sobre la taula i que se n'ha parlat, és l'únic cas en el qual nosaltres admetem que no varem informar ni prou ni prou bé, ho hem dit ben clarament —ben clarament, i ho repeteixo ara: no és vàlid en el cas de Rubió això—: es va informar, es va discutir, hi van haver estudis, no solament de la Generalitat, de la mateixa Diputació de Barcelona, etcètera, no? I una de les coses que demanaven els de Rubió és: «Oh, escolta, és que si només ens feu aquest, i no sabem si en fareu més, resulta que tots els residus de Catalunya vindran aquí. Si aquí», deien aleshores, «si sabéssim que és un dels abocadors de Catalunya però que no tots els residus han de venir aquí, doncs, en parlariem.»

I aleshores va quedar ben clar: cada zona n'ha de tenir; cada zona, naturalment, unes zones àmplies. I ara a això hi hem afegit un altre element important: que com que introduïm el concepte de gradualitat, és a dir, no podem fer tres, quatre abocadors de cop, ni cal, ni deu convenir, evidentment, el que hem de fer —recollint el que ha estat, diguem-ne, una cosa molt unànime per part de tothom, des dels partits polítics fins a la gent més directament afectada— és començar per aquelles zones, per aquelles comarques..., aquella zona que englobi les comarques que són més col·lectors de residus, que no són les de Girona ni les de Lleida ni les de Tarragona. Això s'ha dit també, i figura en el Projecte de Llei o, si no en el Projecte de Llei, almenys en les esmenes presentades pel Grup de la majoria.

Bé, dit això, de tota manera... També li volia dir una altra cosa. Home, jo crec que vostè tindria raó a dir-nos: «Ecolti, tot això ho havien de fer abans». És una crítica vàlida, el que passa

és que la conseqüència d'això és: «Encara ho han de fer», no? Ho hem de fer; ja que ho havíem de fer abans, almenys fem-ho ara. Però, de tota manera, li vull dir una cosa, senyor Ribó, i és que en molts altres aspectes, que no són pròpiament el fet, aquest, diguem-ne, de netejar el país, que és la nostra..., alguna o una de les nostres preocupacions, vull dir-li que s'han fet, durant tots aquests anys, una sèrie de coses molt importants: des de —tot això d'aquest matí— la neteja de les platges, en bona part a través dels ajuntaments; la depuració de l'aigua, on hi ha hagut un progrés molt important; la depuració dels rius, que és a mig fer, que suposo que en un moment o altre aquesta tarda algú em convidarà a parlar-ne; l'eliminació d'escombraries urbanes, que és una cosa que va més lenta del que voldríem, però que, de tota manera, aquesta és una batalla que estem guanyant, en això ja s'hi té bastant el peu al coll; l'eliminació de la contaminació atmosfèrica, sobretot a l'àrea de Tarragona, on s'han començat a prendre mesures, etcètera.

Bé, deixem, doncs, aquest tema... Bé, és una cosa sense importància: jo també li voldria dir una cosa. Això del «Pla Pujol», això del «Pla Pujol» ho trobo molt ridícul; ho trobo tan ridícul com allò del «Pla Felipe» (*remor de veus*), com a nom, vull dir, eh?, com a nom; no entro en els continguts. Em sembla una ridiculesa que posessin «Pla Felipe», i en sóc tan conscient que jo no vaig dir..., mai de la vida hem dit «Pla Pujol» des del Govern de la Generalitat, i jo molt menys, em posaria vermell... El que passa és que, amb aquest desig de batejar les coses, doncs, en fi, hi va haver algú que va començar: «Pla Pujol». A mi em farà un favor si no en parla mai més del «Pla Pujol», no? Em fa posar una mica vermell i m'obliga a desmentir, m'obliga a dir que no és una iniciativa nostra aquest nom.

Bé, de tota manera, vostè m'ha parlat d'habitatge, em sembla, oi? M'ha parlat d'habitatge? Sí. Bé, jo li donaré les dades sobre habitatge... Ara podria començar..., ja sap que això a mi m'agrada molt fer-ho, però no puc abusar en aquestes hores de la tarda de tots vostès. A mi ara el que m'agradaria és llegir-los aquesta llista, eh?, la qual comença per Badalona, Badalona, Badalona —n'hi ha una pila de Badalona—, Barberà del Vallès, Barcelona, Cerdanyola, etcètera, i acabar amb Viladecans, eh?, i explicar, doncs, tots els polígons i el número de pisos i quan comencen i quan acaben. Però com que això seria llarg, li donaré només les dades econòmiques globals, sempre són una mena d'integral.

La Generalitat de Catalunya, l'any 88, en aquest tema de, en fi, la construcció pública d'habitatge, d'una manera o d'una altra, a través de subvencions, amb inversions directes, etcètera, es va gastar 8.186 milions —8.186. I l'any 89 se'n va gastar 11.927. No tinc les dades de l'any 90, que seria..., en fi, però, bé, en tot cas, el 88, 8.186; el 89, 11.927. I, en fi, sobre això no li dono més dades, però, en tot cas, em sembla que són suficients per veure que són quantitats importants.

Em sembla que m'ha parlat..., vostè me n'ha parlat, del tema d'Aiguestortes? No (*remor de veus*), no. Fora. Sí o no? (*Remor de veus.*) Sí? Molt bé. Sí. No, és que em va molt bé que sí, eh?, perquè tinc molts arguments (*rialles*), o sigui que ja em va bé que m'ho demanin.

Ecoltin, abans, aquest matí, també en la línia de la precisió en el llenguatge, he dit: Ecolti, no hi ha reducció del parc, que quedi clar. No s'ha tocat mai això. No, vostè no ho ha dit, vostè no ho ha dit. Ara, tampoc hi ha reducció de la zona perifèrica,

no hi ha reducció de la zona perifèrica. Ara li ho llegiré. Concretament, concretament: la Generalitat, el que proposa ara..., és a dir, la Generalitat, com saben, va fer una llei, el Govern de la Generalitat —el Govern de la Generalitat— va presentar una llei en el Parlament que es va aprovar —em sembla— per unanimitat, em sembla que per unanimitat, em sembla recordar, i que nosaltres, després, a l'hora d'aplicar-la, hem vist una cosa que tampoc no em sap cap mena d'angúnia reconèixer, i és que és una llei que té algunes fallades importants. Aleshores, què hem de fer? Entestar-nos en l'error i fer allò de... —com és?— «*sostenella y no enmendalla*»? O hem de mirar de trobar una solució que compagini els interessos de tothom? Perquè a mi, en fi, no em fa cap vergonya dir, absolutament cap vergonya dir que jo tinc ganes que la gent de la muntanya pugui viure a la muntanya i de la muntanya. Ho he dit moltes vegades, i és una frase de la qual em sento, fins i tot, molt cofoi. Vull que la gent de la muntanya pugui viure a la muntanya i de la muntanya; doncs, del bestiar i de la llet —el problema que parlàvem aquest matí— i del que sigui, però també del turisme, però també del turisme.

I, aleshores, concretament, la Generalitat ha fet una proposta que, per una banda, amplia la zona perifèrica del parc natural en 5.593 hectàrees —5.593— i, per altra banda, les redueix en 2.506. I li vull dir que aquest sí que és un tema del qual m'atreveixo a parlar-ne amb qui sigui perquè, així com no havia llegit en Fukuyama, del qual en faig contricció, en canvi, el tema aquest d'Aigüestortes, com que érem conscients que havíem resolt un tema sense conèixer-lo prou directament, el Conseller Vallvé aquest estiu s'ha passat dos caps de setmana a peu i amb jeep recorrent-ho tot, i jo un dia —jo, val a dir que jo amb helicòpter, però també amb ell, amb en Vallvé, ens l'hem mirat a fons. Jo crec que això quedarà molt bé, que hi haurà més protecció que abans, i que, en canvi, no escanyarem —com ara escanyàvem—, per exemple, el poble d'Espot. El poble d'Espot quedava —quedava— escanyat d'una manera, fins i tot sorprenent que, francament, tècnicament no s'hagués vist que allò no es podia fer.

Bé, aquesta és la situació. Doncs, s'incrementa la zona de protecció, el parc queda igual. Al parc hi haurem d'introduir canvis des del punt de vista que la gent no hi pugui entrar de la manera que hi entra ara, i es controli, etcètera. Això és un altre tema; però el parc queda igual. Ara, la zona de protecció s'ampliarà en 3.087 hectàrees.

Bé, *hot money*... (*Veus de fons*.) *Hot money*, sí. Nosaltres en vam parlar l'any 87, i ara jo li vull recordar una cosa: a la millor m'equivoco, perquè la meua memòria falla de vegades, però... (*Veus de fons*.) Sí, «diner calent», exacte. Però si no ho recordo malament, en vàrem parlar precisament discutint el tema de les inversions de KIO. És així? (*Veus de fons*.) Bé, la memòria no falla. I, per altra banda..., però, abans d'entrar a fons, jo li vull dir una cosa: afortunadament, afortunadament, nosaltres a Catalunya en tenim poc, de *hot money*. Això ja ho vaig dir ahir. La gran majoria, l'alt percentatge del diner que ens entra és un diner estable, que es queda, i el de KIO —que aquest era el tema de la nostra discussió fa tres anys— s'ha quedat. Ei!, s'ha quedat durant tres anys, si vostès volen (*rialles*), però s'ha quedat, i tot..., no, i tot sembla indicar que es quedarà per molt de temps. Perquè, a més, quina inversió ha fet KIO? Ha fet inversions immobiliàries, això és cert; però les grans inversions

de KIO són —anotin-s'ho bé, i aleshores entendran perquè jo estava content que KIO vingués ara fa tres anys—: són CROS, i, a través d'ERCROS —després, des de la fusió, ERCROS—, la paperera Torras i algunes altres papereres més petites que hi ha a Catalunya, al ram de l'alimentació, Companyia d'Indústries Agrícoles, que ha fusionat també, vull dir que ha creat una gran companyia de l'alimentació —producte central, el sucre, però també altres productes— centrada a Barcelona, amb seu social a Barcelona, i el tèxtil, i el tèxtil. Aquestes quatre branques, eh?: la química, el paper, l'alimentació i el tèxtil, i això no és, per definició, això no és diner, no és diner calent.

És a dir, embrancar-se, embolicar-se —si se'm permet l'expressió— en un sector tan complicat com és la química, i una química que, a més, té adobs, té fertilitzants, que ho acaba de complicar, embrancar-se en fàbriques de paper o bé en una indústria tèxtil important, com és Burés, doncs, això, no és diner calent.

I totes aquestes coses que vostè m'ha recordat abans, home!, jo li vull recordar, també —perquè, de vegades, és clar, així, dient..., de pressa, doncs pot semblar que té raó, vostè, quan fa segons quines crítiques—, però, escolti, jo li vull recordar...; vostè ha parlat de «la Maquinista, què passarà amb la Maquinista?» Primer, no ho dic per passar cap mort a ningú, perquè em sembla que l'INI ho va fer bé, però la Maquinista era de l'INI. Primera, vull dir, si alguna responsabilitat s'havia de demanar és a l'INI, que crec que no se li n'ha de demanar cap, al revés, crec que se l'ha de felicitar per haver aconseguit la solució que ha aconseguit. I, segon, la Maquinista va lligada amb una operació molt important, des d'un punt de vista de la indústria de Catalunya, que és Alston, que no estarà a Barcelona però estarà a Mollet. O sia que vostè ha parlat de la Maquinista com d'una gran pèrdua...; no, no, això de la Maquinista ha estat un gran benefici, perquè la Maquinista s'estava..., realment era una empresa que coixejava molt des de feia molts anys i que ara s'ha resolt d'una manera molt positiva.

Bé, i ara dos últims punts. Hi ha un punt en el qual té tota la raó. I no la hi dono per allò que diuen, en fi «per treure-se'm de sobre», no, no, és que té tota la raó, i no és la primera vegada que la hi dono el dia d'avui, perquè, a més, donar la raó quan manifestament l'altre la té, forma part d'això que per a mi és molt important, que és la meua credibilitat. I, a més, en aquest cas li he de donar la raó perquè m'és especialment punyent —no donar-li la raó, sinó el fet. Quan vostè ha ironitzat una mica sobre el solemne acord Corcuera-Pujol, té tota la raó; vàrem firmar, la televisió, els diaris, ara que sí, ara anirem bé... Escolti, això, no sé quin mes va ser..., va ser el mes de febrer..., no, no em recordo quan, ja fa uns quants mesos, i avui per avui no puc dir-li ben bé que el més calent és a l'aigüera —perquè, de tota manera, alguna cosa s'ha fet en aquest terreny de desplegament de mossos d'esquadra—, però sí —i això potser explica alguna observació, diguem-ne, que ha sorprès pel seu to crític aquest migdia—, però la veritat és que no hi ha hagut manera d'acabar de tirar endavant això. Ens diuen que és imminent, que re, que de seguida..., però, avui per avui..., i jo ho vull creure, jo ho vull creure..., perquè, és clar, si això no es resolgués d'una vegada, aleshores passaria una cosa molt greu, molt greu seria el que passaria, perquè, és clar, m'imagino que vostè no s'imagina, no admet —encara que cregui que la nostra política sobre policia autonòmica no ha estat prou bona— que jo tinc

ganes que no es reuneixi la Junta de Seguretat i que el que vam quedar no es compleixi —m'imagino que no s'ho creu, n'estic segur.

Aleshores, si no es reunís seria, o bé perquè el senyor Corcuera ens enganya i firma una cosa i després diu: «i ara no feu res, ja els tenim contents, ja ens hem fotografiat...», o bé seria això, o bé que les ordres del senyor Corcuera aquí no són complertes. Una d'aquestes dues coses. Per tant, jo crec que el que serà és una tercera cosa: que s'hauran retardat, pel que sigui —vull creure això: hipòtesi de treball, vull creure això—, que s'han retardat pel que sigui i que d'aquí a molt pocs dies aquest tema quedarà definitivament resolt. Si no queda resolt, realment, aleshores ens trobaríem amb un interrogant molt penós: qui ens enganya, i qui mana? Bé.

Una cosa li vull dir, eh: jo no sóc, estatutàriament parlant, la màxima autoritat, en matèria de seguretat, a Catalunya, eh? Ens deia: «vull saber si vostè és la màxima autoritat...». No, no, escolti, l'Estatut ho deixa clar: no, no ho sóc —ja m'agradaria ser-ho—, i, a més, cada vegada més es nota que aquest és un dels dèficits que tenim —ja m'agradaria ser-ho, però no ho sóc.

I, finalment, i acabo —i aquí sóc jo, potser, el que de vegades no he estat prou precís en el meu llenguatge, i me n'excuso—, nosaltres no dialoguem amb el PSOE, i potser, en aquest sentit, aquella referència que algun cop vaig fer ahir del PSOE, no s'havia de fer, però la feia perquè el PSOE i el Govern..., el Govern és el govern del PSOE, no? Però té raó vostè: nosaltres dialoguem amb el Govern, no amb el PSOE, nosaltres dialoguem amb el Govern. Ho dic perquè vostè m'ho ha preguntat i ho dic perquè jo vull aclarir-ho i perquè jo mateix me'n vull esmenar, d'aquest fet confús. *(Pausa.)*

Veia que quedava un paper, i encara que..., me l'he saltat abans... No, simplement com a informació, perquè...: les taxes d'atur juvenil a Catalunya són inferiors a la mitjana europea, senyor Ribó. Senyor Ribó, les taxes d'atur juvenil a Catalunya són inferiors a la mitjana europea —això és important que es digui. Diu: «Oh, però n'hi ha molt...» Ja li diré quant és: 12,7; la mitjana europea està lleugerament per sobre del 13, i la mitjana espanyola és del 24,2.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor President. Pel torn de rèplica, té deu minuts l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Els primers instants de la rèplica, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, per precisions —dues, si més no.

Jo no m'he escandalitzat, he dit que sentia vergonya —és una mica diferent—: porto massa anys en aquest Parlament com per escandalitzar-me. I vostè ha dit —i lamento no tenir la transcripció—: «per a vostès» —en plural— «les paraules brillants, per a mi, l'obra de govern». I si no fos per la mecànica, en els seus debats, que no es poden aturar, m'agradaria poder llegir textualment el que ha estat objecte de transcripció.

I la segona precisió és que la decisió d'enviar la flota espanyola —part de la flota espanyola— al golf Pèrsic es va prendre bastant abans que les Nacions Unides aprovessin la resolució corresponent. *(Remor de veus.)* Comprèn que diguin que no i ho podríem debatre, no substituint on ja es va debatre això, com a àmbit competencial.

Senyor President, jo li he plantejat unes línies profundes

d'orientació de la seva acció de govern. Li he dit que ho feia per dos motius: perquè vostè no les havia plantejat en el seu discurs —i és per això que som aquí— i per demostrar-li que n'hi ha d'altres —que vostè no emprendre mai en la seva globalitat— que poden ser fruit de les mateixes competències i recursos de què disposem avui, per anar a altres objectius a Catalunya, i que nosaltres, introduint un judici de valor, diem: «són més beneficioses per al poble de Catalunya». I dèiem: «la natura, el territori, que és identitat, que és qualitat...», li llegia una llista llarga de problemàtiques que s'han produït, competencialment parlant, amb tota la responsabilitat del seu Govern —aquí no hi ha relativització possible—, durant aquests deu anys, i són agressions al territori de Catalunya. Recordi-ho. I li citava, com les darreres, Aigüestortes, Portlligat i, fins i tot, el nyap que hem citat del parc Busch.

Senyor President, jo intentaré explicar-li què passa a Portlligat —suposo que també li contestarà el Conseller. Però abans permeti'm dir-li que, a Aigüestortes, la zona d'influència —una altra precisió—, el que se'n diu la zona d'influència, vostès, inicialment, la proposaven reduir en 6.000 hectàrees —projecte del Govern—: el que està pintat en groc en aquest mapa és la zona d'influència que vostès volien reduir. Producte de què? No d'una casualitat. Aquest és el tema de fons: si molt «m'apura», no és ni Aigüestortes, el tema de fons; el tema de fons és que vostès representen una concepció de govern que, sobre un bé natural que és de tot Catalunya, i potser de tots els europeus, deixen que actuïn els més forts, i la resultant és un projecte de llei, és un projecte de llei! No és una opinió del President quan va a una festa major, no, no, és un projecte de llei, entrat a aquesta Cambra, de reducció de 6.000 hectàrees de la zona d'influència. Aquest és el fet greu.

I això connecta amb la línia de fons del seu Govern; per això dic que n'hi ha d'altres, de línies de fons, sobre el tema del territori. Però que vostès no les poden fer —han tingut deu anys—; no es pot dir mai: no es poden fer en política, potser vindrà un miracle, però deu anys són molts anys. I la llista és llarga.

Senyor President, a Portlligat, ja que vostè demanava —m'ha semblat que ho demanava—..., però ja que jo ho he plantejat, li diré que, segons una publicació amb molta autoritat sobre la natura dels Països Catalans, es diu que «s'ha parlat de construir un port esportiu a Portlligat, excavar terra endins. Ni l'accés viari de l'indret, ni l'escassa profunditat de la badia, que té una taxa de renovació d'aigua prou baixa, tolerarien aquesta instal·lació, que acabaria transformant aquell bell i significatiu indret en un rabeig d'hidrocarburs». I aquesta mateixa publicació continua —salto moltes pàgines—: «Cal dotar amb urgència l'espai litoral existent des del límit de les àrees urbanes de Port de la Selva fins a Roses, tot excloent l'espai obert de Cadaqués, d'un règim de protecció que garanteixi una gestió integrada...», etcètera. I aquest mateix estudi continua, amb pàgines senceres, que jo li podria llegir, que no són només Portlligat, d'actuacions que recomana de protecció de la naturalesa, que vostès no només no han començat, sinó que han fet ulls clucs o han beneït agressions sobre aquesta natura.

Tant de bo que el tema de Portlligat —miri si m'accontento amb poc—, producte que sortís en aquest debat, ja fos un toc d'alerta per evitar el que seria una agressió a les normes urbanístiques, una agressió al medi natural i una agressió a un bé

universal cultural, com és pintat per Dalí en els quadres de la badia de Portlligat. Tot això es pot saltar un? Com Aiguestortes? Com intentar violentar un riu tan important com és el Llobregat? Com esperar que una sentència judicial, plantejada per grups minoritaris, ens doni la raó amb les zones humides de Pals? I puc continuar, dissortadament, puc continuar; què més voldria jo que quedar-me sense arguments, sense fets, sense dades —no sense paraules brillants. És que no són arguments les xifres que vostès han aprovat aquest any, rebutjant les esmenes de molts grups —entre elles, les nostres—, ridícules, per a la Direcció General de Medi Ambient? No són fets? No és una línia d'actuació? O és una pura casualitat, senyor President?

No és un fet el nyap del parc Busch? És un producte d'una política territorial coherent? Amb unes autoritats locals, elegides democràticament per Convergència, o nomenades pel Govern de la Generalitat? És o no és això un nyap de desgovern per part de l'actual Consell Executiu? No hi ha responsabilitat a assumir? Hem criticat molt sovint les administracions públiques que no assumeixen responsabilitats, però aquesta ja és una crítica instal·lada aquí i no rebatuda, fins ara, pels fets —com ho va ser al debat de l'any passat.

Hem dit, en segon lloc, que els serveis personals haurien de ser un prestigi per a l'autonomia de Catalunya. Jo em podria estendre sobre el tema de les aules de zero a sis anys, de l'escola, enguany: per què les privades sí i les públiques no, senyor President? Per què? És una opció. El perquè és molt senzill: perquè és la seva línia de fons de govern —és clar que sí. Jo no m'escandalitzo: intento construir una alternativa al que vostès signifiquen avui a Catalunya. Per què un diàleg de sords amb la formació professional i amb la participació de sectors, tant important per la competitivitat? Per què el desgavell a l'inici del curs als instituts d'ensenyament mitjà? Per què no cent trenta CAP, com estaven previstos per a l'any passat, sinó seixanta, citant-lo a vostè? Perquè és molt fàcil citar seixanta, és més difícil citar els cent trenta que estaven previstos. Els serveis públics haurien de ser una forma de prestigiar l'autogovern, no de privatitzar-los, de fer de repartidora, d'incrementar les partides pressupostàries, en aquest sentit. Això són fets, també, irrefutables: és una concepció de govern. No és la nostra concepció de govern, i per això estem aquí, d'oposició, i intentarem créixer en la nostra representació, per posar una altra concepció quant als serveis socials.

Parlem d'un ús social de l'Estatut —i aquí em podria estendre sobre llargs índexs. Senyor President, digui'ns les estadístiques europees de treball precari i parli'ns de les estadístiques catalanes de treball precari, de la «precarització» del mercat laboral. Comparem-lo amb Europa. I el que avui significa això psíquicament, econòmicament i socialment a casa nostra, més enllà del parany de contractar una persona cada ics mesos, per complir amb les estadístiques.

I, senyor President, de l'Administració pública, no me n'ha dit res —per citar, si més no, agrupant les qüestions en els eixos que hem plantejat. Recel a l'Administració local, sovint governada per Convergència i Unió! Vostès deuen haver sentit més que nosaltres les queixes dels seus propis companys de partit, de no rebre un programa de transferències, quant als consells comarcals, de rebre escassíssims recursos, de no poder actuar sobre el seu territori... És que no es creuen ni el model que varen dissenyar a la LOT. I deixo de banda una cosa molt més de-

mocràtica, que és la forma d'afermar la voluntat popular a l'hora de designar els consells. És que no es creuen ni el seu propi model. Ja ho he dit abans: que recelin dels ajuntaments, partidísticament és lògic —partidísticament, no com a governants—; que recelin dels consells comarcals, ni des del punt de vista partidista s'entén. Que no emprenguin amb decisió, com a voluntat de govern, el que és mandat parlamentari, la descentralització de la Generalitat; que no aproximem els serveis, tot el que és l'Administració, als ciutadans: de qui és responsabilitat? Que parlem seriosament del que és l'organització de la funció pública a Catalunya, dels seus defectes, de l'anacronisme que avui han bastit vostès i ningú més que vostès, l'Administració catalana; no és l'Administració centralista, no és l'Administració central, no és allò..., la que han construït vostès, farcida d'aquells vicis que tant varem criticar. O és que això no cal analitzar-ho? O és que això no és responsabilitat de govern?

Senyor President, un tema molt important en aquestes quatre línies —puntual aquest, aquest ja no és línia de fons, però que és una demostració— és el de l'habitatge. L'any 85, a Catalunya els habitatges acabats lliures eren 15.000 de promoció privada, 14.000 de promoció privada protegida i 2.000 de protecció pública, l'any 85; l'any 89 varen ser..., de 15.000 lliures es va passar a 14.000 protegits, s'ha passat de 31.000 lliures i 6.000 protegits, i l'any 89 ha acabat amb promoció pública a Catalunya: 215 habitatges. I jo pregunto, senyor President: han renunciat a la política de promoció pública directa de la Generalitat? Sí o no? No em llegeixi la llista de la carpeta, que ni el Conseller Molins al debat de política territorial es va atrevir a fer-ho. Digui'ns si han renunciat o no a la política de promoció pública directa per part de la Generalitat en el tema de l'habitatge.

I sobre el tema de l'Estatut, senyor President, començant per una qüestió puntual, que és la seguretat, i anant a la seva negociació global... Miri, la seguretat ciutadana i les competències en seguretat fa anys que es discuteixen en aquest Parlament. El senyor Alavedra, que té bona memòria, recordarà que, arran dels aldarulls de les Rambles de Barcelona, discutíem un model per al tema de seguretat, i l'aprovaré en aquest Parlament —crec recordar, i, si no, em rectifica, senyor Alavedra— per unanimitat. Estàvem cofois d'aquell model. Li parlo del 85, fa cinc anys. Aquell model, on és? És en algun document de govern, és en una acció de govern? On és? És en els acords aquests —que cada vegada resulten més «envoltoris»— Corcuera-Pujol? És clar, jo li admetria, senyor President, que vostè ara em digués —i li reconec la seva responsabilitat a dir-ho— que els acords Corcuera-Pujol tenim raó quan els qualifiquem de forma paral·lela al que vostè va dir «envoltori», són del 90, però jo li parlo del 85. Li parlo d'una llei que vostè va votar al Congrés dels Diputats de Madrid, el seu Grup; una llei que no és l'Estatut, que sí que situa els Mossos d'Esquadra en una posició reductiva, i a la policia local, però allò és una opció política, vostès la varen fer; de què es queixen? És una línia de fons d'autogovern. O no? O és que votar aquestes lleis bàsiques a Madrid es pot fer impunement, sense assumir la responsabilitat que pertoca? És una línia bàsica de l'autogovern, per més que facin jocs de mans presentant altres coses. El senyor President diu l'altre dia: «Reclamem el nomenament dels secretaris dels ajuntaments». Votaren o no votaren vostès aquelles lleis que ho impedeixen?

Senyor President, sobre el tema d'ordre públic podríem discutir-nos si vostè pot arribar a ser o no la màxima autoritat de l'ordre públic intern a Catalunya. Estem convençuts que la discussió donaria un resultat positiu per a les nostres tesis si, evidentment, no tinguéssim aquest dogall, que és la Llei de Forces de Cossos de Seguretat de l'Estat; no ho imputin a la Constitució i a l'Estatut, imputin-ho a aquella llei que votaren i als acords que prengueren, i no s'ho agafin com un exemple. És producte —hi insistim— d'una línia de fons.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, senyor President —ja acabo—...

El Sr. PRESIDENT: Acabi.

El Sr. RIBÓ: ...ha de ser defensat, eixamplat amb la màxima unitat de les forces catalanes. Ens farem pesats en aquest tema. Vostès han girat l'esquena a la força que representava la unitat de les forces polítiques catalanes, l'han girada, des del punt de vista polític, institucional i ara, partidista; van a pactar —diu vostè, senyor President— amb el Govern, sí —contingut partidista—, o, si no, presentin el balanç de contingut institucional; van a pactar formar part de determinats avantatges parlamentaris com a Minoria a les Corts Generals, però què van pactar, o què van acordar, on és el balanç de l'avenç substancial de l'autogovern de Catalunya? On és, senyors de la majoria? I fa deu anys que el senyor President ens va repetint aquesta cançó. I jo li dic que feia temps que ja ens havia amenaçat —a nosaltres no, a qui sigui— que algun dia proposarà la reforma de l'Estatut. És que l'any vinent sentirem la mateixa cançó, senyor President. De què serveix aquesta política, que és línia de fons —deu anys, si no es demostra el contrari— del seu patrimoni de govern. Nosaltres tornem a proposar amb responsabilitat, conscients que, quant al contingut, tenim un conjunt de propostes vàlides per fer avançar l'autogovern i, quant a la forma, la unitat, la Comissió de Traspassos, recordar el suport i la corresponsabilització de tothom, que el Govern de Catalunya, si no vol anar per aquest camí, ens expliqui les resultants del camí que ha endegat, i fa temps.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Correspon ara al Grup Socialista: té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, abans de començar pròpiament la meua intervenció, voldria començar amb uns breus mots d'introducció per situar el meu parlament, la meua intervenció, quelcom que és conegut, però que convé, em fa l'efecte, que sigui reiterat, que sigui recordat avui aquí, entre nosaltres.

La nostra acció política, vull dir, l'acció política dels socialistes catalans, des de fa ja molt de temps, ha estat orientada i està orientada per dos grans objectius. El primer objectiu és garantir més enllà de la dialèctica entre majories i oposicions del joc democràtic, legítim i necessari en tota democràcia, que en el nostre país, a Catalunya, s'eviti l'enfrontament sistemàtic, s'eviti la divisió del país; que en el nostre país, a Catalunya, s'asseguri la convivència; que en el nostre país, a Catalunya, hi hagi una entesa bàsica entre tots els catalans, que resti desterrada a qualsevol possibilitat de divisió social per raons polítiques o bé per raons d'origen o de llengua. Aquest ha estat el nostre objectiu fonamental, gairebé asseguraria que ha estat un objectiu fundacional del nostre partit. El segon objectiu és el propi de tota força política responsable que té la passió i la voluntat de

governar, que té cultura de govern. El nostre partit ha estat presidit per un segon objectiu, l'objectiu de millorar substancialment, de manera important, la situació del nostre país; quan dic del nostre país, dic de les seves llibertats, del seu autogovern, també de les seves condicions materials, també dels seus aspectes espirituals. I hem estat, en un tema i en l'altre, per dir-ho així, una mica «gotes malaies» —per utilitzar un símil que s'ha aplicat en alguna ocasió per designar un dels nostres més importants dirigents: l'Alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall—, hem estat «gotes malaies» en la recerca, la persecució d'aquest objectiu: que mai se'ns partís, se'ns dividís el país, i que el país millorés substancialment, d'una manera important. I cal dir que això ho hem situat, fonamentalment, en el mateix inici de la nostra trajectòria com a força política unida de tot el socialisme català, vull dir, en el clar-obscur de la transició de l'inici de la democràcia, del restabliment de la Generalitat, quan existia en el país una situació de crisi política, de crisi de transició política, però també de crisi econòmica i social molt important; quan al nostre país, per tant, hi havia el risc de constitució d'una societat molt escindida, molt dividida, amb un fenomen d'atur massiu, amb retards de tota mena acumulats durant els anys de la dictadura, amb grans diferències socials, però també d'origen cultural, de llengua, del nostre país, on, per tant, existia aquest risc de divisió. I també en un país, en aquell moment, i encara en molt bona mesura en els moments actuals, amb una enorme disponibilitat de la seva gent, amb una quantitat enorme de bona fe de la seva gent, amb un gran potencial d'illusió per fer coses, per millorar el país; en la suma d'aquesta situació, que combinava democràcia recuperada amb autogovern en construcció.

Per tant, en un context en el qual aquests dos grans objectius eren, a la vegada, necessaris i possibles. Primer —hi insisteixo—, crear un clima de diàleg, una atmosfera de respecte mutu, de reconeixement de la catalanitat de tots, i segon, fixació i desenvolupament d'unes prioritats en el marc d'una cultura i d'una acció de govern que permetessin desenvolupar el país.

Ho hem fet des d'una òptica i d'una cultura de govern perquè, de fet, hem governat, hem estat aquí al Parlament i en l'espai de la institució nacional de Catalunya, a la Generalitat, a l'oposició, però hem governat als ajuntaments, hem cogovernat, també ens hem corresponsabilitzat del govern a nivell de l'Estat. I ho hem fet amb unes prioritats clares, que continuen essent les nostres: l'ajustament i la reactivació de l'economia, el desenvolupament de l'autogovern català, de la Generalitat, de totes les institucions democràtiques i nacionals de Catalunya, amb uns mecanismes, amb un horitzó, que vostès saben que és l'horitzó no de la independència del país, de l'aprofundiment de la seva llibertat, però també de la seva cooperació amb la resta d'Espanya, amb la resta de l'Estat, de la seva profunda integració a Europa, és a dir, amb un horitzó federal; la integració a Europa com a fita històrica, la potenciació de la democràcia local, dels ajuntaments, com a peça cabdal —i cal dir, assolida amb resultats prou espectaculars—, la modernització del sector públic, un fort impuls a les infraestructures, fortament retardatàries en el nostre país, una revolució educativa, una política de preservació ambiental. Aquestes han estat, i són, les nostres prioritats; aquesta és la nostra cultura de govern.

Pel que fa al primer objectiu essencial del nostre partit, jo col·loco el discurs que vam escoltar ahir, i vull col·locar la meua

intervenció d'avui en la recerca d'aquest primer objectiu fonamental, és a dir, en el marc d'un clima de diàleg, que no pot ser interpretat d'una manera simplista, que no és el fruit d'uns interessos de conjuntura, sinó que respon a un conjunt de circumstàncies de fons, d'entre les quals, per cert, no és la menor la constatació que hem reiterat, els uns i els altres, amb anàlisi i perspectives diferents en aquest Parlament, de l'existència d'una situació de bloqueig pel que fa a l'autogovern de Catalunya. Ho hem comentat en el passat a bastament, en els debats, i és cert que avui —com deia el President en la seva intervenció d'avui— no podem encara fer un balanç dels resultats concrets d'una nova situació, sobretot d'un nou clima polític de relació entre nosaltres. Però en el que sí que podem coincidir plenament és que la situació anterior era insuportable, era una situació absolutament estèril, és més, una situació potencialment perillosa. I aquesta reflexió que hem fet els uns i els altres, que coincideix amb el que ha estat la nostra «gota malaia» durant molts anys en aquest Parlament, finalment dóna lloc a una nova situació. Jo situo la meua intervenció en aquesta nova situació.

Cal dir, del meu punt de vista, que aquesta nova situació no és ni acords, ni pactes —com s'ha insinuat en algun moment en el debat d'aquesta tarda—, sinó que és l'establiment d'un nou clima, que té reaccions molt positives en el país: poques veus hem sentit criticant el fet que hi hagi una voluntat compartida d'un diàleg acotat entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat o entre el Govern de la Generalitat i el principal partit de l'oposició; més ben dit al contrari, ha tingut clarament i crec que vostès també poden haver tingut la impressió clara que en el país el gruix del país, el gruix de l'opinió pública emetia un cert sospir d'alleujament en el moment de constatar l'existència d'aquesta nova situació.

Insisteixo a descartar la idea d'una collusió, d'un pacte ocult, d'una liquidació pura i simple de la dialèctica democràtica entre govern i oposició. Els qui parlen en aquest termes, en general, fan anàlisis interessades, tal volta perquè temen restar-ne al marge, tal volta perquè els pot interessar assenyalar una mica jeremiàcament que els socialistes estem renunciant al nostre paper d'oposició a Catalunya. Els hem de dir que estiguin tranquils, que nosaltres, d'oposició, en continuem fent; però farem lògicament una oposició que s'esmerçarà a ser constructiva, a ser prou positiva sempre i, sobretot, a ser —com hem tractat que fos fins i tot en els moments més durs, més crítics; fins i tot en els moments quan circulaven serveis d'ordre amb braçalets del partit de la majoria en els passadissos del Parlament— una oposició constructiva i, per descomptat, amb un tarannà polític tolerant i dialogant. Això és la norma i, per tant, en definitiva es tracta de sortir de l'excepcionalitat i d'iniciar la via de la normalitat.

L'excepció és que la confrontació entre els partits alternatius arribi a la desqualificació generalitzada; la regla és que entre govern i oposició hi hagi controvèrsia democràtica permanent, però també canals de diàleg a l'entorn dels problemes cabdals del país. L'excepció és que els partits catalans afrontin en ordre dispers les relacions entre la Generalitat i l'Administració central; la regla és que mirin de posar-se d'acord per guanyar en eficàcia. L'excepció és entretenir-se a discutir absurdament el grau de catalanitat dels uns i dels altres; la regla és mantenir la dinàmica de pluralisme que sempre ha caracteritzat el catalanisme polític, el moviment nacional català. I en aquest sentit allò

que avui pot representar un element nou de la política catalana no és altra cosa que el fet de sortir de l'excepcionalitat per entrar en una situació democràticament i nacionalment normal. Que això comenci a ser possible penso que és una bona notícia, i que sigui una notícia no fa sinó confirmar que hem estat durant un parèntesi massa prolongat en una situació excepcional.

Atenció!, que hàgim entrat en una situació democràticament i nacionalment normal no vol dir que tots els problemes estiguin solucionats, ni de bon tros! No vol dir que tot quedi absolutament clarificat i resolt; tindrem retrocessos, tindrem moments de crispació; tindrem discussions, tindrem enfrontaments. Però si tots fem un cert sacrifici —sacrifici que jo li demanaria benèvolament a l'amic Aleix Vidal-Quadras, al qual m'adreço per demanar-li que no m'exciti el President, perquè les seves rèpliques en general no van adreçades a vostè, al seu partit, sinó que van adreçades a mi i al meu partit (*rialles*)—, fem tots una mica un sacrifici i penso que el país ens ho agrairà. (*Rialles.*)

Ara, aquest restabliment d'un clima de normalitat, de més diàleg, és una condició necessària per al futur de Catalunya, però no és una condició suficient: cal obra de govern. I permetin-me que en una segona part de la meua intervenció m'hi dediqui; parlem-ne; se n'ha parlat poc, jo crec, de l'obra, de l'obra de govern. Han vingut les vacances, hi ha hagut reflexions, vostè també, pel que he escoltat aquest migdia, ha reflexionat molt profundament. Jo m'he dedicat a mirar de deixar de fumar i això m'ha impedit fer reflexions massa en profunditat, però sí una valoració, que és la que vull exposar, sobre l'obra de govern des d'una òptica d'oposició, d'oposició democràtica, perquè tenim la responsabilitat, més fins i tot, diria que tenim l'obligació de judicar la gestió de govern de Convergència i Unió. I fer tasca d'oposició ben explicada em fa l'efecte que és la millor garantia per a una reflexió permanent dels uns i dels altres, una garantia també de vitalitat, de seguretat democràtiques en la mesura que els ciutadans puguin adonar-se que hi ha punts de coincidència, però també ofertes, plantejaments alternatius; hi ha, sobretot, equips que poden eventualment prendre el relleu d'una tasca de govern a Catalunya. Això dóna vitalitat a la democràcia catalana i dóna seguretat als ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

Jo, per descomptat, no faré el que el senyor President ja s'ha avançat a dir: «és que vostès el que fan, en general, és sempre dir i això i el de més enllà que va malament i això altre», etcètera, o bé: «això no és perfecte...» No faré l'inventari dels temes concrets que ens mereixen, per dir-ho així, una valoració negativa de la seva obra de govern, encara que em referiré en algun moment a dos o tres aspectes concrets.

Faré o intentaré fer una valoració general, perquè d'aquí a uns anys aquesta valoració general es farà en les enciclopèdies, als llibres d'història i fins i tot ara, ja després de deu anys d'acció de govern de Convergència, ja hi comença a haver prou perspectiva per fer aquesta valoració general. I jo no estic segur que la tasca desenal del Govern de Convergència i Unió pugui ser recordada, fixin-se bé en el que dic: no estic segur que la tasca de govern desenal, de deu anys, del Govern de Convergència i Unió pugui ser recordada, o pugui començar a ser mirada ja en aquesta perspectiva d'una dècada pel seu impacte real sobre la societat i la nació catalana. I atenció, m'explico, no estic fent una valoració negativa d'aquesta dècada perquè

seria absurd en la mesura que som corresponsables, també, dels trets positius i eventualment dels negatius de l'evolució a Catalunya durant aquesta dècada. I perquè seria, a més a més, inexacte i injust; el país ha progressat econòmicament, socialment. En fi, la situació en el moment de l'acabament de la dictadura, la situació actual és una situació que s'ha girat com un mitjó, ha passat com de la nit al dia, no?

El que estic tractant de dir és que en el record ja comença avui, en la percepció del ciutadans, la fixació d'alguns elements concrets, algunes idees fortes, algunes realitzacions pràctiques molt importants de les que compten, de les que valen la pena, puguin ser adjudicades als governs durant deu anys de Convergència i Unió. Es recordarà..., probablement ja es comença a veure l'acció a les ciutats catalanes. La dècada dels vuitanta serà per als gironins una dècada de canvis molt transcendents en la vida de la ciutat, en la mateixa ciutat, en l'escenari de la ciutat. Es pot valorar el que han fet els governs municipals a Barcelona durant aquesta dècada més bé o malament; no es pot discutir, en tot cas, que han provocat en la ciutat un revulsiu enorme, una gran innovació, uns grans canvis que —hi insisteixo— poden ser valorats positivament o negativament, depèn de la perspectiva, però que no es pot discutir que, històricament, aquesta etapa de la gestió de la ciutat de Barcelona quedarà molt fortament caracteritzada per uns trets definitoris, per uns fets que hauran marcat un impacte real molt profund sobre la ciutat. Però jo no estic segur que es pugui valorar la seva acció des del Govern de la Generalitat d'aquesta manera en el passat, ni que es pugui valorar ja en aquest moment d'aquesta manera.

Enllaça la meua reflexió, que no ha estat una reflexió estival de la profunditat de la de l'amic Vidal-Quadras amb l'observació que ell feia sobre una política difusa. Els pressupostos anuals que presenta el Govern de Convergència i Unió són sempre pressupostos difusos, no tenen mai prioritats clares. I el President ha dit aquesta tarda: «puix que sempre ens diuen que diem el mateix, senyal que tenim prioritats». És una fallàcia lògica; es pot dir sempre el mateix i no tenir prioritats o, per precisar, es pot dir sempre el mateix i tenir, per tant, lògicament, només una prioritat, que és la prioritat de dir sempre el mateix, però cap altra.

Ara bé, això no seria objectable a Holanda, però sí que és objectable a Catalunya. Es pot valorar una dècada a Holanda dient: ha estat una dècada on, les coses importants, les han fet els poders locals; a Catalunya, no. I és per això que nosaltres hem de situar amb tota correcció, amb un elevat nivell d'exigència la nostra valoració de la seva obra de govern i de la seva orientació política general, perquè no som a Holanda, som a un país que nacionalment s'està reconstruint. I perquè vostès han tingut i tenen l'honor, l'altíssim honor, el privilegi, l'extraordinari privilegi de governar Catalunya. I en quin període!, extraordinari, amb la llibertat recuperada, amb energies en tensió, amb anhels i esperances acumulats durant dècades, durant més de quaranta anys; calia molta més precisió en els objectius, calia molta més exemplaritat, calia molta més dedicació. No es pot acceptar, sense que se't posin els pèls de punta, que hi hagi governants de Catalunya que renunciïn voluntàriament al seu mandat, a les seves responsabilitats, perquè diuen que passen a dedicar-se als seus afers i als seus negocis personals.

Calia més encert, calia més treball, calia més diàleg; calia satisfer en educació, en salut, en benestar social, en cultura, en

llengua, en medi ambient, en infraestructures, en reducció de desigualtats i de desequilibris, en política industrial, en política d'innovació tecnològica, en política turística, desenvolupar obra de govern. Perquè Catalunya pot ser i és una nació europea, com diuen vostès sovint, sense Estat, però Catalunya no pot ser una nació sense govern.

Allò que valorem negatiu no és un aspecte o altre de la gestió; allò que valorem negativament és que el Govern de Convergència i Unió podia fer, havia de fer i no ha fet; allò que nosaltres valorem negativament és que el Govern de Convergència i Unió podia fer bé, havia de fer bé i no ha fet prou bé. I això ha generat —jo no diré que hi hagi la meitat o una tercera part del país aixecat, ni molt menys, ni molt menys—, però això ha aixecat una frustració.

I, després, hi ha lògicament els discursos i les reflexions i els conceptes. I, si em permeten, a mi m'ha semblat significatiu fins a cert punt que el President en el seu discurs d'ahir parlés de l'aspecte «sidralístic» de la qüestió, no? Això del sidral, que és una cosa que a Catalunya coneixem prou bé, desconecem d'on surt i jo estava reflexionant aquest matí a partir de la intervenció del President d'ahir d'on... Em sembla recordar —i algú em desmentirà— que deu haver sortit d'algun setmanari esportiu català, concretament del setmanari *Xut* o d'aquella cosa increïble que es deia *El Once*, aquell setmanari de paper groc que va fer aquella proesa d'haver d'acatar la normativa de la dictadura, però emetre un llenguatge que pròpiament no podia ser qualificat com castellà, no?, i que constantment utilitzava aquell rodolí que deia: «ves per on, mira qué tal, apaga las penas bebiendo sidral», no? Això és el sidral; és a dir, aquesta beguda efervescent, absolutament inconsistent, pràcticament no-res, però que en la mesura que és magnèsica produeix una certa bromera, etcètera.

Tots els governs, sens dubte, tots, sense excepció, corren, en un moment determinat, la temptació de beure's un vas de sidral. No em negarà, senyor President, que el seu Govern, en fi, no ha incorregut en alguna ocasió en aquesta temptació, no?

Una cosa molt diferent és un país imaginat, un país somiat, una pàtria ideal d'un país imaginari; és molt diferent. I vostès ens critiquen a nosaltres a vegades dient que donem una imatge falsa del país. Vostès cauen, si em permeten, en l'extrem oposat; ja admeto la crítica que en algun moment donat, portats per l'ímpetu d'una política opositora, carreguem més les tintes negatives, no? Alguns ho fan més que altres. Però, en fi, parlar de Catalunya com un país de platges netíssimes, senyor President, és caure en l'extrem oposat; és donar una imatge falsa del país.

Perquè és evident —i ara toco dos o tres temes concrets, com he anunciat— que el President té tota la raó quan diu que, sobretot en els dos darrers últims anys, els ajuntaments costaners han fet un esforç important en les nostres platges: la neteja de la sorra, les millores d'equipaments de tot ordre —papereres, dutxes, similars...—, l'increment de la vigilància... Jo vaig tenir l'emoció, perquè és veritablement emocionant de visitar —i li recomano, si no ho ha fet, senyor President, que ho faci— un espai de platja de Sant Adrià de Besòs!, net, imponent, magnífic, una mena de retorn al segle passat, amb les seves barques de pesca..., entre una central tèrmica i l'altra central tèrmica. Fantàstic, emocionant, veritablement. Ara, això és donar, simplement, un aspecte de la qüestió. Si no es vol donar una imatge falsa del país s'ha de dir —ho hem de dir des de l'oposició, si

no ho diuen vostès, i és lògic que no ho diguin, vostès— que vostès tenien, tenen encara, la responsabilitat de l'altra part de la qüestió, és a dir, no sols que la sorra estigui neta, sinó també que l'aigua estigui neta. Vostès, a través de la Junta de Sanejament, tenien, durant aquests darrers anys, l'obligació de construcció de més i de millors emissaris i sobretot de depuradores, i és un fet establert —no és una opinió, no és una opinió des de l'oposició, és un fet establert— que aquesta Junta s'ha caracteritzat per un retard enorme, que ha generat durant molts anys clars superàvits en els diners que recuperava, i unes mancances enormes d'inversió en aquest terreny. Això s'ha de dir per donar una imatge real del país. Com s'ha de dir també que en l'afer del parc d'Aigüestortes hi ha hagut una marxa enrere claríssima. El senyor President tenia raó quan deia: «No hi ha, ara, en el nostre Projecte de Llei, una disminució de la zona de protecció del parc», però ha silenciats que hi ha hagut una esmena de la mateixa majoria a aquest Projecte de Llei del Consell Executiu, que no n'hi ha hagut prou, amb aquesta esmena, que hi ha hagut una segona esmena, i que això ha estat fruit, lògicament, de l'acció empresa per l'oposició, però també per entitats com DEPANA, el Centre Excursionista de Catalunya, que, lògicament, han valorat molt negativament el projecte inicial. I espero que no els tracti, senyor President, amb la desimboltura amb què ha intentat tractar un diputat d'aquesta Cambra a l'entorn d'aquesta qüestió, perquè no seria just. No seria just.

El tema de la reclassificació i modificació dels límits del Parc Nacional d'Aigüestortes s'ha de veure en la seva globalitat, i efectivament hi ha hagut un intent de reducció; el que passa és que les protestes aixecades els han obligat a vostès a fer marxa enrere, però el tema té més gravetat, encara, perquè des de la Llei del 88 no s'ha fet el pla d'ordenació dels recursos del Parc; no s'ha fet el pla d'ús i gestió del Parc; no s'ha fet el pla d'inversions dels municipis de la zona d'influència, que està contemplat en la Llei, i que ha motivat les actituds dels ajuntaments, o d'alguns ajuntaments; no s'ha fet el programa d'avaluació de les zones degradades. S'havia de fer en un any després de la promulgació de la Llei, i han passat més de dos anys i no s'ha fet res d'això. S'havia de constituir en dos mesos el patronat del Parc: han passat dos anys i no s'ha constituït.

S'han dedicat, dependent dels anys, 20 milions, 30 milions a la gestió del parc d'Aigüestortes, quan un parc d'aquesta naturalesa, d'aquestes dimensions no pot tenir menys de 200 o 300 milions —tiro baix— per a la seva gestió. Si comento aquest afer o el de les platges és perquè, evidentment, hi ha un gran problema nacional, una gran qüestió nacional a Catalunya que es diu la «qüestió medi ambient», que és una qüestió que està en alerta roja, i els vull alertar, amb relació que el llum vermell, en aquest cas concret —en el meu, encara no—, ja fa temps que està encès, que els problemes s'agregen molt més ràpidament que les solucions que s'hi posen, que són escassíssimes i molt retardatàries; que a Catalunya estem perdent la batalla del paisatge, una batalla que es va començar a perdre els anys cinquanta. Quan Espriu va veure com el més bell cementiri mariner de Catalunya, el cementiri de Sinera, era submergit per una massa edificada de la vella CNS, es va començar a perdre aquesta batalla del paisatge, que és un intangible d'extraordinària importància, no estètica, sinó econòmica, també.

I a Catalunya aquesta batalla l'estem perdent, com estem perdent la batalla del medi ambient. Per què hem de parlar de la

neteja dels rius, senyor President? Vostè diu: «Si ho volen, parlarem dels rius». Si ho volen, els anem a veure, els rius, anem a veure el Besòs, anem a veure el Llobregat. Si ho volen, anem a constatar —els uns i els altres— aquesta enorme vergonya col·lectiva que Catalunya és, en l'Europa comunitària, una de les àrees més degradades des del punt de vista ambiental. Si volen coincidir en això i en la necessitat de fer alguna cosa ràpida, urgent, un pla d'emergència respecte a aquesta qüestió, que és una qüestió perillosa, no sols una qüestió de dignitat, no sols de fer coincidir la nostra imatge real del país amb la imatge del país somiat, sinó també la de garantir una política d'oferta, que és bàsicament la política que les grans dimensions econòmiques poden realitzar: matèria d'infraestructures, de comunicacions, d'aigües, de formació i de medi ambient.

Ja hauran vist que he combinat, en la meua intervenció, una actitud que és la de fons —una actitud absolutament benevolent— amb una altra actitud, que no és contradictòria, però que ve una mica a parar els peus a especulacions interessades i fàcils en el sentit de dir: el nou clima de relació entre Convergència i Unió i el Govern socialista o els socialistes catalans aniquila, obnubila totalment la dialèctica entre Govern i oposició, i d'aquest punt de vista, lògicament, m'he expressat en algun moment amb una certa contundència. Tracto de ser summament correcte i, per descomptat, sóc sincer en les coses que els critico.

Jo espero —ja per anar acabant— que aquest debat pugui servir per millorar les coses en els aspectes que hem abordat. Si pogués servir per millorar els aspectes de gestió ambiental —encara que només fos això—, jo ja em donaria per satisfet; és a dir, accelerar, per exemple, el tema de la resolució definitiva, donar tranquil·litat a tots els sectors que s'han alarmat a l'entorn del tema del parc d'Aigüestortes; accelerar el procés de constitució de l'Agència del Medi Ambient; plantejar davant el país, no un país imaginari, sinó el país real, i també el país somiat, el país net, polític, educat, pulcre, que volem construir, però que no construirem si col·loquem per davant del país real un país imaginari, a través de tècniques de *marketing* de govern, de *marketing* de poder, de propaganda d'acció governamental.

A Catalunya es necessita un esforç mancomunat; hi ha moltes, moltes, moltes coses que ens uneixen; moltes coses que ens uneixen, que ens poden convertir en més eficaços. Jo haig de dir, en aquest sentit —perquè és necessari que ho digui—, que en la intervenció que va fer el President sobre els temes de revisió del sistema de finançament tenim una coincidència pràcticament absoluta i, per tant, les possibilitats reals d'una col·laboració eficaç. I al fil d'aquesta reflexió, jo voldria també sortir al pas de quelcom que ha sortit aquí, sobre si les relacions entre el Govern de Convergència i el Govern central necessiten intermediaris. És evident que nosaltres hem tingut una actitud totalment respectuosa, i que mai —mai, ni ho hem fet ni ho farem— hem provocat cap tipus d'interferència en les relacions institucionals entre un Govern i l'altre o entre un conseller i el ministre corresponent. Ara, és lògic i és positiu que nosaltres emetem opinions, que nosaltres valorem acords o desacords, que nosaltres fem valdre les nostres influències en moments determinats, en relació amb uns, en tant que socialistes, i en relació amb els altres, en tant que catalans, per tractar que les coses vagin endavant i millorin. I voldria, en aquest sentit, fer un breu comentari, Conseller Gomis, sobre els acords Corcuera-Pujol, o

Pujol-Corcuera, i li diré el mateix que li vaig dir al Ministre Corcuera, al seu moment, que és un símil —ho reconec— un xic surrealista, però em sembla que serveix per fer-me explicar: hi ha acords de dues menes, del meu punt de vista, hi ha acords en forma de palmera o hi ha acords en forma de carxofa. (*Remor de veus.*) Vull dir que hi ha acords que queden oberts i hi ha acords que queden tancats. I els acords que vostès han fet, lamentablement per als uns i per als altres, són acords de tipus palmera. Mirem de fer acords de tipus carxofa i em sembla que ens anirà més bé als uns i als altres. (*Remor de veus.*) Massa fils solts, per entendre'ns ràpidament.

Jo voldria ja acabar, perquè penso que, per cortesia, a aquestes hores del debat no hauria d'incórrer en l'abús de temps que han fet altres diputats; serà en funció de la rèplica del President que m'estendré més o menys en el meu segon torn, per dir-los que estem il·lusionats amb la nova situació; no il·lusos, no ingènuaament il·lusionats. Creiem que hi ha molts problemes, però hi ha també moltes possibilitats. Però, en tot cas, l'establiment d'un nou clima, d'una nova atmosfera ja és, en ell mateix, un factor positiu a Catalunya, que això, per si mateix, ja és una cosa positiva. Que nosaltres això ho volem projectar i obrir al conjunt de l'arc parlamentari català; que de cap manera volem una actitud de marginació dels grups petits, sinó que volem, realment, fer compatible —ho hem dit i hi insistim— l'exercici d'una dialèctica Govern-oposició, o Govern-oposicions, amb el seu pluralisme, i el respecte a aquest pluralisme, amb el manteniment de fórmules de diàleg, de cooperació, d'entesa, que permetin guanyar eficàcia, però que permetin guanyar força a Catalunya. Més obertura de la institució, més participació de tots en la Generalitat com a institució nacional de tots: nosaltres som Generalitat, tant com vostès; més obertura institucional, més diàleg, més acord previ, si és possible, entre els catalans, abans de dialogar, negociar, cooperar amb l'Administració central, i establiment d'un debat permanent sobre les prioritats de govern del país, i per nosaltres les prioritats són clares. I en aquest cas sí que em permetran la lleugera immodèstia de dir que nosaltres diem sempre el mateix, però, a més a més, fixem les prioritats, i les prioritats, per nosaltres, es diuen infraestructures, es diuen formació, es diuen medi ambient, es diuen normalització, o desenvolupament cultural i lingüístic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Té la paraula el Molt Honorable President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, vull anar directament a un dels temes que ha plantejat el senyor Obiols, molt important; ha dit el següent, diu: «La situació en què ens trobem, i la situació de diàleg més distès, més obert, més fluid, més fructífer també, en què ens trobem no és el fruit d'un fet de conjuntura». Això és molt important. Vostès saben que, bé, doncs, la gent barrina i diu a veure què pensem i què diem, i per on volem anar, i aquestes semblen les reflexions que diuen, bé, el punt central en aquestes reflexions, des de la perspectiva del President de la Generalitat és això, i ho he dit, ho he dit públicament, ho he dit en declaracions als diaris... Jo el que vull saber és si aquesta és una situació que respon a un fet de tàctica electoral —i ja admeto que a més hi pot haver una mica de tot, i a més és lícit i legítim que hi hagi una mica de tot, no?—, si és un fet de tàctica electoral, si és un fet de tàctica, doncs, parla-

mentària —a Madrid, concretament—, o bé si és un fet de fons. Jo he d'entendre..., he dit que com a hipòtesi de treball..., per hipòtesi de treball vull dir que no n'estic segur del que ha dit, que quedi clar, oi? Però que almenys voldria actuar tant com es pugui pensant que aquí hi ha un canvi de fons. Això ho veurem aviat, si hi ha un canvi de fons. Això ho veurem aviat; és qüestió, evidentment, de crear les situacions, naturalment en termes —ja que es tracta de dialogar— de lleialtat, que obliguin a definir realment del que es tracta. Però, bé, de tota manera, jo celebri molt el que ha dit el senyor Obiols. Ho celebri perquè, per altra banda, vostès saben que jo sempre he dit que el Govern de la Generalitat —el nostre Govern de la Generalitat, el de Convergència i Unió actual—, però qualsevol eventualitat que hi hagi en qualsevol moment en aquest país necessita —necessita, no té altra opció, no té altra opció—, si pot, és clar, si pot, doncs, tenir una relació positiva, fructífera amb el Govern central, sigui quin sigui el color polític del Govern central. Això ho dèiem a l'època de la UCD, i ho diem ara, i ho diríem si eventualment hi hagués un altre govern, un govern d'un altre color polític a Madrid. I per això nosaltres, efectivament, vam mirar de tenir unes bones relacions amb el Govern d'UCD, que en aquesta època van ser molt criticades, i es van buscar moltes explicacions i molt diverses, i en un moment determinat vàrem fer..., jo vaig fer la gestió, vaig iniciar la gestió, d'una manera molt *impegnata*, molt compromesa, que va ser, concretament, després de les eleccions del 84, amb el mateix President del Govern. Això no va anar endavant, i jo preferiria ara no explicar ni recordar ni per què no va anar endavant ni de qui va ser la responsabilitat que no anés endavant. I, després de les eleccions del 88, doncs, d'una manera no més compromesa que el 84 —de les quals, per altra banda, d'aquestes gestions del 84, n'hi ha documents ben provatoris—, després de les eleccions del 88, d'una manera... que aquesta va ser més vista, perquè hi va haver uns contactes, i unes declaracions, i unes preses de posició meves molt públiques, doncs, vam dir: «Tornem-ho a provar, tornem-ho a provar».

Per tant, si ara això pogués anar endavant, doncs, per a nosaltres seria molt satisfactori, des del punt de vista del que en podríem dir la nostra filosofia política, però, a més, des del punt de vista de l'interès del Govern de la Generalitat, i de Catalunya. Catalunya, evidentment, és molt fàcil que fins i tot en una bona situació de diàleg tingui elements de confrontació amb el Govern central; gairebé segur que sempre n'hi haurà, pocs o molts. Però, de tota manera, que domini el factor positiu, doncs, és molt positiu. Naturalment, sempre que domini perquè això respongui... El senyor Obiols ha dit que no es tracta —i jo ho vaig dir ahir, també, i això no és cap voluntat de tirar aigua al vi—..., sempre que això realment vagi de debò i sigui sincer, naturalment, i vaig al fons de les qüestions. Jo ahir ho vaig explicar, en el meu discurs: el fons de les qüestions és que nosaltres no som una autonomia administrativa, nosaltres no som una autonomia com les altres —això està molt clar—, nosaltres necessitem unes determinades garanties que en aquests moments no tenim, i que no és un problema d'anar donant coses o cosetes de tant en tant, sinó que és una qüestió molt més radical —dic «radical» en el sentit d'arrel, no fos cas que ara algú em digués, doncs, que m'he expressat en termes de radicalisme; «radical» vol dir «d'arrel», d'arrel del tema, d'arrel de la qüestió.

I ho celebro, a més, perquè, casualment, avui, buscant alguns papers, doncs, pensant allò que has d'endevinar a veure què et diran, anava buscant els papers per poder tenir material per contestar-los a vostès, i n'he trobat un que em sembla que és interessant. És un document intern del mes de gener de l'any 90 que jo dirigeixo a una sèrie de col·laboradors meus, i els comença l'escrit d'aquesta manera —gener de l'any 90: situïn-se—, dic: «Entrem en una etapa que podria ser de turbulència; no era el nostre propòsit que fos així...». I aleshores parlo, a partir d'aquí —i, a més, no ens convenia: en aquesta etapa de turbulència hi entràvem després d'un any i mig, del juny del 88 al gener del 90, en el qual, malgrat tots aquests intents de negociació, no havíem aconseguit res; però quan dic «res» vull dir «res», literalment «res»—, deia: «De tota manera, això ho hem de mirar de superar; no ho podem defugir, ho hem de mirar de superar». I aleshores jo posava —i em sembla que és molt interessant— les condicions... Aquestes, sí: ho dic per aquests documents que de vegades algú s'inventa, de setze folis, que circulen, i que són uns invents, i ho torno a dir aquí..., però aquest no, aquest és un document real, que existeix, encara que sigui intern, purament intern, i... Però que val la pena que vostès vegin, el gener del 90 —per tornar a reprendre..., per veure si superem aquest perill d'entrar en una etapa de turbulència—, a l'època en què amb motiu del vot de l'autodeterminació se'ns deia de tot, i es deia allò —recordin—, «Millimitrarem, ara, a partir d'ara, millimitrarem, doncs, tot el que fa referència a l'autonomia», que jo vaig contestar dient «No cal que...; si millimitren guanyarem, perquè fins ara no ens han donat res»... Bé, doncs, fixin-se en les condicions que jo posava: «Signar l'acord de la policia autonòmica» —i sobre això després els he de donar una notícia que acabo de tenir, i que és una bona notícia—, «fer els traspasos de justícia» —que estan signats, i que seran efectius el dia primer de novembre—, «resoldre el tema dels "serrells" lingüístics» —que s'han resolt—, «alleujar l'afixia del finançament sanitari» —això està resolt a mitges, però, evidentment, millor que no estàvem, sí, millor que no estàvem, però, en fi, aquest és un dels temes que queden pendents i que no és un problema, aquest, fixin-s'hi, no és un problema de concepte, tan sols, sinó de mal funcionament: moltes vegades diem que l'Administració catalana funciona malament, i deu ser poc o molt veritat, però, escolti, l'Administració central funciona a còpia de pagar amb un any i mig de retard, almenys a les autonomies..., però, en fi, aquí hi ha hagut un cert avanç; és un tema pendent, de tota manera—, «iniciar converses sobre el finançament sanitari, iniciar converses» —que s'han iniciat, sense resultat, de moment— «sobre el finançament dels serveis socials» —en el qual la Generalitat està molt queixosa del tracte que està rebent.

Però, bé, els he llegit això només perquè vegin la preocupació que en aquell moment nosaltres teníem: «Entrem en una etapa que podria ser de turbulència» —deia jo—, «hem de mirar de superar-ho». Ho veia molt negre, francament, en aquell moment, però, de tota manera, en tot cas, no podem anar endavant, no podem dir, diguem-ne, «aquí no ha passat res, de tot el que ens han dit», si no és a base que aconseguim aquests objectius.

I encara el dia 10 de febrer, en un altre document intern meu, dic: «Del 23 de juny de 1988 ençà, i d'abans i tot, hem estat negociant amb el Govern central i actuant positivament en

l'àmbit polític espanyol» —perquè vam ser els únics que vam donar suport al Govern central, en la vaga del 14 de desembre, i no em sap gens de greu de dir-ho, que vam ser els únics que ho vàrem fer, perquè vam pensar que responia el nostre acte al que havíem de fer nosaltres com a acte de responsabilitat; l'actuació dels altres partits també devia ser responsable, no ho dubto pas, però nosaltres ho vam veure així: vull fer notar, per exemple, aquestes coses—, «hem estat negociant amb el Govern central i actuant positivament en l'àmbit polític espanyol, sense més contrapartida que el constant ofec econòmic i polític». Per tant, que això canviï, i que això es confirmi, sobretot, i que se'n confirmi la profunditat, allò que dèiem, la radicalitat —«radical», recordin, no ve d'«extremisme», sinó d'«arrel»—, doncs, que això es confirmi serà per a nosaltres molt i molt positiu.

Per cert!, els he dit abans que els havia de donar una bona notícia: aquest migdia —quan he pujat abans aquí no ho sabia—, aquest migdia, hem tingut notícia que finalment es reunirà la Junta de Seguretat —és això, no? (*adreçant-se a l'H. Sr. Conseller de Governació*)— i que sembla que, finalment, totes aquestes coses que han estat entrebancades durant tot aquest temps, i que m'obligaven a mi, doncs, a saber si és que l'obstacle venia del senyor Corcuera o del senyor Cardenal, però que es deia que jo creia que la tercera possibilitat, simplement, és que potser s'havien extraviat els papers, o s'havien distret per alguna altra qüestió, i possiblement és aquesta tercera possibilitat, perquè sembla que això es resoldrà, cosa que celebrarem molt, si divendres es confirma.

Vostè ha dit... I deixo ja aquest tema, en el qual, si de cas, com sempre que hi ha gent que vol negociar seriosament, doncs, l'únic que he de dir és que en aquesta negociació nosaltres —i el senyor Obiols ho ha dit per part seva— no hi hem d'anar, no hi anem, diguem-ne, posant el llistó baix. Vull dir, vostès saben que sempre, quan dos negociants es troben, doncs, en realitat, en fi, es nota ràpidament si es va de veres o no es va de veres, si es vol comprar o no es vol comprar, si es vol vendre o no es vol vendre... És no donar facilitats d'entrada, indubtablement, no? Però, de tota manera, dit això, simplement —ho repeteixo—, explorarem aquest camí, com ahir vaig advertir, vaig advertir que no solament personalment jo —cosa que..., moltes vegades, jo personalment no m'hi implico tan directament—, sinó també les persones que tradicionalment han portat aquesta negociació d'una manera més intensa: hi dedicaran, a això, hi donaran, a això, faran d'això la seva prioritat.

Bé, el senyor Obiols ha dit: «Jo ara no faré allò tan fàcil de fer: "Escolti, no s'ha fet això, no s'ha fet això, o això s'ha fet, però s'hauria hagut de fer més, i més, i més, i més"». Molt bé. Li ho agraeixo. Jo tampoc no faré l'inventari positiu. Però la realitat és que me n'aniré cap a casa, avui, amb una considerable frustració, perquè, de totes maneres, vostès saben que una de les meves satisfaccions... un pèl malèvoles, és això, poder durant deu minuts tenir la Cambra una mica avorrida amb la lectura d'una llarga llista de realitzacions, que, afortunadament..., bé, vostès les valoraran com vulguin, i diran que són difuses, però de tota manera són reals —sempre són reals, naturalment: jo no m'atreviria mai a llegir, a dir que hem fet una cosa que no haguéssim fet, no?, que seria fàcil de comprovar.

Respecte a allò..., diu: «Oh!, escolti, no em quedarà..., no hi haurà res que sigui, per dir-ho així, molt "marcant" d'aquests deu anys de govern, d'aquests anys d'autonomia, i d'aquests

deu anys de govern de Convergència i Unió». Home!, depèn de com s'ho miri, això. Jo crec que sí. Nosaltres en tenim una, de prioritat —que altra vegada li he de donar la raó, en el sentit d'allò que en diu vostè la «difusió»: el nostre projecte és el país. Diu: «Home!, és una cosa molt general, això, molt vaga». Sí, és molt general i molt vaga, però és el país.

Jo sempre he dit que volia tenir i volia tenir un pensament i una acció —les dues coses alhora— global, del país; que un país —el meu exemple d'ahir, aquell de la flota— és tota la flota; que ningú no pot ser oblidat i que ningú ha de tenir la sensació que és oblidat —allò que avui el senyor Vidal-Quadras ens ha recordat amb una frase meua, però que ell ho ha recordat, allò de la percepció—, que la gent no se senti menystinguda. I, naturalment, això fa que nosaltres, de vegades, haguem fet..., sempre —millor dit—, haguem fet una acció bastant general, que només al cap d'uns anys ha estat efectiva. Per exemple, a nosaltres ens hauria estat molt fàcil —i això és una opció que teníem—, en la nostra obra de carreteres, haver-ho concentrat tot en una o dues carreteres i cada tres o quatre anys acabar un eix i començar-ne un altre, no? I no ho hem fet així. De fet, hem actuat a tot Catalunya, absolutament a tot Catalunya. Perquè, a part de la carretera en si, el que és important és que no hi hagi cap comarca de Catalunya que tingui la sensació..., ni cap ciutat, ni cap barri de Catalunya, que puguin tenir la sensació que són oblidats pel Govern de la Generalitat.

Per tant, hem tingut aquest concepte global, des d'un punt de vista territorial, des d'un punt de vista humà, des d'un punt de vista social. També des d'un punt de vista dels diversos problemes i qüestions que té. Per exemple, si tornéssim a agafar aquell esquema de desenvolupament de la Universitat d'Oxford que jo vaig citar —i que avui ha recordat el senyor Hortalà—, doncs, la veritat, nosaltres, poc o molt, sempre hem actuat amb tota l'amplitud d'aquelles coses que s'anaven dient. Perquè entenem que no podíem esperar a iniciar segons quines coses a haver passat una etapa i que, per tant, doncs, havíem de fer una acció de tipus general.

Bé, jo admeto que això és menys «frapant», potser, de vegades, que una sola realització —a part que jo personalment em sento poc inclinat al que en podríem dir certes realitzacions de prestigi o d'imatge, simplement impactants i espantosos. Però, és clar, per a mi, a mi, a mi, en la meua consciència... no ja de President de la Generalitat, sinó de patriota català —que és com a mi m'agradaria passar i ser qualificat, més que cap altra cosa—, en la meua mentalitat i en la meua consciència de patriota català, el que a mi em conforta —i agafo una expressió que no és exaltant, però que en canvi té profunditat—, el que a mi em conforta és que aquell balanç que jo vaig explicar ahir, i en el qual han participat molta gent —els ajuntaments, ho ha tomat a recordar el senyor Obiols, i és veritat, és indubtable—, aquell balanç que ningú no discuteix —ningú no discuteix—, en aquell balanç, evidentment, el Govern de la Generalitat hi té molta importància. Molta.

I, és clar, ningú no discuteix el progrés econòmic que hi ha hagut —si precisament abans d'ahir, o fa tres o quatre dies, va sortir la nova edició d'aquest estudi que fa el Banc de Bilbao-Biscaia sobre la renda a Espanya, i es veu clar!—, ningú discuteix aquest progrés, absolutament ningú. Ningú no discuteix, per exemple... Ahir vaig dir una cosa: «Afirmo que mai com ara s'havia fet aquest esforç, amb la seguretat que no podré ser

desmentit: en el terreny de la tecnologia, en el terreny del suport tècnic a les empreses, en el terreny de la transferència de tecnologia, mai, mai, mai s'havia fet aquest esforç». Ni en termes relatius, vull dir; naturalment, ja s'entén que, aquest esforç, fet l'any 1910, no podia ser igual que aquest esforç fet l'any 1990. Però mai, no s'havia fet.

I penso que en el terreny de les infraestructures —aquest sí, que és fàcil: aquesta és la llista que avui m'emporto cap a casa, una part de la llista, dels últims dos anys, m'emporto cap a casa sense llegir-los-la— s'ha fet una transformació total del país. I en el camp dels equipaments. Amb l'ajut de tothom, però, evidentment, amb l'ajut dels ajuntaments, de les diputacions, de vegades del Govern central, però, passant al davant, fonamentalment, el Govern de la Generalitat. I com això tantes altres coses.

El desafiament —que eren prioritats nostres, i que són prioritats nostres, i que continuen essent prioritats nostres— de la modernització del país, i de la projecció del país, de cara enfora, això s'ha fet, això s'ha fet. Fins i tot des del punt de vista de la mentalitat del país, hi ha hagut un canvi molt profund.

Jo no em fio mai de mi mateix. I els diré —i no somriuin— que moltes vegades no me'n fio perquè tinc una certa tendència —no somriuin— a subvalorar el que hem fet. Quan parlo amb mi mateix, quan em tanco amb mi mateix, quan reflexiono jo mateix, de vegades tinc... I, per tant, em penso que val la pena que es demani a gent de fora, a l'Institut Battelle, per exemple, l'Institut Battelle, que són gent seriosa i responsable... Escolti'm: Catalunya ha fet un salt extraordinari, en el qual hi ha participat molta gent, molta gent, i de tots colors, i de tota mena, però ha fet un salt extraordinari, i, evidentment, aquí, un mèrit molt important —no únic, no únic, no exclusiu, de cap manera—, el té el Govern de la Generalitat.

De vegades hem trobat certes dificultats, i..., en fi, el clima de diàleg que diem que hi ha d'haver no ha de treure una cosa, no? «Què passarà?» Oh, escolti! I què hauria passat, si haguessin governat vostès? Que haurien aplicat la LOAPA? Sí, vostès haurien aplicat la LOAPA. Vostès van defensar aferrissadament una cosa que era la destrucció de l'autonomia de Catalunya. Com que hem de parlar molt seriosament, hem de dir les coses pel seu nom, no? Vostès haurien aplicat la LOAPA, com no fos que m'haguessin enganyat tots aquí, doncs, defensant la LOAPA aferrissadament aquí, aquí mateix i, no cal dir-ho, a Madrid.

Per tant, fixin-s'hi si n'és, d'important, que durant aquests deu anys hi hagi hagut un govern de Convergència i Unió a Catalunya; resulta que teníem una autonomia que hem de defensar amb les dents contra determinades retallades, com, per exemple, el senyor Ribó abans tan insistentment subratllava, però tenim, seguim defensant això i tenim una autonomia, i tenim una autonomia, malgrat tot, en molts aspectes, prou considerable, entre altres coses perquè no hi va haver la possibilitat d'aplicar la LOAPA. Això sol, em sembla que, de cara a dir: «Què ha fet el Govern de Convergència i Unió?» «Ha salvat l'autonomia.» Així de clar, amb tota rotunditat. Miri, és clar, no és que jo vulgui mirar enrere, però és que, a l'hora de parlar, doncs, també, si han fet algunes reflexions d'aquest tipus, doncs, això s'ha de dir, no? Això també s'ha de dir.

I bé, jo no tinc gaire cosa més afegir. Si cal, tornaria a sortir, però, com a norma, m'agradaria potser no haver de..., allò que dèiem de «fer el repicó», i sobretot no haver d'entrar gaire —si

el senyor Obiols m'ho demanés, m'ho reclamés, ho faria— en temes massa massa concrets. Perquè a mi em fa l'efecte que el discurs del senyor Obiols avui, el més important de tot per a mi —i, si no coincidim, li prego que em disculpi— és, precisament, en l'aspecte conceptual, no?, i l'aspecte, diguem-ne, de comentari o d'enfocament polític, al qual jo he intentat contestar, i per això miro de no ficar-hi gaire palla entremig de coses molt concretes: de si aquesta realització, de si això s'ha fet, de si no s'ha fet, etcètera. Vull dir, això, diguem-ne, desvirtuaria..., això faria perdre el perfil, diguem-ne, del discurs de vostè i del meu discurs i del que em sembla que convé que en quedi d'aquest debat.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor President. El senyor Obiols pot fer un torn de rèplica de deu minuts.

El Sr. OBIOLS: Gràcies, senyor President. Bé, és absolutament lògic i normal que coincidim i discrepem; vull dir, que coincidim en una certa valoració positiva del moment, de les seves perspectives, l'expressió, per part dels uns i dels altres, d'una esperança de futur, la constatació d'una millora d'una situació política..., però que marquem també èmfasi i preocupacions diferents, no? Fins i tot, queixes en sentit diferent, no? El President Pujol es pot queixar, per exemple, que a Madrid a vegades no l'escolten, no li fan cas. I nosaltres també, lògicament, ens podem queixar que a la plaça de Sant Jaume, al costat nord, tampoc se'ns fa cas, no? Com que el President ha fet una cosa, en la seva intervenció, que és parlar de la LOAPA —de la qual jo també parlaré—, em sento, en certa mesura, legitimat per parlar també —diguem-nos les coses cara a cara i parlem cruament— d'un tema que he volgut obviar en la meua intervenció inicial, que ha estat el tema més punyent o el fracàs més estrepitosos, la gestió de govern més delirant que vostès han realitzat durant el darrer any, que ha estat el Pla de residus industrials; per dir-li que vostès no ens han escoltat. No ens han escoltat, perquè nosaltres, el dia 22 de gener de 1990, els vam adreçar per escrit —per escrit— una comunicació demanant al Consell Executiu de la Generalitat «que no s'aprovi, sinó que sigui retirat el Projecte que ha presentat per tractar i eliminar els residus industrials generats a Catalunya, per tal d'obrir simultàniament un procés de diàleg i de negociació amb els municipis i les comarques afectats. En aquest sentit, el nostre Partit considera que només aquesta via de recerca d'acord i de negociacions haurà de permetre una solució satisfactòria al greu problema de l'eliminació dels residus, que tant s'ha anat agreujant en els darrers anys, davant la passivitat del Govern.»

I vostès no ens van escoltar el gener, ni el febrer, ni el març, ni l'abril ni el maig ens han escoltat..., nou mesos després, quan s'ha produït a Catalunya, i en algunes comarques molt especialment —el senyor Gomis n'és un testimoni molt directe—, una mena de revolta popular extremament greu i dramàtica que es podia haver obviat totalment —i mesuro molt bé les meves paraules—, totalment, si vostès el mes de gener ens haguessin fet cas. Perquè nosaltres —els ho he dit abans—, una certa cultura de govern, la tenim i la volem tenir. I nosaltres sabíem perfectament —com era la seva obligació saber— que a tots els països industrials existeix un fenomen social d'una extraordinària gravetat, que, a més a més, ha estat tipificat, que en els Estats Units, per exemple, està absolutament acotat terminològicament, la síndrome NIMBY (*not in my back yard*), que consis-

teix en una reacció de revolta de les poblacions davant de la idea de la ubicació d'una planta de tractament o d'un abocador, i diuen: «No en el meu pati del darrere, en el de l'altre». Això requereix, lògicament, una tasca d'informació i de sensibilització i d'exigència de solidaritat, però exigeix també un tipus de gestió de govern que, francament, ara està a les antípodes i espero que estigui a les antípodes de la gestió de govern que vostès van estar fent a començaments de l'any 90, que ha aixecat un dels incendis més absolutament espantosos que s'ha produït a Catalunya, dels incendis més greus —tot i que els incendis de boscos són molt greus—, els incendis més greus que s'han de prevenir, s'han d'evitar —i nosaltres, amb aquesta carta, el volíem evitar—, són els incendis que mouen les persones a la desesperació i a la revolta.

Vostès es queixen, lògicament, que en direcció, administració central hi ha hagut poca receptivitat; nosaltres ens queixem que en direcció, govern de Convergència i Unió hi ha hagut poca receptivitat. Ara, nosaltres tenim una diferència, en relació amb vostès, que és que a nosaltres ens interessa molt que tinguem bona receptivitat amb vostès, però també ens interessa molt, gairebé diria que ens interessa més a nosaltres que a vostès, que a Madrid vostès tinguin bona receptivitat, que a Madrid vostès tinguin bona interlocució, que a Madrid vostès obtinguin bons resultats per al desenvolupament de l'autogovern de Catalunya. Perquè és evident que nosaltres estem interessats, no sols com a catalans —hi afegiria, si es pot utilitzar aquesta expressió—, com a patriotes catalans, un augment de les potencialitats, de les llibertats, de la capacitat, de la potència d'autogovern de Catalunya, sinó que, com a partit polític, com a partit que participa en processos electorals, estem interessats que allò que es discuteixi políticament i electoralment a Catalunya sigui l'acció de govern a Catalunya i no el tema de si a Madrid escatimen, regategen o esfilagarsen els acords. I ho entendran perfectament.

Això, que pot ser un inconvenient, és també un avantatge, de cara a aquesta nova conjuntura, i els pot donar a vostès una certa confiança i una certa tranquil·litat. Si no tenen prou confiança en la nostra sinceritat, avaluin, almenys, en profunditat quins són els nostres interessos polítics i electorals.

Si nosaltres haguéssim governat..., en fi, és una ucronia, però no em surti, senyor President, dient: «El meu Govern serà, com a mínim, recordat com el Govern que va impedir la LOAPA». La LOAPA és —aquest sí— un fenomen fruit d'una conjuntura ben tràgica i ben trista de la política democràtica espanyola dels anys vuitanta. I, en la mesura que avui —i suposo que l'acció d'una majoria socialista, d'un govern socialista hi haurà tingut quelcom a veure, en això—, parlar d'involució, de cop d'Estat o de revolta contra les autonomies o contra les nacions històriques per part de determinats poders fàctics a Espanya és tan exòtic com parlar-ne a Holanda; en aquell moment, en canvi, això no era així. Per tant, un canvi de circumstàncies hauria —és la meua convicció total— implicat un canvi també d'aquest punt de vista.

Però, en fi —hi insisteixo—, és una discussió potser poc adient en aquest moment. Es tracta de mirar endavant, i tots hem de fer —espero— un esforç per mirar endavant, i tractar de mirar enrere només en allò que interessi mirar enrere per evitar errors de cara endavant.

Mirar endavant vol dir mirar negociació real —sobretot revi-

sió eficaç del sistema de finançament—, vol dir establir un nou context sòlid de col·laboració entre els governs, fonamentat en alguns criteris sòlids i precisos, no amb massa filosofies sinó en alguns elements que puguin ser clarament, establement, sòlidament compartits. Entre ells, per exemple, un de fonamental, que és un raonament d'índole econòmica o de desenvolupament o de creixement: és evident que, des d'una perspectiva de desenvolupament i de creixement del conjunt de l'Estat, des d'una perspectiva, fins i tot, d'acabar taxativament de superar quelcom que jo crec que està molt vençut, que és la superació d'un problema de meridionalisme a Espanya, un problema tràgic potencialment, és a dir, la repetició, en termes..., amb trets específics a Espanya del problema meridional, del problema *mezzogiorno* a Itàlia. La superació d'això —que, en bona part, ja s'està aconseguint—, que és vital per a Catalunya, que és fonamental per a Catalunya —potser «vital» és una altra paraula excessivament forta—, requereix en molt bona mesura que Catalunya i altres comunitats més desenvolupades industrialment i econòmicament tinguin la capacitat, les infraestructures, el suport del sector públic suficient per actuar de locomotora d'aquest procés general. Això, qualsevol economista li ho dirà, qualsevol governant mínimament solvent li ho dirà, i, per tant, això és una base infraestructural —ja que vostè parlava ahir d'infraestructures i superestructures—, és una base estructural o infraestructural fonamental per assentar sòlidament una política de pacte i d'acord entre una majoria que vol governar un procés de modernització espanyola i un govern responsable a Catalunya.

Sobre aquesta base són moltes les coses que es poden fer, i entre elles, aclarir, de la manera més eficaç, en els propers temps un acord de finançament que sigui positiu i favorable, com el que vam obtenir i que ha estat globalment valorat positivament, per vostès també, que ha permès quelcom de què cal deixar acta i constància; ha permès que el Pressupost del 89 del seu Govern ascendís a 864.000 milions de pessetes, que representen 144.000 pessetes per habitant, que representen gairebé un 11% del producte interior brut de Catalunya —tot això a les seves mans—, que representa, si extrapolem al conjunt de l'Estat, que el nivell de govern que vostès ostenten, que vostès representen, se situen en un percentatge al voltant del 26-27% del sector públic. Això és molt important, i això ens retrotrau —hi insisteixo— a quelcom que he volgut també deixar clarament establert: amb aquests recursos i amb aquestes possibilitats cal ser molt exigents, i ho serem cordialment i amb tota cortesia, però molt exigents amb les seves responsabilitats de govern que no creiem que compleixin com haurien de complir.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, els integrants del Grup parlamentari de Convergència i Unió hem seguit, amb la lògica atenció, el descabellament del debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu que anem fent des del dia d'ahir.

Al llarg d'aquestes deu hores, aproximades, que portem de debat, hem sentit a l'hemicicle moltes coses, molts temes, centenars de qüestions, moltes d'elles importants, fins i tot algunes que ens han apassionat. Per tant, és lògic...

El Sr. PRESIDENT: Suspenguï el seu discurs fins que hi hagi silenci.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Doncs, com deia, davant aquesta situació força interessant, temes apassionants, és lògic que jo senti la temptació... —a la qual no cediré a excepció d'un punt molt concret perquè ha estat al·ludit directament el nostre Grup parlamentari—, no cediré a la temptació d'intervenir de forma plena en aquest debat parlant, posicionant-nos sobre moltes d'aquestes coses que s'han dit. I això no ho faré per tres motius.

Un primer motiu és que em sembla que tots estarem d'acord que seria absurd que ara, en aquest moment, després de tantes hores, el nostre Grup tingués la vana presumpció de tornar-lo a plantejar, el tema.

La segona qüestió, el segon motiu pel qual no allargaré la intervenció en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, és que, potser, dels dos o tres temes que més sembla que han cridat l'atenció de tots els oradors, han estat —dos d'ells— de naturalesa estrictament parlamentària: els Projectes de Llei de Modificació de la Zona de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici i el Projecte de Llei de Mesures Urgents sobre els Residus Industrials, i, de forma molt immediata —hem estat parlant amb l'Il·lustre senyor President de la Comissió corresponent—, de forma molt immediata es procedirà a l'inici de la tramitació parlamentària; per tant, tot el que ara poguéssim dir aquí és superflu, perquè tindrem ocasió, plena i reglamentària, de fer-ho en el seu moment. Jo només voldria dir que el Grup parlamentari de Convergència i Unió, com a representant, a nivell estrictament de tasca parlamentària del Govern, també, voldria manifestar a tots els grups el desig de diàleg, de col·laboració, d'obertura a totes les propostes que millorin i enriqueixin, si és possible, aquests dos projectes de llei, com a la resta —nou— de projectes que hi ha en aquests moments davant la nostra Cambra.

I el tercer motiu —probablement el més important— és que, ni cal dir-ho, el Grup parlamentari de Convergència i Unió se sent plenament identificat i representat per totes i cadascuna de les intervencions del Molt Honorable President de la Generalitat al llarg de tot aquest debat, i, per tant, seria superflu que nosaltres hi insistíssim.

Ara bé, ja que el Reglament de la Cambra —l'article 123, apartat segon— preveu també una intervenció diferenciada del Grup parlamentari, doncs jo voldria utilitzar, de forma molt breu, aquest dret i aquesta, en certa manera, obligació parlamentària, per donar unes petites pinzellades sobre allò que ens ha semblat el més transcendent d'aquest debat, perquè, sense entrar en ànims de polèmica amb ningú, voldria dir que, escoltant les intervencions dels grups parlamentaris, m'ha semblat que s'ajustaven poc, les seves intervencions, a la naturalesa del debat, que és sobre la política general del Consell Executiu. S'ha mostrat dissentiment, total o parcial, o assentiment, total o parcial, amb una sèrie de mesures; s'ha parlat molt del passat —especialment, d'aquests darrers anys, aquests primers anys, aquests primers darrers anys de govern de Convergència i Unió—, però crec que s'ha desdibuixat una mica el debat sobre el tema que per a nosaltres era fonamental: quines són les opcions de base.

Però abans de fer-les —ja ho he dit abans—, voldria fer una petita precisió, precisament al Grup d'Iniciativa per Catalunya, que és la següent: se'ns ha dit fa pocs minuts que el Grup d'Iniciativa havia demanat la compareixença davant la Cambra de

dues autoritats de l'Administració perifèrica de l'Estat —concretament, el senyor Delegat del Govern i el senyor Governador Civil de Barcelona—, i que el nostre Grup parlamentari ho havia obstaculitzat. Jo voldria dir que això és absolutament incorrecte, per no dir paraules més enèrgiques. Precisament —i el senyor Saura ho sap perfectament, perquè ell era present a la Comissió; jo també, com a membre que sóc d'aquesta Comissió de Justícia—, vaig poder posicionar Convergència i Unió sobre aquesta qüestió, i vam donar el nostre suport entusiasta, diria, perquè el tema de la compareixença era el de les Junes Locals de Seguretat. I jo, precisament, fins fa poc responsable de l'oposició a l'Ajuntament de Terrassa, ho patia a la meua pròpia carn. I diré més: no només nosaltres, sinó tots els membres de la Comissió, tots els grups parlamentaris, van estar-hi d'acord; vol dir que, per unanimitat, la Comissió de Justícia va demanar aquesta compareixença doble. I el que va passar és que, després dels tràmits pertinents de consulta a aquestes persones, ambdues autoritats van contestar amb sengles escrits dient que a l'empara de determinada disposició —que ells interpretaven d'una manera concreta— emanada de les Corts Generals, no podien o que no volien assistir a la Cambra, i que, per tant, si volíem, que féssim preguntes per escrit.

Bé, dita aquesta qüestió, i la documentació que obra en els arxius del Parlament i en el *Diari de Sessions* corresponent a la Comissió de Justícia, de dues sessions corresponents, doncs, crec que demostraran aquesta exactitud de les meves afirmacions.

Però bé, anant al que deia, nosaltres creiem que el moll de l'os del debat va estar precisament en la intervenció inicial del President, quan va sintetitzar quins són aquells principis que han mogut, que mouen i que espero que moguin l'actuació del Govern de la Generalitat. Molt ràpidament els repassarem: el tema de la identitat. La identitat, entesa com a qualitat d'una persona de ser ella mateixa, per a nosaltres, evidentment —coalició nacionalista—, és fonamental, i, com deia ell, entre els diversos senyals d'identitat, en el cas català, concretament, n'hi ha un de molt específic, que és la llengua; per això, tot el que va dir, les xifres de coneixença del català, l'ús del català, ens va semblar molt encoratjador.

Quant a l'ús social del català, ell va fer molta referència a l'ús per part de la funció pública, per atendre els ciutadans. Jo voldria també subratllar un altre aspecte que potser no s'hi ha parat prou esment pels grups parlamentaris, que és el tema del carrer, perquè és molt important l'ús públic del català, però també entenem el carrer com la vida de les empreses, que és un camp en el qual hi ha molta tasca a fer.

I, finalment, en aquesta qüestió de la identitat, també ens congratulem d'aquella idea que va exposar el Molt Honorable President, sobre el repte que tenim de ser una nació, en un marc, un marc nou, el marc de la unitat continental. I aquí, tant del punt de vista doctrinal com del punt de vista real, és molt convenient que puguem donar resposta satisfactòria a la necessària actuació i manifestació de la nostra identitat nacional.

Un altre apartat és el de la projecció exterior, en el sentit de manifestar-se, de sortir cap a fora, i, com ell deia —i nosaltres ho recollim—, aquesta projecció de Catalunya, més enllà dels preceptes legals, cal que sigui important, que hi siguem, que siaguem coneguts, en els camps cultural, artístic, polític, econòmic... I per això ens va donar una gran satisfacció aquesta

previsió de respondre a les tres vocacions exteriors tradicionals dels catalans: l'opció carolíngia, l'opció mediterrània i l'opció hispànica. Per no allargar més això, jo voldria recomanar-los que llegissin un estudi del professor Petschen, que suposo que és al que el senyor President es referia, parlant de les relacions exteriors de la Generalitat, que va ser publicat a una revista de les més importants de casa nostra, la *Revista de Catalunya*, i la lectura d'aquest estudi m'estalviarà de fer més consideracions.

Per altra banda, hi ha un tercer apartat, que és el de la competitivitat. Evidentment, si hi ha un tema que constantment, en els debats de política general i fora d'aquest Parlament, en els discursos a la societat, a tots els nivells, a tots els estaments, si hi ha una idea que claríssimament ha exposat sempre el senyor President de la Generalitat —i nosaltres, òbviament, li donem ple suport, perquè entenem que és totalment necessària—, és aquesta idea de la competitivitat. I per això, doncs, hem tingut una especial satisfacció en el lleuger passar revista a una mil·lèsima, una micronèsima part d'aquest gran nombre de realitzacions que, de cara a potenciar en la societat civil el vessant especialment econòmic, industrial, agrari i de serveis, ens va explicitar el President de la Generalitat. Per això compartim el seu optimisme de base, fonamental, sobre el futur de Catalunya, també en el terreny econòmic.

Òbviament —i, d'això, em sembla que tots n'hem parlat, i se n'ha parlat aquest matí, i, per tant, jo ja no hi entro més—, tenim unes ombres, tenim una penombra important, unes incògnites en relació amb aquesta crisi econòmica, militar, geoestratègica, del golf Pèrsic, però cal esperar que nosaltres podrem tirar endavant exactament amb la mateixa força que fins ara.

I en un tema molt concret, que no sé si posar a competitivitat, perquè té una incidència important, però que podríem posar en qualsevol altre apartat, el tema del finançament, també voldríem subratllar, amb energia, el nostre suport a aquesta declaració —que em sembla que no ha estat massa recollida per molts dels oradors— del senyor President, quan ha dit que seria comprensible, seria comprensiu que el tema del finançament, que cal fer sacrificis per a un ajustament general de l'economia, el que no pot ser, això, una excusa per modificar, per reduir a la baixa les possibles fórmules més favorables a casa nostra, a Catalunya.

Finalment, un quart aspecte, que també és un altre *leitmotiv* de l'actuació i del pensament del President de la Generalitat i del seu Govern, és el que en aquesta ocasió en deia ell «l'esperit comunitari». Potser avui no ha utilitzat l'expressió aquella —una de les tantes expressions del President, que ja incideixen a la conversa col·loquial dels catalans, tantes expressions que el poble s'ha fet seves—, aquella expressió «dels que no poden seguir». És el mateix. I aleshores em sembla que aquesta actuació és constant, tant en el terreny dels grups personals —grans, disminuïts, joves—, com en el terreny territorial —un altre tema al qual el senyor President i alguns de vostès també han dedicat molta atenció—: els desequilibris territorials.

I, per acabar, voldria dir que, malgrat aquesta divisió doctrinal en quatre eixos, cap d'aquests eixos són compartiments estancs, sinó que tots tenen una relació mútua; podríem dir que són com la trama i l'ordit d'un ric teixit de la nostra societat. I, per tant..., perquè, és clar, qui em negarà que entre identitat i competitivitat hi ha una relació important? Que entre identitat i esperit comunitari, també? Que entre competitivitat i projecció

exterior, també, d'una forma extraordinària? Però bé, en definitiva, conceptualment, em sembla que aquesta agrupació en quatre temes és fonamental per entendre quin és el pensament i quina és l'orientació política general que presideix l'actuació del Govern de Convergència i Unió.

I, en definitiva, nosaltres desitgem, com sempre, que a través de la concreció, amb activitats concretes, avui, l'any que ve, quan calgui, d'aquests quatre grans principis, el Govern de la Generalitat actual continuarà la seva tasca important, de cara al redreçament nacional, econòmic i social de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Prego

silenci. Per donar compliment a l'article 124, demà, a les 8,30 del matí, començarà el termini per presentar propostes de resolució, termini que finirà a les 9,30 —dos quarts de deu. La Mesa es reunirà aleshores per admetre a tràmit les propostes de resolució congruents amb el debat, i les comunicarà als grups a les deu del matí. A les deu s'obrirà un nou termini per tal que els grups parlamentaris puguin presentar noves propostes transaccionals. Aquest nou termini finirà a les 10,30. A continuació, es comunicarà als grups les transaccionals admeses, i la sessió es reprendrà a les onze del matí.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre.)

SUBSCRIPCIO

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xec al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

